Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

Γ

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

Ἐμβύθιος, idem quod βύθιος, vt ἐμβύθιος πέτρα. in Epigr.
Καταβυθίζω, idem quod βυθίζω. Hippocr. in Demag.

ΒΥΚΑΝΗ, ἡ, buccina. Suidas ὄργανον μουσικόν: Qui Mosen dicit βυκάνου ἐξ ἀρχῆς εὑρεῖν.
Βυκανίζω, buccinam inflo, buccina cano, buccino.
Βυκανιστής, οῦ, ὁ, buccinator: apud Dionys. Halicarn. Apud Polybium verò legitur & Βυκαστής lib. 2.
Βυκανιστήριον, idem quod βυκάνη.

ΒΥΝΗ, ης, ἡ, Aetius lib. 10. cap. 39. esse dicit hordeum madefactum quod germen emisit: deinde cum ligulis enatis rostum est. Euphorion verò βυνίον appellat mare: vt πολύστροφα δ' ἀκρυα βυνίης.

ΒΥΡΣΑ, ης, ἡ, corium, pellis. vt βύρσαι βυρσαί. Dioic. bubula coria. Plut. in Alex. βύρσαν τινὰ ξηρὰν καὶ κατεπελεκισμένην, idem τῶν Λακεδαιμονίων εἰς βύρσαν ἐμβάντες κατεπάτουν, i. in culeum.
* Forsan πρὸς τὸ βύω.
Βύρσινος, η, ὁν, coriaceus. Apud Aristoph. βυρσίνων ἔχω, exp. Bagellum.
Βυρσεύς, coriarius. Act. 10.
Βυρσόω, corium concinno seu apparo.
Βυρσόω, corio contego.
Βυρσίς, (dimin.) corium, pellis. δέρμα. Hesych.

Composita.

Ἀβύρσωτος, ὁ, ἡ, non concinnata pellis.
Καταβυρσόω, idem quod βυρσόω apud Thucyd. 7. Τὰς γὰρ ἀσπίδας καὶ τὰς ἵππους ἔνια ὄντα πολὺ κατεβύρσουν.

ΒΥΣΣΟΣ, ου, ἡ, bysus: lini quoddam genus apud Indos, teste Poll. lib. 7. ¶ At βυσσὸς vide in βυθός.
Βύσσινος, bysinus, qui ex bysso est, vt βυσσίνοις σινδόσι, apud Herodot. Et βύσσινον φάος apud Plut. Apud eundem βύσσινα ῥήματα, exp. grauia atque ornata verba.

ΒΥΩ. Fut. σω, obturo, obstruo. Bud. ex Athen. ἐβύσα δέρμα τῷ στόματι. ¶ Item, impleo. ¶ Est etiam tego, vnde ἀκρόβυστος.
Βύομαι, obturor. &c. Dioic. lib. 5. cap. 31. σῆμα λίνῳ βεβύσθω, foramen lino obstruatur. Item impleo: vnde στόμασι ἀσκοῖσι βεβυσμένοις. Od. δ. Apud Herod. ἐβύσθη τὸ στόμα, exp. os turgidum erat.
Βύσμα, τὸ, q. d. obturamentum. Et pro genere marsupij seu pera. Poll. Βύσμα. pro eodem.
Βυσμός, pro βεβυσμένος, oppletus, refertus. ex Aristop. νῦν βυσμὸς εἰμι πάντοθεν.
Βύζω, idem quod βύω (vnde & deriuatum est) confertim impleo & veluti intrudendo. ¶ Budæus tradit esse etiam τὸ βρυχᾶσθαι, vagire. Aliam signif. vide in Βύας.
Βύζδην, confertim densè: more τῶν βυζούντων seu βεβυσμένων. apud Arrianum & Thuc. lib. 4.
Βύαιοι, Homerus appellat ventos qui velum implent & distendunt turgido suo flatu, vt refert Etymol. vel qui mugire & murmurare videntur Od. κ.
Βοῶ quoque dicitur pro βύω, confercio, oppleo, obstruo. Aristophanes in Pace, Χρυσίῳ τῷ ταῦτα πεποιηκότι ἐβόων τὸ στόμα.

Composita.

Ἀκρόβυστος, η, ὁ (q. d. in extremitate tectus) extremam colis partem tectam habens) præputiatus, præputium habens. Chrysost.
Ἀκροβυστία, ἡ, præputium. cui opponitur περιτομή, ad Rom. 2.
Ἀποβύω, obstruo. Suid.
Ἐμβύω, idem quod βύω.
Παρεμβύω (*Decamp.*) q. d. interobturo. Item interfarcio & per media spacia inculco, apud Luc.
Ἐπιβύω, obturo, obstruo. Aristoph. in Pluto, τὸ στόμ' ὑπεβύσατε κέρμασι τῷ ῥητόρων. (Lexiph.
Ἐπιβύστρα, obturamentum, vel obturatrix, obstructrix. Luc. in
Κυφλίβυστος, dicitur vel obstructus τοῖς κυφλαῖς, & sordibus aurium, vel cui αἱ κυφλαὶ, aurium foramina & auditorij meatus obturati sunt. Luc. in Lexiph.
Νηβυστικός, mente refertus. Νηβυστικῶς, exp. prudenter. Per iocum dicta ab Aristoph.
Παραβύω, inculco, infercio. & quidem iuxta seu præter alia. Luc. in Lexiph. ζεμιάσει ἡμᾶς ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτὸ σὺ, κἂν τοῦ λιγομένου μικροῦ ἀναγκαῖον ᾖ. Sic idem rursus κἀκεῖνό σου παραβύσω. Et inter comedendum παραβύω τοῖς ἐνδίοις, qui buccas inculcat ori.
Παραβυσμὸς, id quod aliis infercitur, inculcatur, intruditur, vt τὰ ἐν τοῖς φορτίοις παραβυσμάτα, ea quæ magnis sarcinis infercuntur.
Παράβυστον κλίνη, Hesych. dicitur lectulus, quoniam maioti lecto velut inculcatur. Item παράβυστος, occultus, latens, vt apud Synes. de insomn. εἴ τι τεράστιον γῆς ἢ θαλάσσης ἐν παραβύστῳ φύεται τι καὶ τρέφεται, in occulto terræ maritue loco. Propriè verò in conuiuio παράβυστος sedere vel ἐν παραβύστῳ dicitur is, qui aliis conuiuis velut intruditur à conuiuatore, aut qui superueniens sesipsum intrudit, vt οἱ παράσιτοι & οἱ γελωτοποιοί, interdum etiam familiares. Plut. in symp. lib. 1. Probl. 2. ὁ Δαμωνείας ἐν παραβύστῳ καθήμενος.
Περιβύω, circum obturo. Apud Luc. in somn. ὑποκεφάλαια βυβλίνα πάντοθεν, exp. ceruicalia illi supponentes.
Περιβύσαι τὸ λύχνον, emungere lychnum ardentem & ellychnium promouere, Poll. à προβύω. Vtitur Aristoph. in Vesp.
Ἀβύσσος, quomodo huc pertineat, vide in compos. ex Βυθός.
Σωβύω, vide suo loco.

ΒΩΛΟΣ, ου, ἡ, gleba. Geopon. ὅταν αἱ βῶλοι διῃρῆται ὡς ὑπὸ ἀνεμίου τοῦ κονιορτοῦ. Pro quo Columella, quum omnis gleba refringitur & resoluitur in puluerem. Theoph. lib. 5. c. 19. διαχεῦν τὰς βῶλας, diffudere glebas. Xen. Pæd. 8. ὡς ἐλαφρὰ ταῦτα τῇ βώλῳ αἰνεῖν. ¶ Et βῶλος Ἀρμενία, apud medicos gleba Armenia, seu bolus Armenia: lapis colore pallidus, friabilis velut calx & alter Samius. De qua Aet. lib. 2. cap. 12. Vide & Βωλίτης. ¶ Synecdochicè pro agro seu fundo capitur. Synes. epist. 38. τῶν πατρῴων βώλων ἀποστιλῇ τῷ συγκλήτῳ δικαίῳ ἐξαμόμενος. ¶ Metaphoricè massam significat, vt βῶλος σιδήρου. Eccles. cap. 22. Et βῶλος χρυσίου. Apoll. Rhod. schol. ex Euripide citat pro sole. ¶ Πρῶτος βῶλος, & δεύτερος, & sic deinceps, in naui quid sit tradit Pollux lib. 1. (gerens.
Βωλώδης, ες, ὁ, ἡ, glebosus seu glebaceus, & glebæ speciem
Βώλαξ, ακος, gleba, idem quod βῶλος. Βωλάκιον, ου, τὸ, glebula.
Βωλάριον, ου, τὸ, glebula. Bud. ex Strab.
Βωλίνας καλιάς, Hes. dici scribit latentias domos: coquuntur enim lateres è gleba. q. d. glebaceos nidos, domicilia è gleba.
Βώλειον, ου, τὸ, idem. Aristot.
Βωλοειδὲς, glebæ modo.
Βωλίτης, ου, ὁ, boletus: fungi genus sic dictum quòd conuolutum sit & quasi globosum: (voluam enim, vt scribit Plinius, tetra prius gignit, ipsum postea in volua, ceu in ouo est luteum) vel à colore τῆς βώλου, hoc est, rubricæ illius qua pictores aurum operibus suis inducunt.

Composita.

Ἀδρόβωλος, ου, ὁ, ἡ, qui crassis seu grandibus glebis est, vel plenis glebis. Dioic. lib. 1. cap. 81.
Βραχύβωλος, paruas seu paucas glebas habens. Epigr.
Ἐμβώλος, glebosus, admodum glebosus. Il. φ.
Ἐμβωλάξ, ακος, ὁ, ἡ, idem. Il. α.
Κλασιβώλαξ glebas frangens. Epigr.
Μακροβῶλος, qui longis est glebis, cui opponitur μικροβῶλος.
Μεγαλόβωλος, qui magnis est glebis.
Μελάμβωλος, η, ον, terra nigris glebis, ideóque fertilis. Opp. de venat. lib. 3.
Μικροβῶλος, qui paruis est glebis.
Ὀλοσβῶλος glebas perdens, glebis nocens.

ΒΩΜΟΣ, οῦ, ὁ, basis, seu (vt Eust. explicat à βαίνω deducens) εἴδημά τι ἀπαλὸν καὶ ἀνάθημα ἐφ' οὗ ἔστι βαίνειν τι καὶ τελεῖν. Od. π. Χρυσῆς δ' ἄρα κῆρυξ ἐνδμήτων ὅτι βωμῷ Ἑστηκεν ἀμβροσίας δ' ἀνὰ χεῖρε ἔχεν τις. ¶ Item, ara. Eurip. in Hecuba, ἔθη πρὸς βωμούς. Et Herodot. βωμοὺς ποιεῖσθαι, aras erigere. Synecdochicè capitur & pro ipso tẗplo, apud Soph. in Oedip. tyran. ἐρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίου προσημεῖα βωμοῖσι τοῖς ἐμοῖς.
Βωμῶν, ῶνος, ὁ, ἡ, q. d. altareus. Euripides βωμῶνες ἱστάμενοι, q. d. foci altarei. Apud eundem βωμῶνες ὑπῆρκα, aræ prætecti.
Βωμὶς, ίδος, η, (*dimin.*) q. d. arula. Herodot.
Βωμιστρία, ἡ, quæ ad aras sacra peragit, sacerdos seu sacerdotissa, Nicand. in Alexiph.
Βωμόλυσις, εως, ἡ, aræ extructio. Hesych. (ara capitur.
Βωμαξ, ακος, ὁ, idem quod βωμολόχος, sacrilegus. Item, pro parua
Βωμόκλεμμα, τὸ, scurrile factum aut dictum. Hesych.

Composita.

Ἀμβωμεῖς, Æolica syncope poetæ dicunt pro ἀνὰ βωμοῦς, ad altaria. Il. θ. Ἄμμε δ' ἀμβωμεῖσι τίθει. ἀντίθεν ἀνὰ βωμούς.
Ἀπόβωμος, η, ον, ab aris alienus seu remotus, profanus. Hes.
Ἐπιβώμιος, ιος, ὁν, ἡ, altari impositus. Greg. ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτων, ignem super ara accendens. Et ἐπιβώμιον μέλος, carmen ad aras.
Ἐπιβωμίζω, ad aras sacrifico. Hesych.
Ὁμόβωμος, η, ὁ, ἡ, cui ara cum alia communis est, idem quod σύμβωμος. Thuc. li. 3. θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι.
Παράβωμος, qui apud aram est, qui à latere aræ est. Soph. in
Περίβωμος, qui circum aram est. (Oed. tyran.
Συμβωμος, qui in eandem cum alio ara collocatus est, eiusdem aræ particeps. Bud. in lex.

Βῶξ, βῶς, vide in Βοῦς. Βώτης, βώτωρ, vide in Βόω seu βόσκω.

Γ

Γ, Tertia apud Græcos literæ nota est, signum idem numeri ternarij: at præfixum à sinistri lateris ima parte habens acuti accentus notam, trinarium millenarium significat, hoc modo Γ, seu γ.

ΓΑΓΑΤΗΣ λίθος, gagates lapis: nomen habet loci & amnis Gagis, Lycię, teste Plin. lib. 36. cap. 19. De eodem multa Dioscor. l. 5. c. 146. & Orpheus in poemate περὶ λίθων. Item Alex. Aphr. Probl. l. 2. quæst. 64.

ΓΑΓΓΑ'ΜΗ. Hes. sagena, seu rete piscatorium. Idem & γάγγαμον dicitur & γαγγάμιον. Vide Poll. lib. 10. cap. 3. & lib. 2. Ponitur & pro omento, quoniam neruorum plexu refert piscatorij γαγγάμιον & figuram. (nans.

Γαγγαμεύς, qui rete ipsum in aquâ iniectum extrahit, pisces ve-

-ΓΑΓΓΙΤΙΣ λίθος seu γαγγίτης, gangitis gemma, quæ in Gange fluuio Lyciæ reperitur.

Γαγγιτικὸς κίσσος, idem. Nican. in Ther. Ἄλλοτε δὲ ἀζαλέοιο κατὰ γαγγιτίδα κισσοῦ.

ΓΑΓΓΑΙΟΝ. ου, τὸ, nerui præter naturam contortio. Vide autorem definitionum medicarum qui Galenus esse creditur. Paul. Actuar. & Poll. lib. 4. Vide & Cels. lib. 7. cap. 6.

Γαγγλιώδης, ες, ὁ, ἡ, ganglio similis, qui è gangliorum genere est. Hippocr. de artic.

-ΓΑΓΓΡΑΙΝΑ, ης, ἡ, gangræna: partis alicuius mortificatio cui nisi opportunè succurratur, non modo pars ipsa quæ laborat, sed & aliæ vicinæ partes, ipséque totus homo denique intereat. Vide Gal. comm. 7. in Aphor. Hipp. sect. 7. ait. 50. de tumoribus, cap. 8. Paul. Ægin. lib. 4. cap. 9. Actuar. ἀεὶ διαγράσεως σαθρῶν, lib. 2. cap. 30. Cels. lib. 5. cap. 26.* Etymologicus esse dicit παθος διαβρωτικὸν ἕρπον. deriuatum esse tradens ex γρόαν significante ἑῶσιν, per diplasiasmum.

Γαγγραινώδης, ες, ὁ. gangrænosus, gangrænæ similis.

Γαγγραινᾶν, ῶ. gangrænosus, gangrænæ similis.

Γαγγραίνωσις, εως, ἡ, dicitur κατὰ τὸ γαγγραινᾶν. Hippoc. de fract. Gall. comm. 2. in eum libeum.

ΓΑΖΑ, ης, ἡ, Persica vox est, teste Hesychio, significans apud eos regiam cum suppellectile, & instrumento suo, seu tributa & reditus, aut res pretiosas. Idem exp. etiam opes, diuitiæ: Suidæ θησαυρός, thesaurus, i. supellex & opes pretiosiores quas recondimus. Diodor. ὁ δὲ Πτολεμαῖος βασιλικὰ κτήματα ἐπιδείκνυτο καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ βασιλικοῦ γάζας. Et Theophr. Hist. plant. lib. 8. cap. 11. τὰ ἱμάτια καὶ τοῦ ἄλλου γάζας κατεσκεύασεν.

ΓΑΙΑ sive γαῖα, ἡ, (poet.) terra, tellus. Od. α. & ἀ γαῖαν ἱκοίμην καὶ πόντον. Et Hesiod. in Eig. πλείν μὲν γὰρ γαῖα κακὴ ἐνὶ πλείονι θαλάσσης. ¶ Itè regio, patria, vt Od. θ. Εἴτε δὲ μοι γαῖάν τε τεοῦ δήμόν τε πόλιν τε. Et Od. ι. ἔτι δηθὰ μ' ἐς γαῖαν ἐλεύσεαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι. Sæpe etiam dicitur πατρὶς γαῖα. ¶ Itè terra. i. ipsum terræ solum & illa quasi terræ superficies quæ à nobis calcatur, quacunque te sit strata. vt Il. φ. ὁ δ' ἄρα κείμενος ὅσσ' ἐπιβαίη κεῖτο τεθειώς. & Il. α. ποτὶ δ' ἑκάστῳ κάλυψε γαῖα. ¶ Dicitur & αἶα, per aphæresin pro γαῖα, vt φυσίζοος αἶα, Il. γ.

Γαιῆος, ω, terrestris, terrenus. γαιῆος ἀνήρ. Nonn.

Γαιώδης, ες, ὁ, καὶ ἡ, terrenus, γαιώδεν, à terra.

Γαῖος, ὁ δόσις ἐν ἀνίμῳ, & γαῖος βοῦς, ὁ ἐργαστικός. Eust.

¶ *Derivata tanquam à γῆ, quod extra compositionem inusitatum est.*

Γεηρός, ῶ, ὁ. terrenus. Suid.

Γεώδης, ες, ὁ, καὶ ἡ. terreus, terren*. Plat. in Axiocho κῶμα γεώδες.

Γῆ, ὁ in prosa vsurpatur pro γαῖα, terra. Factum per contract. tanquam à γέα. Doricè δᾶ pro γᾶ Theocr. Id. ζ.

Γῆος, ω, ὁ, ἡ, & Γῆος terrenus.

Γῆτης, ου, ὁ, agricola, rusticus. Hes. Γήτης, per contract. pro eodem, apud Soph. in Trach.

Γήδιον, ου, τὸ, agellus, fundus exiguus. Xen. Præd. 8.

Γῆθεν, è terra.

Γεῖτον, Γῆρας Γοῦ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀγχίγαιος, ου, ὁ, ἡ, terræ nostræ vicinus. Affertur ex Dionysio pro conterminus.

Ἀμφίγαιος, vicinus, finitimus, quasi circumterraneus. apud Dion. de situ orbis.

Ἀνώγαιος, ω, ὁ, ἡ, qui supra terram est, ἀνω τῆς γῆς, vt ἀνώγεον οἴκημα apud Suidam.

Ἀνώγαιον, vel ἀνώγεον, ου, τὸ. cœnaculum, ὑπερῶον. Mar. 14. & Luc. Dictum sic volunt tanquam partem domus non infimam, sed supra solum eminentem: quod veteres in superiori ædium parte cibum sumerent. Quidam vero scribunt sic vocatum quod subductius sit à solo. Pro eodem scribitur & ἀνώγαιον.

Ἀπόγειος, à terra remotus. Plut. & Aristot. Ἀπόγαια, τὰ. retinacula nauium, funes quibus nauis alligatur in littore, vnde ἀπόγαια λύειν, apud Luc. oram soluere. ¶ Ἀπογεία, ἡ. ventus qui è terra exortus in mare fertur, cui contrarius est qui dicitur πρόπαια Aristot. in Probl. ¶ Ἀπόγειον, vocabulum mathematicum, vide in ὑπόγειον. (& Δοτοῖα.

Ἀπόγαιος, idem quod Δοτοῖος, vt Δοτόγαιος ἄνεμος, ventus qui Ἀπογαιόω, solum in terram verto, vnde Δοτογαιώσω citat Bud. ex Artemid.

Βαθύγαιος, cuius solum profundum est. Βαθύγειος, idem Phil.

Ἐγγαίος, ω, ὁ, ἡ, qui in terra est, qui in ipso solo est. Plut.

Ἐγγαῖος, idem, vt ἐγγαίοις πηγαῖς ὕδωρ, in ipso solo fontes habes.

Ἐγγαίος κτῆσις, possessio quæ in terra est. Ἐγγαῖον Suidæ est etiam ἀστραλής.

Ἐνοσίγαιος, quatiens terram, concussor terræ, motor terræ. Neptuni epitheton ἀφ' τοῦ ὀνόματος τοῦ γαίου, (secundùm quosdam) ob terræ motum qui fieri existimatur ab aquis. Il. ν. Geminatur autem litera γ ad fulciendum metrum. Dicitur & εἰνοσίγαιος pro eodem.

Ἐπίγαιος, qui super terram est, humi repens.

Ἐπίγαιος, idem vt ἐπίγειον φυτὸν apud Philonem. Ἐπίγαιον, τὸ, apud Ptolemæum dici traditur apsis ima Planetarum, & in circulis qui eccentri vel eccentrici dicuntur, pars terris ciciima, in cuius curuatura atque margine quum planeta stationem fecerit, terræ propinquissimus tunc comparet, vt remotissimus cum euagatione in ἀπογείῳ in summaque apside constiterit, vulgo augem vocant. Ἐπίγεια, ὦν, τὰ, rudentes & funes quibus nauis littori alligatur.

Ἐπιγόνιος, ου, ὁ, à nonnullis dicitur ἡ κλημαστὶς, vt est in append. Dioscor. ad lib. 4. cap. 7. Nominis ratio esse putatur quod humilis sit & per terram spargatur.

Εὔγαιος, ω, ὁ, ἡ, cuius solum bonum est, fertilis.

Εὔγαιος, idem. Dioscor. lib. 3. cap. 53.

Γόγαιος, terræ æqualis. (nitur ἀνώγαιος.

Καθύγαιος sive καθύγαιος, & κατώγαιος subterraneus, cui oppo-

Καθύγαιον, cœnaculum in ima domus parte, vt ἀνώγαιον in suprema, Genes. 7. Dicunt καθύγαιον vt ὑπόγαιον vocari ædificium quod non plano pede construitur, sed vt in substructionibus subterraneisque operibus. Καθυγαιῶν, Hesych. qui inhumant mortuos.

Λεπτόγαιος & Λεπτόγειος, cuius solum tenue est & non pingue, λεπτόγαιος πατρίς, apud Lucian. cuius solum macum est: cuius agri sunt parum feraces. Λεπτόγαιος, idem. Athen.

Λευκόγαιος, cuius terra alba est.

Λιπαρόγαιος, qui pingui solo est, pinguem terram habens.

Λεπτόγαιος, gracile & macilentum solum habens. λεπτόγαιον, τὸ, soli gracilitas apud Suid.

Μαλακόγαιος, mollem terram habens. Strabo.

Μελάγαιος, cuius solum nigrum est. Μελάγειος, idem. Theoph.

Μεσόγαιος, & μεσόγειος, mediterraneus. Paul. & in fœm. gen. μεσόγαια mediterranea regio. Thuc. lib. 6.

Μεσόγειος, idem quod μεσόγαιος. Phil. de mundo. Μεσόγεια, idem quod Μεσόγαια. Thuc. lib. 3.

Περίγειος, qui circum terram est, qui terram suo circuitu ambit. Alex. Aphr. lib. 2. Probl. Item qui circum terram est, nec in altum eleuatus, terræ proximus, circum terram hærens. Philo de vita M. lib. 2.

Πρόσγαιος, terræ propinquus & contiguus, humilis. Aristot. de mundo, & Philo de vita Mos. lib. 1.

Σκληρόγαιος, durum solum habens ἡ σκληρόγαιος etiam dicitur pro ἡ σκληρὰ γῆ solum durum. Philo de mundo.

Ὑπόγειος, qui supra terram est.

Ὑπόγαιος, subterraneus. Herodian. lib. 1. Ὑπόγαιος, idem apud Athen. lib. 1. Ὑπόγειον, ου, τὸ. locus subterraneus. Suid.

Χρυσόγαιος, aureum habens solum, seu auream terram.

Ἄγκος, Μίλας, Πέλαγος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΓΑΙΣΟΣ. Suidæ & Hesychio est genus armaturæ: itidemque Polluci, qui Lybicum esse ait. Legitur in libro Iudith. c. 9. ἔλαβεν ἐν ἀσπίδι καὶ γαισῷ καὶ τόξῳ καὶ σφενδόνῃ. Reperitur & paroxytonus scriptum, vt Iouiæ cap. 8. ἔστησεν τοῦ γείσου τοῦ ἐν τῇ γαίσῳ τοῦ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τοῦ πολέμου. Et apud Athenæum lib. 6. de Romanis, καὶ περὶ Σαυνιτῶν ὁ ἔμβολον βυρσῶν χρῶνται περὶ τὴν γῆσον γαίσῳ. Latini neutro gen. gesum seu gesum dicunt.

ΓΑΙΩ, glorior, superbio, effertor. Iliad. α. & λ. κυδάνεν γαίων.

Γαῖρος, Γαθέω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Βυγάτης, ου, ὁ, (comm.) qui valde se iactat, magnus iactator. Il. ν. 824. Αἴαν ἀμαρτοεπὴς, βυγάτα, πάσιν ἔοικας. Vide varias huius nominis expositiones apud Eustathium. A Plutarcho in quæst. Gr. exponitur, μὴ γλωσσῶν.

-ΓΑΛΑ, ακτος, τὸ. tanquam à γάλαξ) lac. Il. δ. ἀμελγόμενοι γάλα λευκόν. Apud Dioscor. γάλα ἐμπυλιασθὲν, lac cui admistum est coagulum. & Γάλα σχιστὸν, lac scissile. * Dicitur quasi Γαλα. ἀφ' οὗ ἐξ αὐτοῦ γάνος inquit Eust.

Γαλακτώδης, ους, ὁ, ἡ, lacteus. Apud Dioscor. τὸ γαλακτῶδες, exp. lac.

Γαλακτόομαι, ῶμαι, lactesco, in lac vertor, ad lactis naturam aut colorem transeo, seu degenero in naturam lactis. Theophr.

Γαλάκτωσις, εως, ἡ, degeneratio illa.

Γαλακτίζω, candorem lactis imitor, candore lac refero.

Γαλακτιάω, ῶ, lacte plenus vel plena sum. Hesych. (vlt.

Γαλακτικὸς, lac referens, lacte*, vt γαλακτικὸν ἄνθος, Dioscor. l. 1. c.

Γαλάκτινος, ω, ὁ, ἡ, vnde τὰ γαλάκτινα lacticinia.

Γαλακτίτης, lapis ita dictus, quòd lacteum quendam succum emittat. Dioscor. lib. 5. cap. 150.

Γαλαξίας κύκλος, lacteus circulus in cælo, lacteus orbis. Item

γαλαξίας

γαλεξίας, lapis qui & μύρμηξ dicitur, item λιθοκόλλητος. Dioſc.lib.5.cap.152.

Γαλαθηνὸς ὁ, lacteus. vt τυρὸς γαλαθηνός Odyſſ.δ.

Γάλιον, τὸ. galium, herba quædam ſic dicta ἀπὸ τῆς γάλα ποιεῖν ἀντὶ πυτύος teſte Dioſc.li.4.cap.9. vbi & γαλάτιον nominari ait & γαλλίφιλον.

Γλαῦξ, etiam dicitur poëtis pro γάλα, vt Il.ϛ. γλαῦξ ἀγέλη δ' ἐπέχευε.

Γλαγίων & γλαγερὸς lacteus.

Γλαγίων, lactescens & nondum satis adultus. in Epig. de femina.

Γλαῦξ, eſt ſpecies herbæ lactificæ. Etym. dicta per ſynocopen quasi γάλαξ. Apud Dioſc.lib.4.cap.141. nominatur γλαυξ.

Γαυλὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita a primum ex γάλα.

Ἀγαλακτοῦς, ὁ, ἡ, carēs lacte. vt γυνὴ ἀγάλακτος apud Hipp. Apud Non. de cæco ſignificat, qui nondum guſtauit lac.

Ἀγαλακτοῦσι τεμαὶ, autore Galeno, paſcua quæ lacti inepta ſunt. ¶ Item lacte abundans: vt α hic epiſtiticum ſit.

Ἀγάλακτες, αν. ου (ex α ſumpto pro ὁμοῦ) fratres: quaſi qui ſunt collactanei aut qui idem lac ſuxerunt. Exp. & conſanguinei, æquales, i. ætate pares.

Ἀγαλακτοῦσιον, conſanguinitas. Heſych. Ἀγαλακτία, ἡ, lactis penuria, aut etiam lactis abundantia.

Ἀπογαλακτίζω, ablacto, à lacte depello. Ἀπογαλακτισμὸς, ablactatio.

Ἀφρόγαλα κτος, τὸ. ſpuma lactis, ſeu lac ſpumoſum: *hoc eſt*, tantopere agitatum, vt totum in ſpumam verſum ſit. Gal. meth. med.lib.7. & Actius.

Ἐγγαλεν ἀφρόλοβον. lac habens ouis, pro ἐγγαλακτῶν. Heſych.

Ἐγγαλακτύμαι pro γαλακτύμαι. Theophr.

Εὐγάλακτες, bene lactati.

Οἰνόγαλα, potionis genus ex vino & lacte miſtis, cuius mentionem Hippocr. fecit, cedrum Creticam ſcribens fœminarum incommodis auxiliari ἐν οἰνογάλακτι.

Ὁμοῦγαλακτοῦς, collactaneus. Ὁμογάλακτες, collactanei, apud Ariſtot. lib.1.polit.cap.1. (Arto.

Ὀξύγαλα κτος, τὸ. lac acidũ. lac quod acuit ſeu coacuit, Plut. in

Ὀξυγαλάκτινος, ex oxygalacte factus, ex acido lacte confect*. vt ὀξυγαλάκτινοι τυροί. Gal. de aliment. facult. lib.3.cap.17.

Ὀξυθύμαλον, herbæ nomen apud Dioſc.l.2.c.174.

Πολυγάλακτος, & apud poëtas πολυγάλακτος lacte abundans.

Πολύγαλον, autore Dioſc. li.4.c.142. θαμνίον eſt ex eo denominatum quòd θαμὰ πλεῖον πιεῖν. Plinius polygalam vocat, tradens & ipſe eam poram lactis abundantiam facere.

Πρωτόγαλα. coloſtrum, i. lac primum poſt partum, quod ſponte concreſcit.

Συγγαλακτος, idem quod ὁμογαλακτοῦς.

Τυρόγαλα, ſerum. Heſych.

Compoſita ex γάλακτος.

Εὐγαλαγὴς ἔς, ὁ, ἡ, lacte abundans. Athen. lib.11.

Πηδαλαγὴς, idem. Il.π.

Πολυγαλαγὴς idem.

ΓΑΛΕΗ. (in proia γαλῆ) feles, catus. in Batrach. Μῦς ποτε δὶς φαλίδ' γαλέης κύδ' ὠνόμ' ἀλύξας. Et apud Theocr. in Adoniaz. αἱ γαλέαι μαλακὰς ἐρεᾶν κεκόντι κεφάλαιν. Lucian. ἀφοσιωτέον τῷ γαλῇ. Plutarch. de curiol. καθάπερ ἔλεγον γαλῆς ἀδικεῖν δαμάσας ἄριστον ἐκ μέσου καταφυγόντων. ¶ Expon. & mustela. vt γαλῆ κατοικίδιος. apud Dioſcor. muſtela quæ in domibus noſtris oberrat. Et γαλῆ ἀγρία ſylueſtris muſtela.

Γαλεὸς, muſtellus, piſcis de quo Ariſtot. hiſt. anim. 6. Idem & γαλία dicitur Suidæ.

Γαλεώτης, ου, ὁ, ἡ. vt τὸ γαλεωτὴ τῷ ἰχθύϊ. Ariſtot. de an. 2. vocat inter pices muſtellinum genus.

Γαλεώτης, ου, ὁ, ſtello. vt interp. Donat. in Ter. Ariſtoph. in Nub. δοὺ τῶν ὀρφῶν νίκητωρ γαλεώτης κατέχιστον. Dicitur & ἀσκαλαβώτης. Vide Plin. Item pro fele apud Philoſtr. Item Athen. piſcis qui & ξιφίας.

Γαλεόπους, ὁ. catulus felis. Heſych. ex Cratino.

Μυγάλη (comp) mus araneus. Dioſc. lib.2.c.73. Dicitur etiam μυγάλη, & μυγαλέη. Dioſc. li.7.c.9. ὑπὸ μυγαλῆς δηχθέντι, à mure araneo morſus. Nicand. in Ther. Τυφλοῦ τι σμερδνοῦ τε βροτοῖς ὄπι λοιγὸν ἀγοῦσα Μυγαλέω. Sic autem dicitur, quoniam ἐκ μυὸς καὶ γαλῆς γένη. vt Amyntas apud ſchol. Nicãdri ſentit. Apud Plut. reperitur etiã μυγάλη paroxytonos.

ΓΑΛΗΝΗ, ης, ἡ, ſerenitas, tranquillitas. Odyſſ.ε. Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσθη ἠδὲ γαλήνη Ἔπλετο νηνεμίη. Et ὠμμάτων γαλήνη Plutarch. Γαληνοῦν Euſtath. apud Hom. accipit etiam aduerbialiter pro γαληνῶς. Od.κ. αἰ δ' ἐλόωσι γαληνοῦν. Metaphoricè etiam dicitur de ſerenitate vultus & hilaritate. apud Plut.* Euſtath. à γελάω deriuat, vt dicatur quaſi γελήνη. Sic Ouid. dicit, ridet vultu fortuna ſereno. Idem Euſt. etiam à γάλα deriuat. vt & Etym. fortaſſe reſpicientes ad illud Od.κ. λύσαν δ' ἐν ἀμφὶ γαλήνῃ.

Γαληνὸς, ὁ, ſerenus, tranquillus. vt γαληνὸν πέλαγος, apud Luc. Metaph. Eccl. hiſt. lib.2. γαληνῷ βλέμματι, vultu ſereno.

Γαληναῖος, idem.

Γαληνιάω ſerenus ſum, tranquillus ſum. vt θάλασσα γαληνιῶσα & metaph. apud Greg. γαληνιῶντι νοῦ.

Γαληνίζω, (q.d. ſereneſco) ſerenus fio, tranquillor. τὸ γαληνίζον τῆς θαλάσσης λιμένος.

Γαληνισμὸς, ὁ, ſerenitas.

Γαληναία, poet. pro γαληνή. Euſt.

Γαληνὸς, ὁ, idem quod γαληνός. Luc. γαληνὸν ἀπεφαίνετο ἔτι. Et metaph. Plato in Ax. γαλληνὸς δ' ἐ τις κ' κακῶν ἀγοῦ.

Γαληνῶς, tranquillè, tranquillo animo. Euſt. (ῶς.

Γαληνότης, ητος, ἡ, ſerenitas. Luc.

Γαληνόω, ῶ, ſereno, tranquillo. Plut. in Cat. κ' γαλληνιάσας τὸ πρόσωπον ῥεῦμα.

Γαλήνης, item pro γαληνός. Ariſt. (Heſ.

Γαλαῆς, idem quod γαληνός. Ety. Heſ. item Euſt. Γαληνός, ὁ, ἡ,

Γαλήνη, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex γαληνίζω.

Διαγαληνίζω, actiuè, & metaph. ſignif. ſereno, tranquillo. Ariſtoph. ἢ δ' εὐθὺς πρόσωπα διεγαλήνωσεν.

Ἐγγαληνίζω idem quod γαληνίζω.

ΓΑΛΙΟΦΙΣ, ιος, ἡ, frutex vrticæ ſimilis, qui & γαλεόβδελλον dicitur, teſte Dioſc. lib.4.c.95. & Plin. lib.27.c.9.

ΓΑΛΛΟΣ, ου, ὁ. Heſychio cui amputata ſunt virilia erectus, euiratus, ſpado. Peculiariter ita dicebatur ὁ τῆς μητρὸς τῆς θεῶν ὀργιαζόμενος. quaſi ἄλλος τις γενόμενος καὶ μεταβαλὼν τὴν φύσιν ἐξ ἀνδρὸς καὶ ἄρρενος εἰς θῆλυ καὶ γυναῖκα, vel etiã à Gallo flumine Phrygiæ, apud quem inuitabantur. Etymol. Sic in epigr. γαλλὸς νεοτόμος. Et Plut. in lib. à cursus Coloten. ἀδὲ μαστιγοῦν ἀλλοτρίας δεσπόζειν ἀλλὰ τῆς ὀργιαστικῆς ἐκείνης ἢ τοὺς γαλλοὺς πλημμελοῦσι ἐν τοῖς μυστηρίοις κολάζουσι.

Γαλλικὸς, ὁ, pertinens ad gallos, qui gallorum eſt, vt γαλλικὴ Κυβέλη. apud Naz. quoniam ei οἱ γαλλοὶ ὀργιάζουσι.

ΓΑΛΙΣΣΑ, ης, ἡ, Et γαλίων, ωνος, gnos, ſoror mariti, vel vxor fratris. Hom. Vide Euſt. & Poll.

Γαλαῖον, Suid. pro eodem.

ΓΑΜΒΡΟΣ, ὁ, gener. item ſocer. πενθερός. Item frater vxoris nec non maritus ſororis, ſecundum quoſdam, vt inquit Bud. Odyſſ.α. Οἷος σὺ γαμβρὸς κασιγνήτοισί τε ἔοικας. Et apud Sophr. κατὰ τύχας κακοῖς γαμβροῖς. Item generaliter pro affini, apud Hom. & Herodot. Vide & Poll. & Euſt. * Quidam gram. volunt à γαμέω fieri γαμβρός, deinde per ſynocopen & epenthesin literæ β. γαμβρός.

Γαμβρεῖον, τὸ. vnde γαμβρεῖα, dona aut conuiuia generi. Heſ.

Γαμβρεύω, connubio iungo. Item connubio iungo vel ſocio, vt exp. vulgo Deut. cap. 7.

Compoſita.

Ἐπιγαμβρεύειν, ex 70. interpr. affertur pro generum eſſe (qua in ſignif. & ἐπιγαμβρεύειν ſæpe citatur) item generum facere dando filiam. Et ἐπιγαμβρεύσαι αὐτῷ, ex Gen. pro, duc eam vxorem. Vide & Matth. cap. 22.

Ἐπιγαμβρία, connubiorum iunctio.

Μελλόγαμβρος, ὁ, qui breui futurus eſt gener. i. ducturus eſt vxorem. Heſych.

Ὁμογαμβροί, qui ſimul generi ſunt, *hoc eſt*, vnius eiuſdémque ſoceri ſocruſve generi, qui duxerunt ſorores. Poll.

Συγγαμβρος, mariti duarum ſororũ. idẽ quod ὁμόγαμβρος. Pol.

ΓΑΜΕΩ, ῶ, Fόω, vxorem duco, vel duco in vxorem. Il.ι. Κούρην δ' ἐγάμεον Ἀγαμέμνονος. Thu. ἐγεγαμήκει θυγατέρα Θεαγένους, filiam Theagenis duxerat in vxorem, vel ſibi matrimonio iunxerat. Euſtathius annotat γαμεῖν eſſe mariti qui dicitur γυναῖκα λαβεῖν, γαμεῖσθαι autem parentum eſſe, qui dicuntur γυναῖκα δοῦναι. ¶ Γαμετὴ dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγαθοῖς γαμετῇ. Idem in Lyc. ἑτέρῳ γεγαμηκυῖα. * Etymon vide Τέμω.

Γαμετεύω, nuptum tuo, nubere cupio, quum de muliere dicitur. At quum de viro, vxorem ducere cupio. Alciphr.

Γαμήλιος, ὁ, ἡ, nuptialis, coniugalis connubialis. vt γαμήλιον λέχος, γαμήλιος ὑμέναιος. ¶ Γαμήλια, ſportulæ nuptiales, Bud. Apud Dem. ¶ Γαμήλια, festa nuptialia, vel epulum nuptiale. Greg.

Γαμηλιών, ῶνος, à celebratione nuptiarum dictus menſis October, vel Ianuarius, vt vult Gaza.

Γαμέτης, ου, ὁ, maritus. Xen. Pæd. 4. Γαμετὴ, vxor. Dicitur & γαμετὴ γυνὴ, apud Lyſ. γαμέτις idem, in Epig.

Γάμος, ου, ὁ, vel γάμοι οἱ, nuptiæ, apud Xen. ὁρᾶν γάμον puellæ, cui oppon. ἀνὴρ πρὸς γάμον apud Plut. in Lyc. ¶ Πότε pro cœlebritate nuptiali & epulo. Od.α. Ἐλπόμενοι γάμον. Dictum putant γάμον nonnulli quasi δάμον ἀπὸ τοῦ δαμάζειν, domare: vnde dicũtur virgines ἀδάμαστοι. & Hom. dicta eſt παρθένος ἠΐθεος, nondũ à marito domita. Euſt. ait ἀπὸ τοῦ ἑνοῦσθαι ἀλλήλοις τοὺς συζύγους, quia ſibi deuincti ſunt coniuges.

Γαμικὸς, nuptialis, ad nuptias pertinens, vt apud Plat. γαμικοῦ

μικὰ τίμει. Τὰ γαμικά, nuptiæ. Thuc. lib. 1.

Γάμος, poëticè, pro γαμετός, vt γαμὸς ἰυνή, Oppia. de venat. 3.

Γαμίζω, nuptui colloco, iungo matrimonio. Greg. νὺξ ἡ τὰς νύμφας γαμίζῃς χόρας. Dicitur & γαμίσκω pro eodem: vnde γαμίσκεσθαι, Marc. 12. quo vsus est Aristot. in Polit. Pass. γαμίζομαι, nuptui collocor, nubo.

Γαμβρὸς quomodo huc pertineat, vide suo loco. Δάμαρ, vide in Δαμάω.

Composita.

Ἄγαμος, ον, ὁ ἡ, qui vxorem non duxit, vel quæ non nupsit.

Ἄγαμος, idem, cœlebs, vel fœmina innupta. Il. γ. v. 40. & Xen. in Symp. Et ἄγαμος γάμος, Soph. in Oedip. tyr. Ἀγαμία & ἀγάμεια, cœlibatus. Hesych.

Ἀζυγαμος, ον ὁ ἡ, iunctus vel iuncta infelici matrimonio.

Ἀμφιγαμος, nuptiis priuans. Nonn.

Ἄπειρος γαμου, nuptias non expertus vel non experta, nuptiarum expers. Sic ab Aretha dicitur virgo Maria.

Νεόγαμος, qui nuper vxorem duxit, vel noua nupta.

Δευτερογαμεῖν, secundò nubere, secundas nuptias celebrare, in Pandect.

Δίγαμον, veteres Latini dici putârunt eum qui prima vxore mortua alteram duxerit, aut contrà. Quidam ex recentioribus δίγαμος dici viros censent qui viuente vxore, eâque vel adhuc legitimè coniunctâ, vel injusto diuortio separata, alteram superinducunt: mulieres verò δίγαμος, quæ à viris merito repudiatæ, aliis postea nuberent.

Διγαμία, ἡ, secundæ seu iteratæ nuptiæ.

Ἐγγαμίζω, idem quod γαμίζω in Pand.

Ἐκγαμίζω, idem: vnde ἐκγαμίζεσθαι, Matth. 22. Ἐκγαμίσκω, idem: vnde ἐκγαμίσκεσθαι apud Lucam, pro γαμίσκεσθαι apud Marcum.

Ἐπιγαμίω, ῶ q.d. superduco vxorem, vel insuper duco vxorem. Andoc. ἐπιγαμῶ τῇ θυγατρὶ τοῦ μητρὸς.

Ἐπίγαμος, nuptui proximus vel proxima, nubilis. Herod. & Dem. Ἐπιγαμία, affinitas, cognatio: Atticè. rhet. l. 1. Et ius contrahendi affinitatem, apud Xen. Præd. 3.

Εὔγαμος, felix in nuptiis, cui prosperum euenit connubiũ. Etym.

Θεογαμία, festa Proserpinæ.

Θνητογαμία, nuptiæ à dea cum mortali contractæ. Ita enim dictæ Thetidis & Pelei nuptiæ.

Κακογαμία, ἡ, τό, nuptiæ malæ, i. in quibus contrahendis non habenda fuit, quarum haberi debeat rerum ratio, nuptiæ malo consilio contractæ. vt exponit H. Steph.

Κερδογαμέω, ῶ, lucri gratia vxorem duco, habeo lucri rationem in ducenda vxore.

Κοινογαμία, communes nuptiæ & promiscuæ apud Athen. lib. 13.

Λυσίγαμος, soluens vel qui soluit nuptias. Epig.

Μελλόγαμος, qui vel quæ breui nuptias contrahet.

Μιαγαμία, pollutæ nuptiæ, vtà vocat Suid. filiorum Sethi & Enochi coitum cum filiabus Caini.

Μονόγαμος, qui vnicas nuptias cõtraxit, vnicam habens vxorem.

Νεόγαμος, idem quod ἀρτίγαμος.

Οἰόγαμος, idem quod μονόγαμος. Exponitur & de fœmina vnum habente virum Epigr.

Ὀψίγαμος, qui serò vxorem ducit & quæ serò nubit.

Ὀψίγαμον, seræ nuptiæ. Apud Poll. ὀψίγαμοι ὑμέναι.

Παρίγαμος, cui acerbæ nuptiæ contigerunt. Od. α.

Πολύγαμος, cui multæ sunt nuptiæ, i. qui multas vxores duxit, vel qui multis viris nupsit. Πολυγαμία, q.d. nuptiarum multitudo, i. matrimonia cum multis contracta. vel ipse actus multas nuptias contrahendi.

Πρόγαμος, qui vel quæ prior nuptias contraxit.

Προγάμια, dona quæ ante nuptias dabantur. Item sacrificium quod ante nuptias celebrabatur. Poll.

Σύγαμος, vxor, q.d. nuptiarum socia. Item σύγαμοι, inter quos est affinitas. Item σύγαμος pro rituali. Eurip.

Τελεσίγαμος, nuptias perficiens. Nonn.

Ὑπέργαμος, seræ nuptiæ, Suid.

Φιλόγαμος, nuptias amans.

ΓΑΜΜΑ, gamma: nomen tertiæ apud Græcos literæ, quæ Latinis ge dicitur. Xen. Pæd. 7. ὅπως ὥσπερ γαμμα ἐπατίφοδον πρὸς ἑαυτῷ ἔχοι φεύγοντες πάντοθεν ἅμα μαχοίατο. Et apud Plut. in Proble. Romanis, Romani ὀξὺ ἐχρῆτο τῷ γάμμα.

Δίγαμμα, (comp.) digamma, duplex gamma. Æolica litera, & figura & vi similis Latinæ F, sic dicta quòd duorum γ sibi super impositorum formam gerat. Priscian. l. 1. cap. 3.

Γαμφηλαὶ, γαμψὸς, &c. vide in Κάμπτω.

ΓΑΝΟΣ, ου, τὸ, lætitia, gaudium, voluptas, oblectamentum. In Epigr. vinum dicitur βότρυος γάνος ἐν δ' ἀστί. Item, splendor, fulgor. Hesych.

Γάνοω, lætitia afficio, voluptatem affero. vnde pass. ἐγανώθην, apud Aristoph. exp. ἐχάρην. lætus sum. ¶ Item splendeo, vt γανόωσι κάτοπτρα in Epigr. splendentes clypei.

Γάνυμα & γάνυσις, lætitia. Item splendor, nitor.

Γανυδρος, ὁ ἡ, exponitur plenum & lentum solũ, apud Theophr. [idem.

Γανόω, ῶ, luceo, splendeo, niteo: Hesych. Aff. & γανδόω pro eo-

Γάνυμαι, gaudeo, lætor. Inuenitur & γάνυμαι cum ν. Propriè est lætor quodam vultu aduenientem prosequor. vt Il. ξ. Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται.

Γανύμαι pro eodem, vnde γανύσσομαι, Il. ξ. a quo fit γανυσσόμαι, vnde γανύσσεν) apud Eust.

Γανυρὸς, hilaris, item iucundus, Hesych.

Composita.

Ἄγανος, ον, ὁ, comis, mitis, leuis, placidus, mansuetus. Od. κ. ἄγανος ἐκ θεοῖς ἔσσο. Et ἀγανὰ ἔπεα. 4. C. blanda verba dicuntur, vbi Eustat. annotat deduci à verbo γάνυμαι, præfixo α epitatico. q.d. verba quibus quis γάνυται. ¶ Item per antiphrasin pro sæuo, vt est in lex. rhet.

Ἀγανός, ὁ ἡ, pro eodem.

Ἐπιγάνυμαι, insulto. Esp. & χαίρω, gaudeo, lætor. Apud Apoll. Arg. 2. οὐδ' ἐγάνυτο, εἰκὰ ἀπειρεσίοισιν ἐνείκαι.

Περιγανόω, ῶ, lætitia & voluptate circumfundo, exhilaro. vt Theophil. ὡς γανοῦντος ἡμᾶς εἰκόπλυγας ἐκκαίοντος.

Ὀρίγανον quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΑ D, enim. Frequens particula, quæ in oratione semper subiungitur, vt Latinè, enim. ¶ Adhibetur etiam interrogationibus. Plato de rep. 2. ἆρ' οὖν δὴ εἰσὶ, ἡμέτεροι γ' ἄρχοι, πόλεμοι. Sic & Il. ρ. Ἀλλ' ἴσμεν δ' ἔν, τις γὰρ τοῦ Ἀχαιῶν ἄλλος ἱκάνει, &c. vide Bud.

ΓΑΡΓΑΙΡΩ, splendeo, moueor seu vibro, palpito, item multiplico. Hesych. Significat tamen neutraliter potius plenum & refertum esse, abundare. vt apud Cratinum, κἀδόκουν πᾶσ' γαργαίρει πόλις, i. πλήθει. Et apud Sophr. ἀ γαῖα τ' ἀργυρώματων γαργαίρει.

Γαργαρα ponitur pro multitudine. vt in Λίμναις. Ἀεὶ δ' ὑπακοῦ πᾶσα γαργαρ' ἐστίν. Et in tragœdia ἀναξιμήτων τε γαργαρα. Itidem Aristophanes ἐφεμακεστοῦ γαργαρα dixit pro ἀφάτως πολλὰ καὶ ἀνεριθμήτα. compositus duobus vocabulis quorum vtrumque denotat multitudinem.

Κεφαλίων & Καρλίων, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

ΓΑΡΓΑΛΙΖΩ. F. ίσω, titillo, vide pass. Item metaph. titillo, i. lætitia afficio. Cebes Theb. de voluptate loquens, ὡς ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον.

Γαργαλίζεσθαι, titillari. Alex. Aphr. εἰ γαργαλιζόμεθα τὰς μασχάλας. Affertur & pro pruritu, ex Plat. in Phædro.

Γαργαλισμος, ὁ, titillatio. Plato.

Γάργαλος, pro γαργαλισμός, apud Luc. in somn.

Δυσγάργαλος, siue δυσγάργαλις, & δυσγαργαλιστος (ἐπ.) qui leiè titillari & contrectari manibus ægrè fert, vt equus qui non nisi difficulter sinit se fricari manibus vel distringi strigili. vt δυσγάργαλις ἵππος apud Xen. in lib. de re eq.

ΓΑΡΓΑΡΕΩΝ, ῶνος, ὁ, gurgulio, guttur, fistula qua spiratur. vice Alex. Aphr. Esse à tono fictum vocabulum traduot Alex. Aphr. & Etym. & Eust.

Γαργαρίζω, gargarizo, vnde γαργαρίσμαν ὕδωρ, Dioscor. lib. 1. dum gargarizatur.

Γαργαρισμὸς, ipsa gargarizandi actio, gargarizatus.

Ἀναγαργαρίζω, (comp.) gargarizo, fauces colluo, vt ἀναγαργαρίζειν τὸ στόμα ὕδατι, colluere os aqua. & ἀναγαργαρίζειν ὕδωρ τῷ στόματι, aquam in ore gargarizare. Dicitur etiam ἀναγαργαρίσεσθαι, id quo fauces colluuntur. Dios. lib. 2. c. 67.

ΓΑΡΟΝ, ου, τὸ, garum liquamen seu lanies piscium sale conditorum & maceratorum, primum è gato pisce fieri solitum, vnde & nomen habet. vide Gal. & Dioscor. Dicitur & γάρος, ου, ὁ, apud Athen. lib. 2. & Alex. Aphr. lib. 1.

Composita.

Οἰνόγαρον, garum vino mistum. vide Æt. lib. 1. c. 81.

Ὀξύγαρον, garum aceto conditum, apud Athen. lib. 9.

Ὑδρόγαρον, garum quod aqua dilutum est. Act. l. 1. c. 84.

ΓΑΣΤΗΡ, ἐρος, ἐρι, & per syncopen γαστὴρ, γαστρὶ, accus. γαστέρα, vocat. γαστὴρ, (fœm. gen.) venter & Od. δ. & μὴτηρ ἡ γαστέρα λιμός. Dicitur mulier grauida ἐν γαστρὶ ἔχειν, vt apud Herodot. & Paus. vel ἐν γαστρὶ φέρειν, vt apud Plat. de leg. Et ἐν γαστρὶ λαβεῖν, quæ concepit, in Epigr. ¶ Item ventriculus in quem cibi ingeruntur & concoquuntur, apud Gal.

Γάστρις, gulosus, luxo, ventri deditus. Aristoph. in auibus. Citatur & compar. γαστρίστερος, ex Plat. comico. ¶ Item quem infestant vermes dicti ἕλμινθες, Suid.

Γαστρίζω, ventrem expleo, ventrem saburro. Item opiparè & lautè accipio. Luc. ἐγκελεύω δὲ μόνον γαστρίσαι τὸ δεῖπνον. Item in ventrem cædo. Aristoph. in Vesp.

Γαστρίζομαι, ventrem meum saburro, helluor. apud Athen. 4. & Basil. Item in ventrem cædor. Aristoph. in equit.

Γαστρισμὸς, ventris implectio, ingluuies.

Γαστρωνθός, idem quod γάστρις, gulosus, lurco, &c.
Γαστρώδης, ός, ventrosus, ventriosus.
Γαστρίων, νος, paruus venter. Aristoph.
Γάστρα & γαστρί, fundum vasis, vt γάστρα πρίνινος apud Hom. Dicitur & de naui, significâtque eius fundum, i. carinam vel (vt alij vocare maluit) alueum.

Composita.

Ἀγάστωρ, ορος, ὁ, frater qui ex eodem ventre prodiit, vterinus, quasi ὁμογάστωρ. Hesych.
Πλουτογάστωρ seu γλωττογάστωρ, qui lingua victum quærit, qui linguæ ministerio ventrem alit.
Ἐγγλωττογάστωρ (*decomp.*) pro eodem Aristoph. in auib.
Ἐπιγάστριον, ου, τό. [q.d. superuentrale] quod est à pectore ad pubē vsque, vel pars supra vmbilicum. Quidam ita vocant totam eam carnem quæ ab imis costis ad pubem vsque protenditur, quòd ventri incumbit. Exp. & abdomen
Εὐγάστωρ, ingentem habens ventrem, ventriosus, ventriosus.
Κοιλογάστωρ, qui est cauo ventre.
Μεσογάστωρ, medio ventre cinctus. Hes. ζωογάστωρ, pro eodem.
Ὀλβογάστωρ, ventre beatus, qui se ventre bene curato beatum existimat, qui beatitudinem in suo ventre ponit, i. ventris sui voluptate meritur. apud Athen. lib. 9.
Ὁμογάστωρ & ὁμογάστριος, idem quod ἀγάστωρ. Il. φ. & ω.
Πλατυγάστωρ & πλατυγάστρων, qui est lato ventre. Aristot.
Προγάστωρ, cui ventet prominet, ventriosus.
Προγαστρίδιον, ventrale, tegumentum ventris. Aff. ex Luc.
Γαστρίζομαι, saturor. Poll.
Ὑπογάστριον [q.d. subuentrale] imus venter, pars infra vmbilicum vsque ad pubem. A quibusdam exp. pubes. vide Poll.
Χειρογάστωρ & ἐγχειρογάστωρ, cui manuum labor ventri alimentum suppeditat, qui manuem labore victit. Hesych.
Θυγάτηρ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΑΥΛΟΣ, οῦ, ὁ. mulctra, quæ & mulctrum, & mulctrale, vas lacti recipiendo. ἄλφιτα τὸ γάλα Od. ι. τῶν δ' ἐφ' ἁλὶ πάντα Γαυλοὶ τε σκαφίδες τε τὸ τῆς μάλα τοῖς ἐνέμοντο. ¶ Γαῦλος & item priore circūfl. nauigij genus. Aristeph. in Auib. γαῦλον κλῶμαι & ναυκληρῶ. ¶ Item sentina. Eust.
Κοχλιογαῦλος [*comp.*] apud Ioseph. in Antiq. Iud. exp. labrum conchæ specie.

ΓΑΥΡΟΣ, ου, ὁ, superbus, arrogans, ferox. Item qui elatus est & exultat aliqua re. γαῦρος λίων apud Dionys. Areop. Ferox leo. Euripides. γαῦρος ὀλβίῳ Luc. γαῦρος γὰρ ἐπὶ τῷ λόγῳ εἰμι τραγῳδός εἰμι. Plut. in apopht. ἀλαζὼν καὶ γαῦρος. Dicitur & γαῦρος τὸ φρόνημα, elatus animo. apud Aristoph. Indēque ipsum φρόνημα appellatur γαῦρον, in Epigr. Et τὸ γαῦρον pro animi elatione. apud Plut. in Ant. ¶ A γαίω fit γαίων (sicut ἀγάων fit ab ἀγάομαι) deinde γαῦος, & interiecto ρ γαῦρος. Alij derivant ab ἀγαυός abscisso α.
Γαυρόω, ῶ & Γαυρόομαι, ῶμαι, superbio, glorior, efferor. Phocyl.
Μὴ γαυρῶ ζῶν. Plut. in Coc. γαυρώσαντα διὰ χρείας ἐν πανθοῦν.
Γαῦρος & Γαύρη, Hesych. idem quod γαῦρος.
Γαυρόω, ῶ superbio, glorior, efferor me facto. Dem. pro corona. οὐδὲ τοῦτο ἤλπιον, εἰ ταῦτα γαυρούμενος ὁ τοιοῦτος ἐν καθαρᾷ τῇ πόλει ἔσεσθαι. Plut. in Luc. γαυρούντες ὅτι τῷ εὐγενεῖ τὸν παῖδα ἀπέκτειναν. Et γαυρούμενος, de equo exultante apud Xen. de arte eq.
Γαύρωμα, gloriatio, exultatio.
Γαυρωτός, ή, ός, elatus, superbus.
Γαυρότης, ητος, ἡ, superbia, elatio, gloriatio.

Composita.

Ἀγαυρός, ή, ός, superbus, insolens. Nic. in Ther. fit à Γαῦρος, præfixo α intensiuo, vel ab ἀγαυός, interiecto ρ. Vtriusque etymologiæ meminit. Eust.
Ἀγαυρόω, ῶ, valde insolesco, valde me effero. Etym. ex Methodio. Ἀγαύρωμα, τό, insolentia, elatio animi. Hesych.
Ἀγαύρωμα genus loctæ esse tradit. Eust.
Ἐκγαυρόομαι, ώμαι, insolesco, insolens vel superbes fio, aut arrogans, superbio. Item actiuè effero, iacto. Aff. ex Eurip. ἐκγαυρώσω τὴν ἐμὴν τοῦ ἀνδρὸς dignitatem viri exaggero.
Ἐπιγαυρόομαι, ώμαι, efferor, animo & ferocior reddor ob. Apud Xen. Pæd. 2. ἐπιγαυρούμενος, exp. lætior factus.

ΓΑΥΣΩΝ. Hesychius exp. σκαμβός, στρεβλός, αὐχήν. curuum, tortuosum, intortum. Vtitur Hippocrates: sed Gal. annotat vocē hanc non esse vsitatam Græcis, ideóque ambiguum esse debeāt ἐξωμίδα, ἢ ἀν προσθιοκοπάδα.
Γαυσόω, reddo γαυσὸν, incurro, intorqueo. Hesych.

ΓΕ, syllabica adiectio, quidem, certè, vtique. Sæpe vacat, præsertim alijs vocibus adiuncta, articulo autem ὁς frequentissimè. ¶ Item, saltem. Dem. εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, si non totum, saltem partem. Sæpius sine accentu scribitur. ¶ Pro γε dicitur Doricè γα, vt apud Aristoph. in Achar. ἐγὼ γα, pro ἐγώ γε, ego quidem.

ΓΕΓΩΝΑ, præt. med. verbi γιγνώ, metathesin habens pro γέγονα. Significat autem illud γιγνώ, licet inusitatum sit, γνωσθῆς βοᾷ, seu ἐξαίνοσον βοᾷ, teste Eust. 1. ita clamo seu vociferor vt intelligar, seu vt audiatur & intelligatur clamor meus, idēque clarè vociferor, Od. ι. & ζ. ἔκλυον τὸ γέγωνε βοάς. Et Il. ω. ἔκλυον τὸ πάρ κ' ἔγω. Dydimus inquit γεγωνεῖν esse τὸ εἰς πόλλ' γαυλίαν ἀφικνεῖσθαι τοῦ λεγόμενου.
Γιγάω (præterito medio in præsens transeunte) idem quod γέγαα. Affert enim Eust. & Soph. τί γιγάω; Pro eodem dicitur etiam γιγανάω, sæpe apud Hom. Vtor est & Xen. in Cyneg. ὁ ἀρκυωρὸς γιγανάτω, vociferetur, clamet.
Γιγανάω, vociferatio, altus clamor. Plut.
Γεγωνίσκω, idem quod Γεγωνέω. Thuc. lib. 7.
Γεγωνός, ή, ός, alto clamore enunciatus, seu clarus: ita pronuntiatus vt audiri & intelligi possit. vt γεγωνὸς λόγος apud Philonem.
Ἀντιγωνιόω, ῶ, (*Comp.*) reclamo in Epigr.

ΓΕΕΝΝΑ, vocabulum Hebraicum, ex duobus compositum vallem Hinnon declarat, in qua olim Israelitæ superstitionibus vicinarum gentium addicti, filios suos diis adolebant, inaudita quadam immanitate. Inde factum vt acciperetur pro loco cruciandis in æternum reprobis destinato, atque adeò pro ipso supplicio & cruciatu quo afficiuntur cum Satana & & angelis ipsis, sicut Erasmus & alij multi annotarunt. Vtuntur noui Testamenti scriptores & Theologi hac voce: de qua vide & Ierem. cap. 7.

ΓΕΙΝΟΜΑΙ, gignor, nascor. Od. θ. τὸ μὲν γείνεσθον ὀφέλλει. Il. υ. ἐστὰ εἰ αἷς Γενόμεθ' ἐπίνοσε λοιγὸς ἔτι μὲν τίεν μήτηρ. Hesiod. Γενόμεθ' ἠὲ φύτοι ἐκ παλαιοῖς ἠὲ νόμοι. Præt. med. Γέγαα, (solis poetis in vsu) natus sum: interdum & simpliciter *pro* sum. vide γεγαώς participi. Apoll. Arg. 2. κασιγνήτοις γεγάασι. Od. θ. ἐπεὶ γεγάασ' ἐνὶ οἴκῳ. Et infin. Dorico, γεγάμεν. Aor. medius ἐγενόμην in frequenti vsu est in actiua signi. *pro*, genui, procreaui dicitur, & de viro & de muliere. Il. ι. Ἢ ὀλίγον εἰ παῖδα ἐεικοσάκις γείνατο Τυδεύς. Il. α. Ἐπεὶ γὰρ ἐμὸν γόνον οὐκ ἐμοὶ ἀλλὰ σὲ γείνατο μήτηρ. Sic Ilia α. θεὰ δ' σε γείνατο μήτηρ. Xenoph. in Apologia Socratis, de vtroque parente simul dixit ὃς οὐ πιστεύων τοῖς πεσθεῖσι μᾶλλον ἢ τοῖς γενομένοις. Idem in Apomnem. τοὺς γεγενηκότας appellauit matres, φιλοῦσι γὰρ τοὺς γενομένους ἀφ' ἑαυτῶν ἐπιμελεῖσθαι.
Γίγνομαι & γίνομαι (fut. γενήσομαι, præt. γεγένημαι, Aor. 1. ἐγενήθην tanquam à γενήσομαι, ὤμην. Aor. 2. med. ἐγενόμην, præt. med. γέγονα, tanquā à γείνω (nascor, orior. Plat. epist. 9. ἴσως ἐκεῖνος ἐμοῦ ἐκ τοῦ μείνου γέγονεν. Apud Xen. γιγνόμενος ἔτη ἑκατόν, natus annos 100. τὰ γιγνόμενα, quæ proueniunt fructus proueniunt. Thuc. ¶ Item fum, fio, vnde γέγονα, fui vel factus sum. Thuc. ἰσχυρὸς ἢ μάχῃ γίγνεσθαι Et εἰ ἐν δυνάμει γιγνόμενοι. Dem. qui sunt in imperio γιγνόμενοι σοι δι' ἐχθρᾶς. Aristoph. fum tibi inimicus. Idem Aristoph. γίγνομαι ἀλαθῶς ὡς λέγουσι πλούσιος, itaque factus es diues? ¶ Pro loco variè vertitur habita ratione præpositionis cui adiungitur. vt apud Theophr. de caus. pl. 3. γίγνεται πῦρ ἐκ πυρός, ignis igni ædificitur. γίγνεσθαι ἐφ' ἑτέρας. Thuc. alij in mutari in alijs ipsem collocare. γίγνεσθαι ἀπὸ τινος, ab aliquo distingi. Itidē sine præpositione: vt γίγνεται τῇ πόλει ὄνομα, nomen vrbi indītū est. Frequenter exp. accidere, euenire, cōtingere, vt τί γίγνεται; quid accidit? Xenop. Hel. 1. φοβοῦμαι τὸ τοῦ παραλόγου γενέσθαι. Cum inf. apud Isocr. γίγνεται μοι τοῦ ποιεῖν. ¶ Γίγνομαι πρός τινα vel ἐν τινι, vel περί τινος, versor in hac re, incumbo in hanc rem, occupatus sum in hac re. Plut. Isoc. Plat. ¶ Item venio, peruenio, accedo. vt Herodot. ὅτι ἐγένετο ὅτι Γυλιππὸς πρὸς τὴν Ἰθάμην. vbi venit vel peruenit. Sic Thuc. ἐγένετο πρὸς τὴν Ἰθάμην. Plut. in Fabio. γίγνεσθαι πάλιν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις. veniunt in potestatem, vel redīguntur in potestatem. ¶ Γίγνεσθέ σοι καλῶς, bene tecum agitur. Dem.
Γένεσις, εως, ἡ, origo, ortus: vt γένεσις πόλεμοι πολέμων, &c. apud Plat. Est etiam idipsum quod ortum est. vt apud Plat. in Tim. ἀλλὰ γὰρ πρὸς γένεσιν κτῆσις τοῖς πρὸς πίστιν ἀλήθεια. Cic. exp. quantū enim ad id, quod ortum est æternitas valet, tantum ad fidem veritas. Item genitura, natiuitas. Epig. lib. 2.
Γενέσια, τὰ, γενεθλία, dies natalitius. apud Herodot.
Γενεσιουργός, ή, ός, idem qood γενεθλιακός.
Γενετήρ, ῆρος, ὁ, genitor. Aristot.
Γενέτης, ου, ὁ genitor. Plut. Est item ἐπίθετον, Hesyc. vnde apud Soph. ὁ Διὸς γενέτας. (stoc.
Γενετή, ἡ, ortus, natiuitas. vnde ἐκ γενετῆς, ab ortu. Homer. & Ari-
Γενετυλλὶς, ίδος, ἡ, ortus & generationis antistes dea. Aristop.
Γενέτωρ, ορος, ὁ, genitor. Aristot. (in Tim.
Γενετός, ή, ός, qui ortum habet, qui gignitur aut genitus est. Plat.
Γένος, εος, τὸ, genus, progenies. γένος δὲ μοι ἔσθον ὅθεν σευ. Herodot. lib. 1. ἡμεῖς δὲ τὸ σὸν γένος. Exponitur etiam natio, Synes. epist. 61. Σύρος τὸ γένος. Syrus natione. ¶ Metaphoricè etiam capitur. vt Lat. genus. vt apud Plat. epist. 3. τὸ τῶν φιλοσοφούντων γένος. Et ibidem, τὸ θνητὸν γένος. mortalium genus. ¶ Est etiam artis vocabulum, cui correspondet εἶδος. vnde γένει διαφέρειν, genere differre. Aristot. ¶ Item sexus. Plato in Symp. πρῶτον γένος τρία ἀνθρώπων ἀνδρόγυνον ἦν τὸ κοινόν. ¶ Item γένη, liberi. Bud. ex Hermog.

Γενῆται, οἱ, qui eiusdem generis & familiæ sunt, gentiles. ex Ulpio. Sic etiam in Atheniensium repub. dicebantur qui eiusdem γένους essent. Vide Poll. lib. 7.

Γενικός, ή, ό generalis, vt γενικῇ πόλωσις, apud Suid. Item genitiuus. vt γενικὴ πτῶσις apud gram. γενικῶς, generaliter.

Γενικός, ή, ό idem quod γνήσιος, συγγενής, ἐκγονος, Suid. Plat. in Philebo. νοῦς δὲ γνησιος ἅτε παντων αἰτία κεκλῆσθαι.

Γενεά, ἡ, genus, progenies, ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι. Et Philo de vita Mos. καὶ ἀλλεπῆ μὲν πατρῴα καὶ γενεὰν καὶ πατρῴον εἶδον. Item generatio, genitura. vt φύλλων γενεά. Il. γ. Exp. etiam ætas, seculum: quod temporis spatium alij triginta annorum, alij centum, alij septem faciunt. Alij quantulamcunque hominis ætatem intelligunt. vt δεῖ τῶν ἡμετέρας γενεᾶς nostro seculo, nostra memoria. Dem.

Γενέθλη, ἡ, genus, ortus, origo. vt ἀρούρη γενέθλη, Il. ϛ. & γένεθλον, progenies. γένημα. Oppian. de ven. 3. & Soph. in Elect.

Γενέθλιος, ον, ὁ, ἡ, natalis, natalitius. vt γενέθλιος ἡμέρα. & γενέθλιοι θεοί, apud Plat. de leg. 8. γενέθλια, τά, natalitia, i. conuiuia solennia in honorem natalis. Lucian.

Γενεθλιακός, ad natalem diem pertinēs. vt γενεθλιακὸς λόγος.

Γενεθλίας, ου, ὁ, ἡ idem quod γενέθλιος. Nonn.

Γενεθλίδιος, ον, ὁ, natalis, natalitius. Epigr.

Γόνα, ἡ, progenies, genus. Xen.

Γενναῖος, α, ον, ὁ, generosus. Aristot. eth. 1. cap. 10. & Luc. de cal. Item ingenuus. Aristoph. in Ran.

Γεννῶν, ον, ὁ, ἀπογονικός, seu (secūdum antiquos) συγγενὴς καὶ ἔμφυτος. Il. α. Οὐ γὰρ μοι γεννῶν ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. Item ingenuus. Plat. 2. de rep. item nobilis & generosa stirpe ortus. Thuc. lib. 2. Sic & apud Plut. γεννῶν ἰχθύς. & γεννᾶιος ἵππος apud Herodian. Item generosus, i. ingenuus. Herodian. l. 2. γεννᾶιος καὶ θυμοειδής. Item, validus, vehemens, vt γεννᾶιος δύνα, apud Soph. in Atace.

Γεννᾶιος. generosè, fortiter. Herodian. lib. 3.

Γεννᾶιότης, ητος, ἡ, generositas. Eurip. Polyb.

Γεννικός, ή, ό, generosus. Plat. in Phædro. γεννικῶς. generosè, fortiter. Item ingenuè.

Γέννας, ου, ὁ auunculus, frater matris, Hesych.

Γεννάω, ῶ. F. ήσω. genero, gigno. Xen. οἱ ἐξ αὐτῶν γεννηθέντες εἰσί. De mulieribus etiam dictum reperitur, vt Lucæ 1. Sic & γεννάδα dicitur genitrix. Metaphoricè quoque capitur, vt pario, apud Lat. Plat. in epist. βλαστάνω οὖν καὶ γεννῶ λόγους.

Γεννῶμαι, passiuè nascor. vt ἐγεννήθη Τελαμῶνος. Iloc. Item mediæ vocis idem quod γίγνομαι. vt apud Plat. in Tim. ἀθάνατα θνητὸν αὐτὸν ἐγεννήσατο.

Γέννημα, τό, quod natū seu procreatū est, progenies. γεννήματα, plur. num. dicuntur liberi, apud Plat. de leg. & alibi. Exp. etiam fructus & fœtus terræ ac enascentia germina. Polyb.

Γέννησις, εως, ἡ, generatio, procreatio. Plat. in Symp.

Γεννητής, ου, ὁ, generator. Plat. γεννητωρ, ορος, ὁ genitor, parens. Plat. de leg. γεννήτορες, ἡ, genitrix. γεννητός, ή, ό, generatus, genitus. Plat. de leg. Item mortalis, apud Luc. γεννητῶς, adverb. q. d. genitè, in modem geniti seu generati. Nat. γεννητικός, generandi vim habens, cui vis ineit genitalis. Alex. Aphr.

Γονή, ἡ, genitura, fœtus, seu fœtura, proles. vt γονὴ παιδῶν. Il. ω. sic γονὴ τέκνων, apud Eurip. Item genitura, fœtus, i. infans editus. Luc. Dicitur & de bruorum fœtura, apud Ælchin. in Ctes. ex edītur & ad fructus. vt in Plat. exiocho, ἄφθονος μὲν ὥραι παντοίας γονῆς βρύουσι, abundant fructuum omnis generis fœtu. Exponitur & genus apud Athen. & Soph. Exp. & partus, apud Eur. in Phœn. φεῦ εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν. Item semen prolificum, genitura. Hesiod. Μηδ' ἀδόκα γονῆ σπεῖραι λαγῶν μόρῳ. Ionicè, ab Hippocr. vocari etiam partes naturales quæ generationi inseruiunt tradit Gal. com. 3. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Γονὴ est etiam nomē pestis ad cōceptū pertinēs. Aegi. l. 6. c. 24.

Τόκος, ὁ, (itidē vt γονή,) exp. generatio, apud Hom. Od. λ. & τ. vbi tamen exponi etiam posse γόνος scribit Eust. Apud Hom.

Τόκος sæpe sign. qui generatur, fœtus, proles. Sic dicitur Achilles θεᾶς τόκος. Il. ω. Item semen, quod genitura etiam dicitur. Aristot. τόκος autē oxyt. (ap quo Iunos Ionica epenthesi apud poētas) fœcundus, γόνιμος. Est & subst. pro fœcundo & fertili loco, vel solo, apud Hom. vt quū dicit τόκον Ἀθήνων.

Τοκάς, άδος, ὁ, fœcundus, fertilis.

Γόνιμος, ον, ὁ, ἡ genitalis, prolificus, fœtificus. vt γόνιμος θερμότης, apud Plat. de leg. Et γόνιμος ὑγρότης, apud Theophr.

¶ Item fœcundus, fertilis, vt apud Phil. de vita M. lib. 1. γῆ φυτὸ πάντα γονιμωτάτη. Item metaph. (sicut & fœcundus Lat.) vt γόνιμος πειθώ apud Aristoph. Interdum cum gen. vt Arist. de mundo, ἡ δὲ πάντων γόνιμον ὕδατος. Γονίμως, fœcundè.

Γονεύς, έως, ὁ genitor, pater, γονεῖς, pater & mater, parentes. Hesiod. Aristoph. Plut. γονεύω, fœtifico, gigno, item concipio, Bud. ex Theophr. γονεία, ἡ, fœtificatio.

Γνήσιος, ια, ον, ὁ, originē habens legitimam, & minimè spurius, legitimus. vt γνήσιοι παῖδες, & γνησιογνωσία. Exponit, & germanus. Sic γνήσιος αὐτός, Arist. aquila germana, & incorruptæ originis. Bud. Exponitur etiam, non adulterinus, non fucatus, genuinus. Dictum videri potest quasi γενήσιος, vel etiam γνωστός.

Γνησιότης, id quod est legitimum. Aristot. rhet. l. 1.

Γνησίως, germanè, legitimè, non adulterinè.

Γόνυ, γωνία, quomodo hue pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex γείνομαι, quæ terminatione quidem eadem sunt cum compositis ex γνέω ac significatione sunt diuersa.

Ἀείγνητος, ον, ὁ, ἡ, qui semper fuit & erit, sempiternus. Plato in Symp.

Αἰθρογνής, idem quod αἰθρηγενής, Il. ο, & τ.

Ἀλιγνής, è mari ortus, mari genitus. Sic dicitur Venus θαλασσογενής, quia est orta mari, vt canit Ouid.

Ἀρτιγνής, recens genitus, modo ortus.

Αὐθιγνής, indigena. apud Luc. in Hermot. & Plut. de prud. an. Item perennis, vt αὐθιγνὴς πεῖρα. Philo de vita Mosis, lib. 1.

Αὐτόγνως, sponte sua natus, qui ipse ex se est, non ex alio. Epithetum Dei apud Orpheum.

Ἀφρογνής, è spuma ortus. Veneris epith. Ἀφρογένεια etiā dicitur.

Βιογνής, è boue ortus seu genitus. Apibus hoc epith. tribuit, quod ex bouinis ossibus nascantur.

Γηγενής, è terra ortus seu natus. Soph. Γηγενεῖς, peculiariter dicuntur etiam gigantes illi terræ filij. Aristoph. in Neb.

Διογνής, è Ioue ortus, Ioue editus. vt Διογνὴς τέκνον, apud Soph. de Pall. Διογνὴς φῶς apud Eurip.

Ἐγγενής, innatus, ingenitus, apud Soph. in El. Vide & in comp. ex γνέω. Ἐγγενῶς, i. γνησίως apud eundem.

Ἐνδογνής, intus genitus seu domi natus.

Ἐπιγνής, affertur pro indigena. Potest exponi etiam, natus post.

Ἠμιγενής, semigenitus. apud Plat. in Tim.

Ἠερογενής, mane ortus, ὁ ἐν ἕῳ γεγενημένος, vel aëre genitus, aëre natus. Apol. Argo. 2. de aurora, ἠέρα κοῦφα ἠερογενής. Ἠερόγενεα, pro eodem Iliad. α.

Θεογενής, Deo genitus, Deo natus. Nonn.

Θηλυγενής, è fœmina ortus, muliebris. Plato de leg.

Γνησιογενής, rectè, i. legitimè natus. Od. ξ. Et ἰδιογενὴς πολίτης, indigena ciuis. Γνησιογενὴς etiam scribi annotat. Eust.

Κυπριγενής, in Cypro natus. Κυπριγένεια, ἡ, epith. Veneris quòd ibidem & nata esse credatur & religiosè colatur. Hesiod. in Theogon.

Μεσογενής, qui mediæ est ætatis, ὁ ἐν μέσῃ τῇ ἡλικίᾳ γεγονώς. Hel.

Μειρογενής, felici fato natus. Il. γ.

Μονογενής, vnigena, vnigenitus. Plato in Tim. Μονογενὴς, poëticè ob metri cauſa inserto, pro eodem. Μονογενὴς ὁ παῖς, apud Hesiod.

Νεογενής, nuper natus, recens natus. Plato in Theæt. Νεόγενις, apud poetas pro eodem. Dicitur & Νεογλὴς pro eodem. & νεογνός, vt in λ mutato. Et Νεόγλη & pro eodem.

Νεόγνις, idem. Factū esse per syncopen pro νεογνὴς, tradit Eust.

Νεφελογενής, nube genitus, nubigena. Epitheton est Centaurorum, item Phryxi & Xelles: quorum illi ex nube qua Ixion deceptus est, hi ex Nephele nati fuerunt. Vide Eust.

Οἰκογενής, domi nostræ natus, non emptitius seu adventitius, vernaculus. Plut. & Arist. Interdum pro verna seu seruo vernaculo. Plut. Item cognatus, propinquus, vel etiam domesticus. Hesych.

Ὀφιογενής, serpentigena. Strab.

Ὀψιγενής, serògenitus, tardè natus.

Παλαιγενής, q. d. olim genitus: vnde ponitur pro prisco seu vetusto, vt apud Apoll. Arg. 1. παλαιγενέων κλέα φωτῶν μνήσομαι. Item pro annoso seu teue, Apud Aristoph.

Παλιγγενής, renatus. Nonn.

Πολυγενής, ὁ, ἡ, diuersis parentibus nati.

Πρεσβυγενής, priscus, q. d. antiquitus natus. Πρεσβυγένεια, ἡ, antiquitas. Plutarc. Symp. 2.

Πρωτογενής, primigenitus, primigenus, primitiuus. Comparat. πρωτογενέστερος, antiquior, senior.

Πυριγενής, igni natus, igni genitus. Apud Eurip. πυριγενὴς παλάμη exp. ἀτεκνος, ἀνήμερος. nam quum ignis sit res sæua, sæua iidem sunt quę ex eo nata sunt. Innuit autem per πυριγενῆ παλάμην, ensem, quoniam in igni ferrum mollitur & cudi solet.

Πυρογενής, ex frumento ortus. Epigr.

Τριτογενής & Τριτογένεια, ἡ Mineruæ epith. ita dictæ quòd vel ad Tritonem fluuium seu paludem nata sit, cuius accolas ei sacrificare tradit Herodotus, vel quòd è Tritone, i. Neptuno ortā sit, vt Libyæ incolæ opinantur. vel quòd è capite Iouis prognata existimetur. Τριτὼ enim caput est Cretensium lingua, vel quòd tertia mensis die nata esse credatur. vel (actiuè accipiendo) quòd tria hominibus ingeneret, νοῦν, μνήμην, θάλπος, seu (vt Empedocles vult) δι' ἀναζωΐωσιν, ἀναζῆν καὶ τὸ νοεῖν, ἀρετὴν καὶ φρονεῖν αὐτό, vel quod τὸ φρόνιμον γεννᾷ καὶ ἀφορίζει, inquit Eust. ¶ Τριτογένεια, apud Aristoph. in Neb. (vt schol. tradit) est genus saltationis.

Ὑλογενής, ex materia ortus. Oph.

Ὑστερογενής, posterior natu seu ortu. Synes. epist. 105.

Χαμαιγενής, humi natus, è terra ortus, humo prognatus. Hesiod. in Theogn.

Secundum compositorum genus ex verbo γίγνομαι.

Ἀπογίγνομαι, abfum, vt ἀπογιγνόμενοι τῆς μάχης. Herodot. vi. ab fit

abest à prælio. Thucyd. 1. τῆς ἁμαρτημάτων ἀπεγενόμεθα, qui à maleficiis abfuistis. ¶ Item, decedo, cui opponitur προσγίνομαι, accedo: apud eundem lib. 2. πορευόμενοι ἐπὶ ἀπιόντας ἐξ οὗ ἐν τῷ γραφῇ, ἐμοί τε νέοις, προσεγίγνετο δέ. Apud Aristot. autem in Physiognom. ἐπιγίνεσθαι opponitur τῷ ἀπογίνεσθαι & ἀπολείπειν. Et apud Greg. ἐπιγίνεσθαι & ἀπογίνεσθαι accedere seu aduenire, & abscedere. ¶ Item pro desum apud Andocidē. ¶ Item morior, Thucyd. lib. 2. ἃ μὲ ἐξῆν πρότερον τῆς ἀπογενομένων.

Διαγίγνομαι, interfum, (eo sensu quo dicitur spatium aliquod temporis interfuisse) Plut. ἐπὶ διακοσίων διαγενόντων, ducentis annis interlapsis. ¶ Itē duro, permaneo, perenno. Plat. in Apol. Σωκράτης ἔτη διαγενέσθαι. Plut. in Fab. ἀσφαλὴς διαγένετο, per totam vitam tutus fuit. Et pro, tolero vitam, apud Plut. Et pro, euado apud Synes. εἰ καὶ διαγενόμεθα ἐκ κλύδωνος.

Ἐγγίγνομαι, insum, vel innascor. Plat. de rep. 1. ἐν ἑλκεσθέντες καὶ ἐγγενόμενοι ὑπὸ ἀδικίας μισεῖν ποιεῖ ἀλλήλους, apud Xen. ἐρῶ τῆς διὰ κακολογιῶν λόγων τοῖς ἀμελεῖν λοιδορίας ἐγγενομένας. ¶ Item interfum, interuicior, (de tempore dictum vt διαγίγνομαι Thuc. 1. χρόνῳ ἐγγενομένῳ. Idem lib. 8. διαφορᾶς ἐγγενομένης. Et χρόνου ἐγγιγνομένου apud Demosth. elapsis interim multis annis. ¶ Ἐγγίγνεται) cum infinit. licet, facultas est. Æschin. ἵνα δὲ ἐγγίνεται) Δημοσθένει φεύγειν αὐτὸν οἴκοθεν, παρελθόντα. Sic plut. ὡς ἐγγίνεται) τῷ κοινῷ εἰ συμβάλλειν.

Ἐκγίγνομαι, enascor, oriundus sum, vt in hoc hemistichio. αἱ γῆς ἐξεγένοντο, qui è terra nati sunt. Plut. in lib. de virtutib. mul. κἀγὼ ἐκτεῦθεν γε δύο τάδε καὶ ὑμᾶς φύσαντες, ὅθεν ἐξεγένεσθε, in vteros matrū vnde editi estis. Sic Artemid. Onirocr. 1. ἔτι δὲ σημαίνει τὴν πατρίδα ἧς ἐξέφυ τις καὶ ἐξεγένετο. Ἐκγίνεται) cū infin. licet, & vt ἐγγίνεται). Æsch. in Ctes. ὑμῶν δὲ ἐξεγένετο ἂν ποιεῖσθαι. Et apud Herodot. ἐκγενέσθαι μοι Ἀβιμαρῖς ποιεῖσθαι facultas detur, contingat mihi Athe. vlcisci.

Ἐπιγίγνομαι, supernascor, seu postnascor. vnde οἱ ἐπιγενόμενοι dicuntur posteri, Isocr. in Helene. τοιούτους τοὺς γεγενημένους καὶ ἐπὶ τῷ ἐπιγενομένῳ ἀξιοῦσθαι. Sic apud Thucyd. sæpe. ¶ Item adnascor, vt Theoph. de caus. 6 ζητοῦσιν ἂν τις δέοι τί ποτε ἐνίοις ἐγγίνεται) ἢ ἐπιγίνεται, ἢ πόθεν ἡ ἀλμυρίς. ¶ Item succedo, subiequor, sequor, apud Thucydidem sæpe, vt τῇ δὲ ἐπιγενομένῃ νύκτι, & χειμῶνι. Item τῇ ἐπιγενομένῃ ἡμέρᾳ. Pro supervenio apud eundem Thucyd. accipitur hic, εἰ ἐκ τῆς ἐνιδρᾶς Λακωνικῆς ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς μὴ κατα. Philo de mundo ζώοις ἐπιγίνεται τελευτή. Item exorior, existo: vt apud Xen. ὕδωρ δὲ ἐπιγενόμενον πολὺ ἐβόρει τὴν διώρυχα καὶ ἀνεκώλυε. Ἐπιγίνομαι oppositum τῷ ἀπογίνομαι, vide suprà.

Ἐπιγίνομαι, τὸ. quod ad aliquam rem quasi superaccedit. Sic in morbo dicitur affectus ille, qui ex primario affectu consequitur.

Καταγίνομαι, versor & sum occupatus. vt γεωμετρίᾳ ὅσον ἐπιστήμῃ δεῖ ποσὸν καταγιγνόμενον σωτηρίας ἀξίωτον. Itē Greg. in Epitaph. in patrē suū. θαυμάζω ὅτι δεῖ με τούτων ἕνεκα καταγιγνόμενον ἐν μόνῃ πρὸς εὐφημίαν ἔχοντες. Apud Demosth. in Midiā, in testiū quorundā verbis, ponitur pro morior, i. habito.

Μεταγίνομαι sum post. Hesych.

Μεταγενής, vnde μεταγενέστερος, qui post natus est, minor natu.

Παραγίνομαι, adsum, interfum. vt ἐκκλησίᾳ παραγίνεσθαι apud Æsch. Et cū dat. personæ. Plat. de rep. Σοφοκλεῖ ποτε παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπὸ τινος, adfui Sophocli qui interrogabatur, vel, interfui interrogationi propositæ Sophocli. vel, me præsente interrogatus fuit Sophocl. Bud. apud eūdē Plat. παραγίνεσθαι δίκῃ exp. fisti iudicio. Dicuntur παραγίνεσθαι & qui adsunt alicui in iudicio vt aduocati. Plato de rep. 2. παραγενόμενοι δικαστοῖς κατηγορεῖν. A Bud. exponitur & præsidio esse apud eundē Plat. de rep. 10. ¶ Itē superuenio. Xen. παρεγένετο (Ἵππιας) τῷ Σωκράτει λέγοντι πρός τινας. ¶ Itē euenio apud Synes. li. de insomn. τὸ τε κοιλίαν πρὸς τὴν πραίματων ἐν τῷ παραγινομένῳ ὑπεναντίως ἔχειν. ¶ Itē aduenio, venio, accedo, eo apud Xē. Præd. 8 ἔχει μὲ ὅπου εἰδῇ παρεγενόμενος. Et παραγίνεσθαι πρὸς τὴν ἀγορᾶν. Æsch. Rursus Xē. 4. εὐτυχία τοῦ νῦν παραγίνεται). ¶ Παραγίνεσθαι præterea dicuntur fata quæ è terra erūpūt & germināt. Theophr. de caus. li. 4. διὸ ἔχουσι παραγίνεται & ἐν ταύτῃ τοῦ ὕδατος φύσει). Et sic idem eum vti scribit. [Chrysost. in epist. ad Philip.

Συμπαραγίνομαι. [Decomp.] simul adfum, simul aduenio. ex

Περιγίγνομαι, superfum. vt apud Aristoph. in Pluto, περιγίγνεσθαι & ἀπολείπειν opponūtur, sicut Lat. superesse & deesse. Sic & apud Plat. de leg. lib. 5. περιγίγνεσθαι & ἐλλείπειν sunt opposita. Et pro superesse, reliquū esse, restare. Demosth. in Aphobū. ἐξεστι ἐκ αὐτῶν περιγίγνεσθαι, & quæ inde superfuissent. Sic τὸ περιγιγνόμενον ἀργύριον, Isocr. Itē superfum i. euado, salus euado, incolumis sum, seruor à morte. Demosth. ὅτι ἀγχοῦ τινος ἐστι περιγενέσθαι. Thuc. 1. ἐκ τῶν κινδύνων καὶ περιγενέσθαι. ¶ Itē Bud. περιγίγνεσθαι interpr. etiā superesse, prōptū esse, integrū esse, γνῶναι εἶναι. vt, Aristip. interrogatus τί αὐτῷ περιγίγνεται ἐκ φιλοσοφίας. (inquit) τί πλέον ἐγένετο, & τί ἐπλεονέκτει τῶν ἄλλων. Exponi & obuenire, cōtingere, vt apud Thuc. 4. ὅσα ἀμαχητὶ ἂν περιγίγνεσθαι αὐτοῖς ἐν ἑνὶ καὶ ἀλίῳ. Herod. 8. ἐπεὶ ἡ τῶν νεῶν πᾶν ὁ καρπὸς περιγίγνεται). Vtitur & in malam partē eodem libro, ὅθεν αὐτῷ περιγίγνετο πρὸς μὲν τῶν εἰκείων μίσος τε καὶ ὀργή. Περιγίγνομαι, item εἰς ἐναντίον συμβαίνω. Bud. ¶ Itē Περιγίγνομαι, sum superior, vinco. Od. 3. v. 10. ἔστιν περιγιγνόμενος ἄλλων Πύξτῃ, παλαισμοσύνῃσι καὶ ἀλματοσύνῃ, ἠδὲ καὶ ποδοῖν. Sic Thucyd. lib. 8. περιγίγνεσθαι τῇ πολεμίων τῇ ἀλκῇ, sed non addito genitiuo. Interdum additur & datiuus tei: vt Xen. περιγίγνομαι σοι τάχει. Et cum accus. περιγίγνεσθαι τὰ ἀλύμπια, apud Plutarchum.

Περιγιγνωτικός, vincendi vim habens. vt εἰμαρμένῃ περιγιγνωτικὴ ἁπάντων. Plutarch.

Προσπεριγίγνεσθαι. (decomp.) superesse apud Dem.

Προγίγνομαι, sum antē, antecedo, præcedo (vnde οἱ προγενέστεροι οἱ προγεγενημένοι dicuntur maiores) Thuc. initio lib. 1. καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγιγνομένων, & omnium superiorum maximē memorabile. Arist. ethic. 3. cap. 2. προγίγνεσθαι & ἀποκαλεῖσθαι opponit. ¶ Item procedo. vt Il. σ. Οἱ τάχα προγίγνοντο.

Προγενής, qui antē natus est, qui ætate antecedit, maior natu, in qua signif. n̄om addit, datiuum ἡλικίᾳ. Il. η. Ἢ δ' ἔστον ἡλικίῃ προγενέστερος ἠὲ καὶ αὖτις. Et pro antiquior, vt προγενέστερα ἐμοῦ τοῦτο. Synes. de insom. Apud Plut. in Rom. οἱ προγενέστεροι Λατῖνοι, exp. prisci. Et superl. προγενέστατος, antiquissimus. A Budæo redditur etiam autor gentis apud Polyb. ἀρχηγὸν δὲ τῶν προγενεστάτων τῆς παρόντος.

Προσγίγνομαι, adnascor, item accedo, Basil. Et opponitur ἀπογίγνομαι apud Thucyd. Apud eundem. προσγεγενημένῳ ναυτικῷ, exp. accessione classis. Sic προσγίγνεσθαι in Plat. Tim. accedere. Bud. vertit etiam accessionis vice cedere, apud Phil. Et προσγιγνόμενοι τῇ βασιλεῖ, ex Plut. Themist. exp. regis societatem sequuti.

Συγγίγνομαι, simul sum, conuerso. Synes. διὰ τὴν ἐν ἀρχῇ καὶ ἀξίᾳ συγγίνεσθαι. Herodian. 7. τῷ τε θεραπείαν πᾶσαν ἢ συγγίγνεσθαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Sæpe dicitur pro, conuersor (eo sensu quo dicitur & congredior, vel consuetudo mihi est cum aliquo & venio in colloquiū) vnde apud Plat. de rep. 1. χαλεπὸν καὶ ξυγγίνεσθαι εἰδέναι, exp. difficilis est eorum consuetudo. Xen. Pæd. 7. φύσει τοῖς φίλοις αὐτὸν ἐγκλᾶσθαι καὶ ξυγγίνεσθαι. Affertur & συγγίνεσθαι λόγῳ. ex Aristot. Rhet. Εἰ συγγίνεσθαι ἐς λόγους τινί ex Aristoph. in Nubib. q. d. venire in colloquium cum aliquo. Et cū dat. rei. vt συγγίνεσθαι τῇ παιδείᾳ, versari in studio literarum. Et συγγίνεσθαι τῇ πενίᾳ. Plato in Phil. versari in penuria, paupertate premi. ¶ Item concumbo, coëo (in qua figu. dicitur & congredior, consuesco, consuetudinem habeo.) Plat. de rep. 1. οὐδὲ τὸ εἰ γυναικὶ συγγίγνεσθαι. ¶ Item, simul sum, adsum, auxilior. Sophocl. θεοὶ συγγίνεσθε.

Προσυγγίνομαι. (Decomp.) antē congredior seu colloquor. Thucyd. lib. 8.

Tertium compositorum genus ex γένεσις.

Θεογενεσία ἡ, regeneratio, baptismus, apud Dionys. Areop. Vocabulum theologicum, quasi diuinæ & pristinæ originis nostræ instauratio.

Παλιγγενεσία ἡ, q. d. renascentia, secundus ortus, instauratio. Philo de mundo, & Plutarch. περὶ σωφρ. Item vniuersalis resurrectio: & pro baptismo, apud Dionys. Areop. λουτρὸν παλιγγενεσίας apud Naz. lauacrum quo antiqua nostra origo instauratur.

Quartum compositorum genus ex γενέτης.

Ἀεγενέτης, ου ὁ. qui semper extitit vel est sempiternus. Et αἰεγενέτης pro eodem, versus gratia inserto Il. ι β.

Ἀθρηγενέτης, frigus & pruinam, vel serenitatem inducens. Od. ι.

Καὶ βορέης ἀθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλινδεῖ.

Γηγενέτης, idem quod γηγενής. Plut. in Apophth. (Eur.

Ἐκγενέτης, ου ὁ, oriūdus, ortus, ex. vt ἐκγενεῖ) Ἀκαιὸ αἱμενῶν, apud

Εὐγενέτης, præstanti genere ortus, generosus, Epigr.

Τελυγένετος, siue τελυγενέτω, natus procul absente patre. Itē quem parentes in senecta genuēre, ideoque præ cæteris dilectus, interdum exp. vnicus. Hes. Suid. Plut. sæpe vtitur Homerus. Videtur dictum quasi πολυχρόνιος.

Παγγενέτης, omnium genitor, omnium pater. Nonn.

Quintum compositorum genus ex γενητός.

Ἀγένητος, ου ὁ, ortum non habens, cuius origo nulla est. Plato in Phædon. ἀρχὴ δὲ ἀγένητον, Cicer. interpr. principij nulla est origo. Est etiam non factus, infectus. apud eundem in Gorg.

Θεογένητος, à Deo ortum habens, à Deo ortus aut genitus. Peculiariter verò apud theologos, & Dion. Areop. baptizatus.

Διογένητος, à Ioue ortum habens, à Ioue genitus, ideoq; nobilis, generosus. idem quod διογενής. Hesiod. Διογένητος Ἡλιος. Est autem per syncopen metri gratia factum, ex Διογένητος.

Γενόμενος, potenter factus. Ignis epith. apud Orph.

Κασίγνητος, ου ὁ, frater, idē quod κασίς, frater ex vtroque parētē, i. germanus. Il. ζ. & τ. Dicuntur etiam κασίγνητοι, consobrini, fratrum vel sororum filij. Et generalius pro consanguineis poni testatur. Eust. Il. ο. Fœmininum est κασιγνήτη, soror germana. Iliad. δ. & π. Et Sophocl. ¶ Accipitur κασίγνητος etiam

adiectiuè pro, fraternus, germanus. Soph. in Antig. φίλη δὲ Ϛι κασίγνητος κάρα.

Decomp. Αὐτοκασίγνητος, germanus, geminus frater. Il. γ. & π.

Αὐτοκασίγνητη, soror germana, soror genuina seu natiua.

Μητροκασίγνητος, matris frater, auunculus.

Μητροκασίγνητη, matris germana, i. materterta,

Πατροκασίγνητος, patris frater, patruus. Hesiodus, λύστ' ἄ πατροκασίγνητος.

Νοθογενής, qui genitus est nothus seu spurius, qui ita genitus est vt sit nothus. Hesych.

Sextum compositorum genus ex γένος.

Ἀγένης, ές, ὁ ἡ, ἡ, cui γένος, i. liberi non sunt. ἄπαις. Suid. ex Isco. Item ὁ μηδὲν τῶν τῶν γένους ἀνακοινούμενος, minimè generosus, degener, cui opp. εὐγενής. Herod. lib. 4. & 7. & Plut. in Symp.

Ἀγένεια ἡ, expon. δυσγένεια, Suid.

Ἀλλογενής, qui vel quæ alius gentis, aliunde genus habens, cui contr. αὐτόγενης.

Αὐτόγενης, indigena. Vide paulò antè in compositis ex γείνομαι.

Γηγενής cui gens è terra est.

Διγενής, qui duorum est generum, item qui duplicis est sexus. Theopyl. epist. 43. τὸ διγενὲς ἡμιανδρεῖον.

Δυσγενής, qui claro genere ortus non est. Item degener, minimè generosus.

Δυσγένεια, ἡ, ignobilitas. Plut. Item animus degener, ignauia. Philo de mundo & Plut. de lib. educ.

Ἐγγενής, exp. indigena, inquilinus, consanguineus, apud Æsch. Aliam signif. vide in primo genere compositorum.

Ἑτερογενής qui alterius est generis, cui contr. ὁμογενής. Arist.

Εὐγενής, claro & nobili genere ortus, generosus. Aristot. lib. 1. anim. & Herodion. lib. 7. Tribuitur & rebus inanimatis, vt εὐγενῆ δένδρα, apud Phil. εὐγενεῖς πυροὶ apud Gal. ad Glauc. Item generosus, i. strenuus. Aristot. & Philo de vita M. 3. Item ingenuus. Arist. & Philo. Εὐγενής, idem pleonasmo ἡ ἡ, Eust.

Εὐγενῶς, generosè. Plut. Εὐγένεια, nobilitas. Aristid. in Pan. Item ingenuitas. Synes. Epist. 1.

Εὐγενέστατος, latas generationes habens. Nonn. [Diosc.

Ἰδιογενής, proprio & priuatim genus habens, sui generis. Bud. ex

Ὁμογενής, qui eiusdem generis est, propinquus, genere cognatus. Eurip. in Phœniss. ¶ Apud philosophos & logicos est, qui eodem genere comprehenditur. A quibusdam ὁμογενῆ vocantur ὁμοιομερῆ. Sic ὁμογενῆ μόρια, apud Gal. dicuntur partes corporis similares. Ὁμογενία, cognatio. Ὁμογενῶς, eiusdem generis complexu, eiusdem generis ratione.

Ὁμογενὲς per lyncopen factum videtur pro ὁμογένεσ. Et ὁμογενεῖς θεοί penates dij, apud Plat. de leg. at ὁμογενὲς Ζεύς, exp. gentilius Iupiter. ex Synesio.

Ὁμοιογενής, qui similis & propriè eiusdem est generis.

Ὁμοιογένεια, generis similitudo.

Παγγενής qui omnium generum est. Παγγενῶς, aduerb. per omnia genera, generaliter.

Συγγενής, generis propinquitate coniunctus, cognatus. Plut. in Fab. Συγγενὴς τῷ Φαβίῳ. Metophoricè etiã capitur, vt & Lat. cognatus, affinis vt συγγενὴς τῷ πράγματος, apud Plat. ep. 7.

Συγγένεια, ἡ, cognatio, affinitas. Plat. Luc.

Συγγενικός, ἡ, ὁ, idẽ quod συγγενής. Plut. in Them. συγγενικὰ ἐγκλήματα, propinquorũ crimina. Idẽ in Per. συγγενικὸν νόσημα, gẽtilis & hæreditarius morb. συγγενικὰ τείχη, apud Aristot. pili congeniti, qui & συγγενεῖς. [se scribit.

Συγγενικῶς, ἡ, cognata. Synes. epist. 135. Pollux barbarũ es-

Τεταγενής, tertia perfectus generatione, vt vermes insectorum. Bud. ex Gaza.

Τεταγένεια, tertius generis gradus. Strabo lib. 1.

Septimum compositorum genus ex γενέθλη.

Ἀγενέθλη, ἡ, ὁ ἡ, ἡ, cui γενέθλη aut γένεθλον non est.

Ἀριστογενέθλη, χῶρος, locus in quo nascuntur optimi, qui optimos generat. in Epigramm.

Ἀρτιγενέθλη, idem quod ἀρτιγενής.

Αὐτογενέθλη, cui ipsi ex seipso genus est. Nonn.

Καρπογενέθλη, Apollo generator fructuum, in Epigr.

Προγενέθλη, origine aut natiuitate antecedens, ante genitus. Nonn.

Ὑψιγενέθλη, in alto natus, vt ὑψιγενέθλη θεός, apud Nonn.

Octauum compositorum genus ex γένεια.

Ἀγένης, ές, ὁ ἡ, ἡ, ignobilis, ignobili loco natus, vt ἀγενὴς ἡ ἀπαιδία. Luc. Item degener, ignauus, minimè generosus, cui opponi, γενναῖος, apud Plat. Accipitur etiam pro, abiectus, vilis, humilis, & interdum copulatur cum ἄπειρος. Dicitur de persona & de re. [animo. Dem.

Ἀγενῶς, ignauè, parum viriliter, remissè, remisso vel abiecto

Ἀγένεια ignobilitas generis. Aristot. Pol. 6. Item ignauia, mollities animi. Exp. & timiditas, à Suida. Ἀγενής, (*substantiuè*) idem.

Ἀγήρως, sempiternus, cuius γήρας sempiterna. Plat. 6. de leg.

Nonum compositorum genus ex γεννάω.

Ἀγέννητος, non genitus, non generatus. Naz. in Orat. de Filio. ¶ Item non generans. Theoph. de caus. pl. l. 6. ἀγέννητος τὸ ἀλ-

μυρόν. ¶ Item ignobilis, ignobili loco natus, Hesyc.

Ἀγεννησία, q. d. ingeneratio, ingenitum. Naz. in orat. de Filio.

Φιλαγέννητος, cui τὸ ἀγέννητον placet. Naz.

Ἀναγεννάω, ῶ, regenero, regigno. 1. Pet. 1. Ἀναγέννησις, regeneratio, i. baptismus. Greg.

Ἀπογεννάω, genero, produco.

Ἀρτιγέννητος, modo natus, vt Luc. βρέφος ἀρτιγέννητον.

Ἐπιγεννάω, adgenero, insuper genero. Ἐπιγενηματικός, ὴ, ὸ, agnatus, i. ὑπογενής, postea natus. Greg.

Προσεπιγεννάω, insuper adgenero, vel ingenero.

Προγεννάω, ῶ, antè genero. Προγεννήτωρ, ορος ὁ progenitor. Eur.

Πρόγονημα, τὸ, quod primum enatum & editum est. Exod. 13.

Συγγεννάω, congenero. Συγγεννήτωρ, q. d. congenitor. vt συγγεννήτωρ ἔκκριτον, qui procreationis liberorum partem sibi vendicat. Plato de leg.

Vndecimum compositorum genus ex γονὴ, aut γόνος aut prat. γέγονα.

Ἄγονος, ὁ ἡ, ἡ, non natus, cui γονὴ vel γόνος non est, infœcundus, sterilis, cui oppon. γόνιμος. Hom. Aristot. Luc. Interdum cum genit. Ἀγονία sterilitas & infœcunditas.

Ἀγονιῶ, ῶ sterilis & infœcundus sum.

Ἀμφίγονος ὁ, ἡ, priuignus qui ex priore est vxore. Hesych. Etym.

Ἀμφιγόνοις, οῖς, duabus matribus geniti. q. d. quorum diuersa est genitura, vel diuerso semine geniti. Hesych.

Ἀνδρόγονος, virum generans vel gignens. Hesiod.

Ἀνθρωπογονία, ἡ, hominum generatio, quo nomine ferunt inscripsisse quendam suum librum. Aratus.

Ἀπόγονος, ὸ, ὁ, ortus, oriundus, seu nepos, posterus. Isocrat. in Euagr. τῶν ἐμῶν ἀπόγονος, quib. ortus maioribus. Paus. in Mess. πρόγονος ἀπόγονος pronepos. ἀπόγονος τέταρτος, abnepos. Adiectiuè etiam capitur, & ad res inanimatas transfertur, vt ἀπόγονα ταῦτα τῆς ἐλαίας, hæc è conuiuijs oriũtur, apud Hippoc. ἀπόγονα (vt Gal. annotat) quidem exp. ἔκγονα, alij ἄγονα.

Ἀπογονή, posteritas. Bud. ex Pand.

Ἀριγόνος, ex Nonno exp. optimæ prolis parens, secundum quam signif. tamen scribendum potius videtur ἀριγόνος.

Ἀρρενόγονος, ὸ, ὁ ἡ, masculos procreans, mares generans. Diosc. lib. 3.

Ἀρρενογονία, masculorum generatio seu procreatio.

Ἀρτίγονος, idem quod ἀρτιγένης, modò genitus, modò natus. Oppian. de venat. lib. 3.

Ἀρχαίγονος, antiquus. Aristot. Ἀρχαιογονία, antiquitas. Basil. Dicitur & Ἀρχίγονος pro ἀρχαίγονος, Greg.

Αὐτόγονος, ipse per se genitus, ipse à se ortum habens. Nonn.

Βλαβογονία, (q. d. *fœtus seu partus læsio*) dici fertur quũ apes morbo, ignauia aut infœcunditate naturali fœtum non peragunt.

Δεκαγονία, ἡ generatio ad decimum vsque gradum. Luc.

Δίγονος, geminus, seu bis genitus. Bacchi epith. in Epigr.

Διγονία, partus geminus, seu partus geminatio vel iteratio.

Δεκαγονιῶ, bina pario, seu bis pario.

Ἔγγονος, ὸ, ὁ, nepos. Plat. de rep. 2. & Herod. lib. 5. Ἐγγόνη, ἡ, neptis.

Ἔγγονον, ὸ, τὸ, fœtus, fœtura. Bud. ex Synes.

Decomp. Ἀπέγγονος, pronepos.

Διεκγόνη, atneptis. Διεκγόνος, atnepos.

Τριτέγγονος, trinepos. Τριτεγγόνη, trineptis.

Ἔκγονος, ὸ, ὁ, idẽ quod ἀπόγονος, apud Antiph. & Plat. Adiectiuè etiam capitur, vt apud Plat. de rep. ἔκγονοι χώρας τραχείας, oriundi è regione aspera. Et ἔγγονος παιδευτῶν, disciplinis imbutus & literarum quasi alumnus, apud eundem.

Ἀπέκγονος, [*comp.*] abnepos.

Ἐπίγονος, ὸ, ὁ, post natus. Bud. ex Plat. de leg. 5.

Ἐπιγονὴ, ἡ, instauratio generis, subsidium generis. Luc.

Ἑτερόγονον ζῶον, dicitur mulus, quod fit è diuerso semine prognatum animal, equino videlicet & asinino. Item de lupo ceruario dici potest, qui Græcis θῶς est.

Εὔγονος, ὸ, ὁ, ἡ, fœcundus, ad generandum & procreandũ habilis.

Εὐγονία, fœcunditas. Xen. in Polit. Laced. Εὐγονέω, ῶ, fœtifico, Theophr. de caus. pl. lib. 1.

Ζωογόνος, ὸ, ὁ, ἡ, vitalis, viuum & animale generans, vt ζωογόνον σπέρμα, apud Aretæum, genitale semen: cui opp. ἄγονον.

¶ Itẽ numerus septenarius, quod infantes septimo mense nati viuũt faciliùs quàm qui sequẽti: qua de re Alex. Aph. in Probl.

Ζωογονία, animantis procreatio. Item vermicularia. Bud. ex Theophrast. Ζωογονικός, animantis procreandi vim habens. Phil. de vita Mos. lib. 3.

Ζωογονέω, ῶ, animal procreo, animale & viuum gigno seu produco, animo, fœtifico. Theophr. de caus. pl. lib. 3. cap. 17. Peculiariter verò dicuntur arbores ζωογονεῖν plantæque & fruges quã vermes procreant seu vermiculantur. Theoph. de vitijs frugum.

Ζωογονοῦμαι actiuè etiã signif. capitur pro ζωογονῶ. vt Bud. ann. ex Theophr.

Θεογενία, deorum generatio, Deorum ortus Hesiod.

Θεογενία, ἡ, Dei natalis, vt exp. apud Demosth.

Θελυγόνος, fœminam procreans, vt θελυγόνα ζῶα, apud Aristot.

Θελυγόνος, à Diosc. dicitur phylli species quædam, quod faciat θελυγονεῖν.

Θηλυγενία.ἡ,fœminarum procreatio. Item cognatio, i. propinquitas à matre. Herodian. 2.

Καρπογόνος.fructum gignens. frugifer. Καρπογενία, fructus editio. Item quum stirpes fructum pariunt. ex Polyb.

Καρπογονία.ὡ,fructum gigno, fructũ edo seu fero. Theophr.

Κεφαλογόνος,ὁ,ὸν τῇ κεφαλῇ γόνον ἔχων. in capite fœtum habens. Papaveris epith. Nicandro in Alexiph. Κεφαλὴ autem per syncopen factum ex κεφαλίη Macedonicè mutato, φ in β.

Κηρογενία,ceræ generatio, ceræ opificium, cerificatio. Ioseph. de antiq.

Κηρογενὴς apud Hippoc. ἀφὶ γενῆς. puerorum siue puellorum ge-

Κοσμογενία.mundi generatio. Laërt. (neratio.

Νεόγονος & νεογνός, recens à partu, recenti partu editus, recens natus. Legitur apud Herodot. Pro eodem affertur ex Ἡσίο νεογιλής, & ex Hom. νεογιλός, Od. μ.

Ὀλιγοσέρνος, paucos generans aut procreans. infœcundus. Arist.

Ὁμόγονος, germanus. Plato 8. de leg. At Ὁμόγενα, τά, quæ eiusdem sunt generis, ὁμοφυῆ.

Ὁμόγυιος, idem cum ὁμόγονος.

Ὀνειρογόνος, in somnis genituræ profluvium.

Ὀρνιθόγονος, ex aue natus. Eurip.

Ὀρνιθογενία, auiũ generatio seu origo. Ita vocatur liber quidã.

Ὀψίγονος, serò genitus. Philo de mundo. Ὀψίγονοι dicuntur et iam posteri, qui serò, i. longo post tempore nascuntur. Od. α. vnde & ὀψίγονον, ου, τὸ, pro posteritate capitur.

Παιδοποιός, liberorum procreator, liberos procreans, aut ad liberorum procreationem faciens. Exp. & prolificus. Bacchi epith. apud Theocr. in Epigr. Item fœcundus, apud Theophr.

Παιδοποιία, liberorum procreatio. Plat. de leg.

Παλαιόφυτος, prisca, vt παλαιφύτων Κυρηνίων, in Epigr. Dicitur etiam πελαίφυτος pro eodem.

Πηλίγενος, cui genus è luto est, è luto natus. Πηλίγενοι dicuntur gigantes, quòd è terra creati esse putentur. Callim.

Πολυγονος, (vel forsan πολυγόνος) fœcundus, Oppian. lib. 3. de ven. Et Herod. li. 8. Πολυγόνον etiam herba est, quam Latini sanguinariam vocant. Sic dicta (vt Plin. scribit lib. 27. c. 12.) à quibusdam ob multitudinem seminis: vel (vt Scribonius Largus vult) quia multa est & vbique nascitur. Vide Diosc. 4. cap. 4.

Πολυγονία, fœcunditas, Areop.

Πρόγονος, progenitor, idem quod προπάτωρ. Plat. 10. de leg.

Πρόγονος πατρὸς, auus. Plat. πρόγονος τοῦ πατρὸς, abauus. Item autor gentis alicuius. vt apud Hocr. τοῦ γένους τοῦ ἡμετέρου ὧν φύσει ὁ Αἰακὸς. Πρόγονοι in plur. dicuntur οἱ ἀνωτέρω, maiores, prædecessores vt vulgò vocant. Thuc. lib. 2. & Herodian. li. 2. Et metaphoricè pro ἀρχόσι, vt apud Soph. in Aiace. & apud Aristid. ¶ Πρόγονος adiectiuè etiam capitur. vt πρόγονον γένος, auitum genus. ¶ Item, priuignus. B.

Προγόνη, priuigna. Theophr. in inst. ciuil. προγονικὸς, auitus, Philo de vita Mos. lib. 1. & Herod. lib. 7.

Πρωτόγονος, primigenitus, primigenus, primitiuus. Il. ψ.

Πυρόγονος, ignem generans. Plut.

Συγγονος, qui in eum vsum nascitur, vt esui sit. Nic. in Alexiph.

Σύγγονος, cognatus, idem quod συγγενής. Item germanus. Eurip.

Τεκνοποιέω.ὡ, liberos gigno seu procreo. in Epigr.

Τεκνογονία, liberorũ procreatio. Hippoc. in Epist. ad Demag.

Τελεσίγονος, perfectum patiens. Τελεσιγονία, perfecta generatio.

Τελεσίγονος, perfectè generatus, vitalis. Et τελεσίγονα, perfecti

Τελεσιγόνος, fœtum perficiens, prolificus. (fœtus.

Τηλίγονος, in longinquo solo natus.

Τριγονία, ἡ, tertium genus, vt nepos Dem.

Τριγονέω.ὡ, tertiò genero, vel pario. Theophr. de caus. plant. lib. 1. cap. 9.

Γυνὴ Λάγνης seu Λάγνος, quomodo huc pertineãt vide suis locis.

ΓΕΙΣΟΝ, vel γείσιον, ου, τὸ, suggrunda seu suggrundiũ. 1. pars tecti prominens qua stillicidia à parietibus arcentur. vide Poll. & Etym. Apud Eur. in Or. Ἡ τοῦ Φρυγὸς κρᾶτα συμφράσω σίδηρ, Ῥέξας παλαιὰ γείσα τικτόνων πόνων. Scho. dicit γείσα idem esse quod φρυγανοῖς. λίθοις ταῖς ἐξοχαῖς τῶν δωμάτων ἐπικειμένοις. Metap. capitur pro eo omni quod suggrundarũ in modũ propẽdet. Sic in galea γείσον vocatur τὸ ὑπὲρ κυνῆς προβεβλημένον. Et γείσα ὀφρύων, ille quasi proiectus frõtis cui oculi subsunt, quem Plinius ambitum dixit genæ superioris.

Γεισόομαι, ὥμαι, in suggrundæ modum conformor, grundis imbricor. Arist. lib. 5. de generat. anim.

Γεισωμα, τὸ, suggrundatio, q. d. suggrundamentum, imbricamentum. Aristot. de part. an. 2.

Γεισωσις, imbricatio, suggrundatio.

Γεῖσον, ου, τὸ. Suid. idem est quod γεῖσος. Item γεῖσος pro eodem apud eundem.

Composita.

Ἀγείσωτος, suggrũda non instructus, vel nulla tectus lorica. Ety.

Ἀπογεισόω.ὡ. ὁ.ῶσω, imbrico, imbricatim vel suggrundiorum modo facio vel tego. Aristot. de gen. anim. 5. οἷα μακρὰ ἀπογεισωμένα πτέρυγον. οἷα ἔχει ἵππος τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῶν κροτάφων, aures longæ imbricatæque amplis suggrundis.

ΥΠΟΓΕΙΟΣ, ου, ὁ, ἡ, qui sub suggrũdiis est. vnde ἀείζωον maius Pli. ὑπόγειον vocari scribit, quoniam in suggrundiis ferè nascitur.

ΓΕΙΤΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, vicinus. Hesiod. πῆμα κακὸς γείτων. Plutarch. ὃ ἐφ' μεγαλαμβάνειν ὑδ' ἄλλος ἀλλοτρίοις τοὺς γείτονας. Item vicinus, i. affinis, similis. Lucian. σκόπει εἰ ἐν γείτονι ὄντι τῷ δόγματι. Specta num inter se affinia sint & consentiant.

* Volunt deductum à γέα quasi γείτων, vel à γῆ quasi γεώτων.

Γείτα, νος, ἡ, vicina, vt πέκτων, πέκτανα.

Γειτονία, ἡ, vicinitas, apud Plat. lib. 8. de leg. & Aristot. rhet. l. 2.

Γειτονίω.ῶ, vicinus sum. Plat. & Phocyl.

Γειτόνημα, τὸ, vicinitas. Plat. lib. 4. de leg. Γειτόνησις, idem.

Γειτονεύω, idem cum γειτονίω. Apud Alex. Aphr. Γειτονεύομαι, idem apud Hippocratem.

Γειτόνιος.ω, ὁ, vicinus. Epigr.

Γεννία, ἡ, idem quod γειτονία, vicinitas, vicinia.

Γεννιάω, & γειτνιάζω, vicin* sum. vt Herod. l. 6. πρὸς τοὺς γειτνιῶντας καὶ ὁμοφύλους βαρβάρους, aduersus vicinos barbaros. Et γειτνιάζω τῇ οἰκίᾳ. Item metaph. vicinus sum, affinis seu cognatus sum, quoad similitudinem. Luc. de hist. scrib.

Γειτνίασις, εως, ἡ, vicinitas. Plut. in Pericle.

Composita.

Ἀγείτων, ονος, ὁ, ἡ, vicino carens, cui vicinus non est.

Ἀγρογείτων, habens vicinũ agrũ seu fundũ, aut vicinã villã. Plut.

Ἁλιγείτων, mari vicinus.

Ἀγχογείτων, ita editus, vt videatur asseia vicinus. Æschil. in Prometh.

Ἀγχιγείτων, vrbi vicinus. Et generaliter pro finitimo, contermino, propinquo, vt apud Plut. in Rom. ἀγχιγείτων Ῥώμης πόλις, cinitas Romæ propinqua. Apud Aristo. Poi. 7. ἀγχιγείτονες πόλεμοι. Ἀγχιγειτονικὸς, idem, vt ἀγχιγειτονικοὶ πόλεμοι.

Κακογείτων, malus vicinus. Soph. in Phil.

Ποταμογείτων, fluuiis vicin*. Est & herba de qua Diosc. l. 4. c. 101.

ΓΕΛΑΩ, ῶ, f. άσω, & ἄσομαι, rideo. Luc. τί γελᾷς, quid rides? Dicitur & γελῶ ὅτι τινι cũ datiuo vel personæ, vel rei, vt Il. ζ. & ψ. & apud Xen. in Oecon. & Aristoph. in Pluto, rideo de aliquo homine vel de re aliqua. Apud Soph. in Aiac. εἰς ἐχθροὺς γελῶν, pro, ἐπ' ἐχθροῖς, de inimicis, i. de infortuniis inimicorũ. Apud eundẽ γελῶν κακοῖς vel ὅτι κακοῖς exp. ridere ob mala, insultare malis. Xen. Pæd. 1. αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ μάλιστα ἐγέλα. ¶ Item rideo, irrideo. Naz. γελῶ σε καὶ χαῖρε προκεφαλαιοῦμαι. Apud Aristoph. in Nub. ὅστις τοῦτον γελᾷ, his oblectatur, his gaudet. ¶ De inanimatis etiam dicunt poetæ pro splendere, nitere, renitere, floridum esse. Hes. & Eust. * Etymon vide in γέλως.

Γέλασμα, τὸ, risus. Metaph. apud Æschil. in Prometh. ποντίων τε κυμάτων ἀνηριθμὸν γέλασμα.

Γελασιμος.ω, ὁ, ἡ, ridiculus, risu dignus. Luc.

Γελαστὴς.ου, ὁ, risor, qui velut quandam ridendi artem factitat, in qua figuif. de Democrito dicitur. ¶ Γελαστῆρες dicti sunt & dentes qui in risu nudantur, quasi renidentes. Poll. lib. 2. Item rugæ & veluti sulculi qui à ridentibus in ore fiunt.

Γελαστέω, ridere copio.

Γελαστός, ἡ, ὁ, risu dignus, vt ἔργα γελαστά, Od. θ. γελαστὸς, ῶ, ὁ, risor vel irrisor. Suid.

Γελαστύς, ύος, ἡ, risus. Callim. γελαστικὸς, ἡ, ὁν, ridẽdi facultate præditus. Sic dicitur homo ζῶον γελαστικὸν, apud Sextum Phil. & Porphyrium.

Γέλως, ωτος, ὁ, risus. (vel γέλω, ω, vnde accus. γέλων & dat. γέλῳ. quem tamen aliqui volunt per apocopen esse à γέλωτι.) Od. σ. τὸν γελῶ γελῶτα, risum alicui mouere, quod & γέλωτα παρέχειν dicitur frequentissimè. Transfertur etiam ad maris serenitatem: de qua metaph. lege Eust. * Ab ἁλὶ deducunt, i. calor. Sic & Hom. è caloris copia risum profluere indicare videtur, vbi dicit γέλωτα ἄσβεστον, i. risum maiorem quàm qui extinguit possit. sumpta metaphora ac igne. Od. θ. Ἄσβεστος δ' ἄρ' ὑπὸ γέλως μακάρεσσι θεοῖσι.

Γελοῖος.ία, ὁ, ridiculus, risu dignus. Dicitur de re & de persona Plat. ¶ Γελοῖα aliquando exp. ludicra, iocosa, vnde & opponuntur σπουδαίοις. vt apud Isocr. περὶ τῶν σπουδαίων γελοίοις χαίρειν. Sic & Xen. Pæd. 2. ¶ Interdum & γελοῖον substantiuè dicitur pro ioco, vt apud Plut. in Pol. præc. & alibi, & γελοῖος, qui est iocosus. facetus. Dion. Long. ¶ Γελοῖον etiam vocatur quod ad ciendum risum aptum est, vt apud Plut. ἕνεκα τοῦ γελοίου exp. risus excitandi gratia. Dicitur & γελοῖος apud Poëtas.

Γελοίως, ridiculè. Luc. Aristot. Rhet. 3. (Luc.

Γελοιάζω, ridicula seu iocosa dico, iocor. Plut. in Apophteg.

Γελοιασμὸς, iocatio, apud eundem. Plut.

Γελοιαστὴς, iocator. Item facetus. Basil. & Greg.

Γελῶν, aff. pro scurra. ex Epigr.

Γελλὼν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγέλαστος.ω, ὁ, ἡ, risu minimè dignus, sed indignatione, Suid. ¶ Itẽ act. sig. risus expers. Sic appellati fuerũt Heraclitus, Anaxagoras Clazomenius, Aristoxenus, vt qui nunquam risissent

Ἀγέλαστος.

Ἀγελάστι. adverb. sine risu, citra risum. Plato in Euthyd.
Ἀγελαστία, risus abstinentia, vel q.d. carentia risus.
Ἀγελαστέω, ῶ, non rideo, risus expers dego, risu abstineo. Hesych. in epist.
Ἀναγελάω, ῶ, exp. rideo.
Ἀγχεσίγελως, ωτος, ὁ, à Suida exp. qui ob inutilia, & minimè seria ridet atque gaudet. Erasmus hoc prouerbiali nouéque composito verbo dictum fuisse ait nugatorem, quique rebus ineptis oblectabatur.
Διαγελάω, ῶ, derideo, irrideo, cum accus. Lucian. ¶ Item metaph. de serenitate & tranquillitate. apud Plut. in Cæs. & Theophr. de hist. pl.
Ἐγγελάω, ῶ, irrideo, illudo, cũ dat. vt ἐγγελῶ τινι, illudere alicui.
Ἐπιγελῶ (dec.) vsitatius & significantius est pro, illudo, insulto. Plut. ἐπιγελῶντες αὐτῷ εἰ ἐχθροί. Sic & Soph. in Aiacc.
Ἐγκαρσίγελως dicitur Bacchus risum excitans in Epigr.
Ἐκγελάω, risum effundo seu emitto, in risum erumpo. Od. σ.
Ἐκγελως, risus effusus.
Ἐπιγελάω, ῶ, arrideo. Xen. in Apoll. Socr. τὸν ἡλίου καταφιλοῦντα αὐτὴ πλὴν κεφαλῆς εἰπεῖν καὶ ἅμα ὑπιγελάσαι. Item, pro, illudo, insulto, vt apud Luc. de Vulcano qui Martem & Venerẽ in adulterio deprehenderat, ὅσοι καὶ ὑπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφιστώς. Apud eundem, ὑπιγελᾷ τὸ Σαρδώνιον. ¶ Ἐπιγελᾷ τὸ κῦμα apud Aristot. in Probl. exp. fluctus superfringitur.
Ἡδύγελως, q.d. dulce ridens.
Καταγελάω, ῶ, irrideo, derideo. Cum genit. apud Xen. Cum dat. apud Herodot.
Καταγελῶμαι, irrideor, ridiculus sum. Plato de rep. lib. 1. καταγελῶμαι μῦθοι, ridiculæ fabulæ.
Καταγελως derisio, irrisio, Xenoph.
Καταγέλασμα, τὸ, derisus. Poll lib. 6. c. 4.
Καταγέλας, ridiculus, i. in derisum iucurrens, qui deridi solet, aut etiam derisione dignus. Plato, Plut. Isocr.
Καταγελάστως, ridiculè apud Æschi. & Xẽ. Καταγελαστῶς, deridendo vel deriforum more. Poll. (in Ctes.
Decomp. Ἐγκαταγέλας, qui irridetur, ridiculus. Aeschin.
Εὐκαταγέλας, deriso facilis. Alij exp. ridiculus, cõtẽnẽdẹ.
Προσκαταγελάω, ῶ, insuper irrideo.
Ὑπερκαταγέλας, valde ridiculus. Plut. (Hell. 7.
Κλαυσίγελως, fletus cum risu, lachrimæ risui intermistæ. Xenop.
Παγγέλοιος, omnino ridiculus. apud Luc.
Πρεύγελως, ωτος, ὁ, placidum ridens, placido vultu ridens.
Προσγελάω, ῶ, arrideo. Cum accus. vt præpos. Eurip. in Medea, ἄψυχον εἰκὼ φροντιστῆς σώματος, arridẽs imagini in speculo.
Σπουδογέλοιος, q.d. cuius studium est ridiculum. ex Strab.
Φιλόγελως, ωτος, ὁ, risus amans, qui lubẽter ridet. Zephyri Epith. in Epigr. & Aristot. Rhet. 1.
Φιλογέλοιος, qui iocos & facetias amat, qui libenter iocis vtitur. Arist. Rhet. 1.
Φιλογελοιαστικός, apud Poll. qui iocatores amat, qui facetis hominibus delectatur, vel qui iocationem amat, qui lubenter iocatur.

ΓΕΛΓΗ, ης, ἡ, exp. variæ & omnis generis merces: vel etiam sarcina variarum mercium. Pollux esse κωμικώτερον ait. Pro eodem dicitur ἐμπορία, de quo vide suo loco.

ΓΕΛΓΙΣ, ιδος, & Γελγὶς, ίδος, ἡ, alij caput seu nucleus aut spica, apud Theophr. hist. plant. lib. 7. c. 4.
Γελγιδοῦσθαι, in γελγίδας euadere, seu in nucleos diuidi, in spicas discerni. Theophr. ibidem.

Γελοῖος, γέλως, &c. vide in γελάω.

ΓΕΜΩ, plenus sum, onustus sum. Propriè dici putatur de naui oneraria, vt Xen. γέμει φορτίων ὅλη ναῦς κληρος κέρδους ἔνεκα ἀγαθῆ. De alijs etiam multis dicitur. Idem Xen. anab. 4. οἱ δὲ καταβαίνοντες εἰς κώμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμοῦσας. Plato in Apoll. Ἀναξαγόρου βιβλία γέμει τούτων τῶν λόγων. Dicitur & de rebus animi, vt apud Plutarch. de exercitu Pompeij, in Pharsalia, ταῖς ἐλπίσι διεφθαρμένοις γέμοντες ἀεὶ τοῦ θράσους. Et apud Isocr. πολλῶν ἁμαρτημάτων γέμοντες.
Γέμος, plenitudo, Hesych. (pono.
Γεμίζω, impleo, Iohã. 2. γεμίζατε τὰς ὑδρίας ὕδατος. Itẽ onus im-
Γέμισμα, τὸ, q.d. impletio, vel implementum.
Γέμος, ου, τὸ, onus nauis, merces quæ sunt in naui. Poll. Apoc. 18.
Γεμίζω, onero. *Composita.*
Ἀπογέμω, depleo, denso ei quod plenum est.
Ἀπογεμίζω, exp. γεμίζω.
Καταγέμω, idem quod γέμω.

Γενεά, γενέθλη, &c. γένεσις, γενέτωρ, &c. γένος, γενάω, γένος, &c. vide in Γένομαι, γένειον, &c. in γένυς.

ΓΕΝΤΑ, Hesychio sunt, carnes, viscera. Nicand. in Alexiph. Ἀλδαίνει δὲ γένος σύος. Sic Callim. γένος βοὸς μέλδεται. vbi exp. etiam artus, μέλη.

ΓΕΝΤΙΑΝΗ, ῆς, ἡ, gentiana: herba insignis amaritudinis: de, nominata à Gentide seu Gentio inuentore, teste Dioscor. lib. 3. cap. 3. & Plin. lib 25. cap. 7. Rursum Diosc. lib. 2. cap. 12. dicit, γεντιανῆς ῥίζης, gentianæ radicis.

ΓΕΝΥΣ, υος, ὁ, mentũ. Eur. in Phœn. ἐπεὶ δὲ τίνων γένυς ἐμῷ σκιάζει; Et apud Theocr. canities εἰς γένυν ἕρπει. ¶ Item mala, maxilla, apud Aristot. li. 3. de anim. ἃ συμβάλλουσιν αἱ γένυες, quæ maxillæ cum faucibus coëunt. Et in Physiogn. ἀπὸ ἄνω καὶ κάτω γένυς. Tribuitur etiam lepori à Xen. ¶ Item acies, vt acies gladij. Epigr. 6. καὶ ξιφέων ἐξεκέλασε γένυς. Item securis seu bipennis & gladius, teste Hesych. Cuius significationis hanc rationem esse suspicatur H. Steph. quòd vt γένυες, (*maxillæ*) mãdendo absumunt & profligant, ita ferrum ictus inferendo.
Γένειον, ου, τὸ, mentũ. Xen. in Symp. & Plut. in Camillo. ¶ Alicubi exp. & γνάθος, maxilla, mala. ¶ Item barba. Ἠθάς καὶ ἄλλαξε γένειον. Dicitur & de brutis, vt de leone apud Luc. Sæpe inuenitur γένεια plur. num. pro γένειον, vt apud Paus. Plut. & alibi.
Γενειοκρίς, exp. lorum circa mentum equorum. ex Poll.
Γενειάτης, ου, ὁ, barbatus. Ionicè pro γενειήτης, cuius fœm. est γενειάτις. Luc. Legitur & sine ι γενάτης. apud Athen. lib. 7.
Γενειάω, ῶ, f. ήσω, barbatus sum, barbam gesto. Arist. & Theocr.
Γενειάζω, idem. Od. σ.
Γενειάσκω, barbam emittere incipio. Xen. Pæd. 4.
Γενειάς, άδος, ἡ, lanugo prima qua genæ vestiuntur. Interdum & generaliter pro barba. Naz. οὐ φρὸ τῆς γενειάδος δ' οὐ κόπτει τὸς γέροντας. ¶ Et γενειὰς est pili ipsius barbæ. Od. π. ¶ Item γένειον, exp. mentum.

Comp. ex primum ex γένυς.

Ὀξύγυς, id quod infra labra in maxilla inferiore eminet. Poll.
Χαλκεγύης ἄγκυρα, ærata anchora. q.d. æreas malas habens, æreis armata maxillis. Pind.

Comp. ex γένειον i. mentum.

Διγένειος, qui mento est bipartito. Bud. ex Gaza.
Λαιογένειος, læuo mentum habens. Herodot. in Terpsich.
Μακρογένειος, qui longo est mento. Bud.
Ὀξυγένειος, qui acuto est mento. Bud.
Προγένειος, cui mentum prominet. Theocr. Idyll. 3.
Ὑπογενειάζω, mentum prehendo eius quem rogo. Hesych. Apud Synes. de Vlysse & Cyclope, ὁ δὲ ὑπογενειάσας αὐτῷ Οὖτις ἔφη, ἔοικας μόλις ἐμυζήτητον ἀνθρώπου εἶναι, exp. mentum eius demulcens, vel erigens & vellicans, vt fieri solet.
Χαλκεγένειοι ἐμβολα, rostra æreas malas seu maxillas habentia pro rostris æratis, ex Epigr.

Comp. ex γένειον, i. barba.

Ἀγένειος, ου, ὁ, imberbis, vt πυρίκαυστοι ἀγένειοι. Lysim. Τὸ ἀγένειον, q.d. barbæ carentia.
Ἀγενείως, q.d. imberbiter. Philostr.
Ἀρτιγένειος, qui nuduslertius barbam emittere cœpit. Et ἀρτιγένειος χνοῦς in Epigr. q.d. lanugo barbæ nuper enatæ.
Βαθυγένειος, q.d. profundam barbam habens.
Εὐγένειος, pulchram barbam habens. Et simpliciter, barbatus. Item villosos.
Ἡμιγένειος, semibarbatus.
Ἠύγενειος, idem quod εὐγένειος, dissoluta particula εὖ, vt λὶς εὐγένειος. item πόδ' ἀλὶς ἠύγενειος. Hom.
Κακογένειος, (q.d. malè barbatus) qui est tenui barba.
Λεπτογένειος, quidam exp. cui tenuis & mollis est barba.
Μανδρογένειος, qui est fusca & rara barba, Camer.
Προγένειος, exp. promissam habens barbam.
Ὑπογενειάσκω, exp. τὸ ἄρτι ἐξανθοῦν τὸ γένειον.

ΓΕΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, grus: auis vigilans & prudens. de qua Arist. ¶ Est etiam genus saltationis, seu choreæ, teste Poll. l. 4. c. 14. sic dictæ à quadam volantium gruum similitudine. Poll. ibidem. ¶ Item scenica quædam machina qua vrebantur in scenis ad corpora rapienda è sublimi. Aliæ quoque machinæ subuehendis attollendisque oneribus comparatæ γέρανοι vocantur, itémque grues apud Latinos. Dicitur esse & pila lignea in qua farina pinsitur seu tunditur. Hesych. * Etym. γέρανος autem dictam vult quasi γηράνος, ὅτι τῆς γῆς ἑρπετῶν σύστημα τοῦτο: est enim συστρεμμελὲς ἄνιμα.
Γεράνιον, ου, τὸ, grus, idem quod γέρανος machina. Item herba quædam sic dicta à gruini capitis imagine in summo eius cacumine visenda, de qua vide Diosc. lib. 3. cap. 131.
Γεραντίτης λίθος, geranites lapis: à gruis collo dictus. Plin. lib. 37. cap. 1.
Ὑπογέρανοι, qui magnis gruibus ceu equis inuehuntur. Lucia. in vera hist.

ΓΕΡΑΣ, ατος, ατος, & ως, præmium, munus, honorarium, honor. Il. α. Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὖτις ἐλευσόμενον, ὅρμα μὲν εἶναι ἀρκεῖον ἀγέρασθαι ἔοικε. vbi dicitur de præmio quod ex manubiis capitur, sicut & alibi sæpe. Frequens est apud eundem poëtam, τὸ δὲ γέρας δεῖ θαιόντων, pro honore quo muneramur mortuos. Thuc. 1. πρότερον δὲ ἦσαν οὐδὲν μᾶλλον γέρασι πολεμικοῖς βασιλεῖαι. Ibidem, διὸ ὄντες γέρα τοῦ κομιζόμενα. Plut. in Camill. ἵππῳ ἐτυχεν ἄλλων. * Plutarc. lib. an seni resp. gerenda sit, dedecit à γέρων,

γέρων, senex, quòd senes maximè sint venerandi. Sunt tamen qui contrà malint γέρων à γέρας derivare.

Γεράσμιος, ια, ιον & ος, ον honoratus honore & præmio dignus. Nican. in Therif. ¶ Item honorificus. γεράσμια ἱερὰ Orph. ¶ Aff. & pro senili, ex Eurip.

Γεραιός, honorandus, venerandus, augustus. Il. γ.

Γέρας, ατος, τὸ, præmio dono aliquem, muneror honoris causa, orno. Od. ξ. & Xen. Pæd. 8.

Γεραίζω, præmio dono vel honoro.

Γερήνιος, ια, ιον, Nestoris est epith. apud Hom. Il. γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. vide Eust. Exp. ἵππε γέρων. ἀφ' οὗ τὸ γέρας.

Γέρων & Γῆρας, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita.

Ἀγέρας, ας, præmio carens. Il. α. vide in Γέρας.

Ἐπιγεραίρω, insuper muneror, vel honore afficio, Xen.

ΓΕΡΡΟΝ, ου, τὸ, scutum Persicum è vimine textum. Apud Xenoph. in Pædia Cyri sæpe occurrit. Legitur & apud Herodot. Arrian. & Plut. de eiusmodi scuto. sunt qui crates interpretentur. nam reuera erant è vimine textæ crates quibus clypeorũ seu scutorum loco vtebantur. vnde & generalius quidam exp. ἀσπὶς ἰωνικὸς, ἀφόβλημα. Per catachresin autem γέρρον nonnunquam vocatur. teste Harpocratione, qui à Demosth. in orat. pro Ctesiph. γέρρα vocari scribit τὰ τῶν σκευῶν ἐκπώματα καὶ ἀγγεῖα καὶ κιβωτία. Strabo quoque ligneas lamnas, aut crates vimineas, quibus veluti fornicatis seu concaue mentis currus tegunturi, γέρρα appellat.

Γερρόπλεκτος, Suidæ & Hesychio sunt storex ex vimine aut iunco.

ΓΕΡΩΝ, οντος, ὁ, senex. Plato. 1. de leg. ἐξ ἱππέων καὶ γραῶν καὶ γεραιοτέρων γεγενημένων. Γερουσία, senatus, cuius Laced. constans ex senat. 24. vel ex 28. vide Aristot. in Pol. & Plut. in Lyc. & Herodot. in Erat. Dicitur & de rebus inanimis. vt ἱππῶν πυκνὸς γέρων. apud Theocr. Idyll. 7. pro peplo vetustate trito. ¶ Item pro colu ex qua suspendi solent stupæ & fuso versato fila trahi. Pollux affert ex Phereciate.

* Deducunt alij ἀφὸ τὸ εἰς γλῶσσαν (vt Lat. silicernium) quòd senes præ cumulate tertiam impleant, vel ἀφὸ τὸ τῆς γῆς ἔρας, quod propinqui mortis iam de sepultura solliciti sint. Alij à γέρας, ob honorem qui senectuti debetur.

Γεροντεῖος, senilis. vide γεροντεῖοι παλαῖστραι, ex Poll.

Γεροντικὸς idem, vt γεροντικὴ ἐπιλοιπὸν, & γεροντικὰ λωτρὰ. Plato de leg. 6. Γεροντικῶς, senilitet.

Γεροντικῶν, senilis. Poët.

Γεροντικὸς, pertinens, apud Laced. vide Eust.

Γεροντιάω, ῶ, senium & delirium resipio. vel, senile delirium resipio. Laert. in Plat.

Γεροντίον, ου, τὸ, senecio diminut. à γέρων. apud Aristoph. in Nub.

Γερόντιος, senibus pertinens, vel qui est senum. Item qui senes decet. Item qui senibus pro honorario datur. vt γεροντίοις ἔπεσι & γεροντίοις ἔρεσι. apud Hom. vide Eust.

Γερουσία, senatus. Plut. Γερουσιαστὴς, senator. Polyb.

Γεραιὸς, senex vir. Et γεραιὰ, senex mulier, anus. apud Hom. ¶ Item senilis. vt γεραιὰ χείρ. Euripid. Compar. γεραίτερος, apud Xenoph. Et superl. γεραίτατος. Aff. & γεραὸς pro senex honoratus, ex Epigr.

Γέραις, Γεραὶς, & γεραὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀθλευγέρων, qui in senectute literis operam nauare incipit quia Minerua studiis præesse creedebatur.

Δημογέρων, qui ex populo præ aliis honoratus est ob senectutem. Il. γ. & Aristot. in fine lib. 2. ethic. Alicubi δημογέροντες exp. etiam senatores.

Ἡ ἐνγέρων, senecio. herba cui nomen hoc datum, quia vere canescit, vt docet Plin. lib. 25. cap. vlt. vide & Diosc. lib. 4. cap. 97. & Theophr. lib. 7. cap. 7.

Νυκτογέροντιον, ου, τὸ, silicernũ somnolentũ, senex dormitator. (Etym.

Νεογέρων, senex & edentulus. (vixit.

Τεγέων, q. d. τριγένεων, senex in Epigr. dicitur de Nestore qui γ. ætates

Θυμογέρων, senex capularis, silicernium. idem qui ἐ γέρων θυμῷ. Euripidi.

Τυφογέρων, fastuosus senex. Aristoph.

Ὠμογέρων, cui cruda & viridis senectus. vel (vt alij) cui licet seni caput non est canum. Il. ψ.

ΓΕΥΩ, F. σω, gustare facio, gustum præbeo. Plat. Pol. 7. γεύσειν αἵματος ὥσπερ τοὺς σκύλακας. Et cum accusat. Eurip. in Cyclop. Βούλει σε γεύσω πρῶτον ἀκράτου μέθης. Metaph. apud Plat. in Numa. ἡδίστας ἡγοῦντο τιμῆς ἐλευθέρας. ¶ Item pro γεύομαι, intransitive. ex Herodoti Polym. affertur. γεύσειν γεύσας τῆς αἰσθήσεως.

Γεύομαι, F. σομαι, gusto. degusto. Cum genitiuo sæpe iungitur. Apud Soph. γεύσασθε πικροῦ μου στόματος. exp. deglutire vninersum cibum. ¶ Item experior. vt γεύσασθε ἀρετῆς. Herodot. Et γεύσασθαι πόνου. Eurip. Et γεύσασθαι χειρῶν. Il. υ. Et γεύσαιμεθ' ἀλλήλων, Il. υ. experiamur alter alterum. Et cum accus. vt ad Heb. ὁ κεκλῶν γεύσασθαι θεοῦ ῥῆμα.

Γεῦμα, τὸ, gustus, & q. d. gustamentum. Eurip. in Cyclope.

Γευματίζω, gusto.

Γευθμὸς, οῦ, ὁ gustus apud Nicand.

Γεῦστος, ου, ὁ, gustus, gustatus. Aristot. eth. 3.

Γευστὸς, ὴ, ὸν, q. d. gustabilis, vel gustu perceptibilis. qui percipi seu sentiri gustu potest. Item, quem gustare & quo vti pro cibo possumus.

Γευστικὸς, gustatorius. vt γευστικὴ ἡ ἀκμὴ. Alex. Aphrod.

Γευστήριον, gustandi instrumentum. Item poculum quo vinum degustatur, apud Athen. lib. 11. vide Poll.

Composita.

Ἄγευστος, qui gustari non potest. vel qui gustatus nõ fuit: vt Plut. Symp. 8. πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀθεράτων πρότερον, ὕστερα τιμῶν γίνονται. Actiua significatione sæpius ponitur pro eo qui non gustauit. vt ἄγευστος θάνοις apud Suidam, pro ἄπειρος. Et metaph. pro, expers. ἄπειρος. vt apud Xen. τῶν μὲν τετραπόδων οὐδ' ἵππος ἄγευστος ἐστιν. τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιῶσι. Sic & Luc. in Nigrino, ἄγευστος μὲν εὐθυδικίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας. Inuenitur etiam κακῶν ἄγευστος ἀών. apud Soph. in Antig.

Ἀγευστία, ieiunium, inopia. hoc est nihil gustasse.

Ἀναγεύω, idem quod γεύω. Aristoph. in Nub. metaph. ἀναγεύσω ὑμᾶς, specimen vobis præbere.

Ἀπογεύομαι, degusto. Plat. de rep. 1. εἰ λέγοι τὰ ἀεὶ ἀφικνούμενα ἀπογεύσασθαι.

Οἰνογεύστιον, vinum gusto. Athen. 9. lib. ex Antiphane.

Παραγεύω, gustum aliquem præbeo, q. d. obiter gustare facio, vt quidam exponũt ex Plut. in Lycurgo. παραγεύει τὰ φροντιστήρια.

Προγεύομαι, prægusto. Anaxilus apud Atheu. 4. προγεύσεται δὲ πρώτη γραῦς τὰ πόδε.

Προγεύστης, prægustator. apud eundem Aelt. ibid.

Προγευματίζω, antè gusto. Aristot. de animal. lib. 2.

Πρωτογεύστης, idem cum προγεύστης.

ΓΕΦΥΡΑ, ας, ἡ, πόρος. Il. Θυμὸν γὰρ ἐμοὶ δίεν, πολεμῷ πλήθοντι ἐοικὼς Χαλκάβρῳ, ὃς τε γέφυρα κατεάξεν ἐκ ἔθεν ἀνδρὸς γεφύρας. Τὸν δ' ἐπ' ἄρ τε γέφυρα κεφαλῇ ἐφέριψεν ἰσχανόωσαν. Apud Plut. in quæst. Rom. ἡ ξυλίνη γέφυρα. Apud Herod. ζεύγνυσι γέφυραν. & λύει. siue διαλύει. sæpe opponuntur. ¶ Γέφυραι apud Homerum sunt etiam interualla & semitæ inter binos aciei instructæ ordines, per quos vltrò citróque commeare licet, vt annotatur ex Eustathio in Il. δ. Etym. deducit à γῆ & φυρῶ. vt sit quasi γηφυρα. ἀπὸ τῆς γῆ φυραθείσης ἐκ τοῦ ὑγροῦ τόπου κειμένη. vel sic dicitur (inquit) ἀπὸ τοῦ ὑγροῦ γῆ, quasi γεφυρα τις οὖσα. quod Etymon traditur & ab Herodiano gram. apud Eust. Affertur & tertium ἀφὸ τὸ δοτὶ γῆς εἰς γλῶ μεταφέρω. quasi γεφυρα.

Γεφυρόω, ῶ, ponte seu pontibus iungo, pontem impono. vt γεφυροῦν πόταμον, ponte iungere fluuium. Quidam interpr. pontẽ imponere fluuio, & pontem construere supra fluuium, Herodianus lib. 7. Sic & apud Luc. τοὺς ποταμοὺς γεφυροῦσιν νεκροῖς, cadaueribus tanquam ponte iungere fluuios.

Γεφυρωθεὶς, dicitur idem ποταμὸς, qui ponte iungitur seu cui pons imponitur. Herod. & Plut.

Γεφύρωμα τὸ, ipsum opus iungendi fluuium ponte. Vulgò expon. transitus.

Γεφυρωτὴς, οῦ, ὁ, qui pontem seu pontes construit.

Γεφυρίζω, propriè è ponte scommata in aliquem iacio. Et generaliter pro, scommata in aliquem iacio, seu probra, derideo, cauillor, subsanno. Plut. δεῖται τῶν Ἀθηναίων προσεπιβλῶσιν φραγύτερον, ὅτι τὸν Μέτελλον ἀπὸ τοῦ τείχους γεφυρίζοντες ἐλοιδόρουν. Aff. & ex Polyb.

Γεφυρισμὸς, οῦ, ὁ, actio illa iaciendi scommata & deridendi.

Γεφυριστὴς, οῦ, ὁ, qui scommata è pōte iacit in aliquem. Hesych. Item pro cauillatore seu irrisore. Plut. in Sylla.

Composita.

Ἀπογεφυρόω, ῶ, idem quod γεφυρόω.

Καλλιγέφυρος, vt ποταμὸς καλλιγέφυρος, fluuius pulchrum pōtem habens, pulchro ponte iunctus. Eurip. in Rheso.

Γεώδης, Γεῶδες, γεώδεα, vide in Γαῖα.

ΓΗΘΕΩ, ῶ, F. ήσω, gaudeo, lætor. Od. ο. εἰ ἦ ἰδόντες γηθήσειν. Et Il. α. γηθήσαι & κεχαρήσαι pro eodem. Interdum cum dat. vt Hesiod. μύθῳ γηθήσαι. Interdũ cum accus. Il. μ. τὸν δὲ θεὸς γηθήσεν. Interdũ cũ præpos. κατὰ. vt Il. α. γηθήσεν κατὰ θυμόν. Interdũ κατὰ subauditur. vt Il. θ. ἔνθ' ἄρα τοὶ γήθησε κατὰ φρένα πεμπολιήτας. Legitur & præt. ἐγήθησα (per syncopen ex ἐγεγήθεσα) vnde γεγηθὼς apud Demost. pro corona, ὡς ὅτι μὲν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις εὐτυχήμασι φαιδρὸς εἶναι καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν αὑτοῦ σωτηρίαν σφόδρα.

Γήθω etiã barytone dicit. vnde est γηθέμορφος, vt trad. Eust.

* Fortasse à γαῖα deductum est. sicut κυνέω à κύων.

Γεγηθότως, aduerb. cum gaudio, læto animo, Bud.

Γῆθος, ους, τὸ, gaudium. Hesych.

Γηθοσυνεύω, pro eodem Il. ἀλλ' ἄρα τοὶ γ' ἐφίλει καὶ γηθοσυνεύω.

Γηθόσυνος, adiect. lætus, lætabundus. vt γηθόσυνον θυράπεντες. Il. ω.

Γηθοσυνῶς, aduerb. lætè, lætabundè. Hippocrat. in epistola ad Demag.

Composita.

Composita.

Ἀμφιγηθέω, vnde ἀμφιγέγηθα, valde ganisus sum, q.d. circumquaque ganisus sum.

Δαφνογηθής, ής, ὁ ἡ, lauro gaudens. vt δαφνογηθὴς Ἀπόλλων, in Epigr.

Ἐπιγηθέω, vt ἐπιγηθήσας τοῖς δν, lætatus super his, vel de his.

Εὐγαθής, Doricè pro εὐγηθής, delectabilis, iucundus.

Λυπογηθής, lvra gaudens Epithetum Apollinis in Epigr.

Μελιγηθής, siue γαλιγαθής, melle gaudens, melleus. Pind. apud Athen.

Περιγηθής, valde lætus. Hesych.

Πολυγηθής, multum lætitiæ afferens. vt Hesiod. ἡῶρα Διοσκόρω πολυγηθέα.

-ΓΗΘΥΟΝ, siue γήτειον, ν, τό, est planta quædam similis ampelopraso, teste Eustathio, qui eius etymologiam esse dicit τὸ ἐκ γῆς ἀνιέναι, seu τὸ γῆθεν θύειν ἤγουν ὁρμᾶσθαι: addit etiam vocari & γηθυλλίδα siue γαθυλλίδα & ὀνιθυλλίδα. Etym. γήτειον esse ait χλωρὸν κρόμμυον, dicique quasi ἐκ γῆς ἑτέιον, vtpote αὐξόμενον ἐκ τῆς γῆς ὤν. vide & Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 4. Legitur & apud Aristoph. in Ranis.

Γηθυλλίς, ίδος, ἡ idem cum γήθυον, apud Epicharm. in Philoctete & apud Athen. lib. 9.

Κρομμυογήτειον, ν, τό, crommyogetium: olus mixtæ naturę ex getio & carpa. Vnde Gaza exp. carpigetium, apud Theophr. histor. pl. lib. 4.

Γῆ: Ω, γήϊος, vide in Γαῖα.

-ΓΗΡΑΣ, αος, τό, senectus. vt ὑπὸ γήρας κάμνω apud Hom. & Xen. in Lace. pol. Διαφέρειν δίκαιόν ἐστιν τὸ γῆρας τῶν τῷ ἀκμάζοντων ῥώμης. Galeno γῆρας τὸ ἐκ νόσου est, (inquit Budæus) quum in tabem eger ex febre hectica incidit, ita vt similis sit seni iam debili & arido. Et γῆρας ὄφεος ἐκδύσιος apud Herodotum, serpentes exuunt senectutem. Sic vtitur & Arist. * Sunt qui γῆρας à γίρας, sunt & contra qui hoc ab illo deductum velint, vt dictum est in Γίρας. Aristot. autem de animal. gen. lib. 5. hoc nomine indicari γηρότα. tradit, nimirum inde deducens.

Γηραιός, senex. Hesiod. Plat. Xen. Theophr.

Γηρακιός, idem, apud poëtas. Aff. & ex Philone.

Γηράσκω, senesco Γηράω, ῶ. F. άσω. Idem Hom. Xen. Plut.

Γήραμα, τό, q.d. senescentia. Γήρεον pro eodem, apud Aratum.

Γῆρας, γραῖα, & γραῦς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀγήρατος, ν, ὁ ἡ, senectutis expers. Aristot. de mundo.

Ἀγήραος, pro eodem apud poëtas. vt Hesiod. ἀθάνατος νύμφη τε, ἀγήραος.

Ἀΐδρος, ω, ὁ ἡ, idem apud Hom. & Hesiod. Sic & Thuc. 2. ἀΐδρος ἔπαινος, immortalis laus. Accusatiuus ἀΐδρω sine ν reperitur interdum masc. gen. vt ἀΐδρω βίον apud Plut. interdum fœm. gen. vt ἀΐδρω ψυχῇ, apud eundem, pro quo legitur & ἀΐδρων. In genere neutro dicitur ἀΐδρον. Thuc. 2. τὸ γὰρ φιλότιμον ἀΐδρον μόνον.

Ἀπογηράσκω, idem quod γηράσκω. Hippoc. aphor. lib. 2.

Βαθύγηρος, ω, ὁ, profundam senectutem agens, decrepitus.

Ἐγγηράσκω seu ἐγγηράω, ῶ, q.d. insenesco. Hippocr. aphor. lib. 2.

Ἐγγήραμα, id cui insenescimus. Plut. in Catone.

Ἐλαιήρεις, ή, Cereris epith. ἀπὸ τοῦ ἐλαίου τῆς ἥλιος ἐλαιῆρις. vide Eust.

Ἐννεάγηρως, nouem senectutes (i. ætates) viuens. Cornicis epith. apud Arat.

Ἐσχάτοιγηρος, extremâ senectutē agens, decrepitus. Plut. in Pompeio.

Εὔγηρως, senio felix: seu cui commoda & beata senectus obtingit. Aristot. & Plut. Dici putatur & εὔγηρῳ, vnde fit superl. εὐγηρόταθος. Hesych. & Suid. (Rhet. l. 1.

Εὐγηρία, ἡ, felix senium, commoda & beata senectus. Aristot.

Καταγηρως, aff. γρω, consenescens. Possit etiam significare, senex, senio confectus.

Καταγηράσκω, senesco. Hesiod. Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.

Deiomp. Ἐγκαταγηράσκω, consenesco in Bud. ex Dinarcho.

Συγκαταγηράσκω, consenesco, vnà senesco. Lacet.

Παραγηράω, ῶ, deliro præ senectute. item senectute conficior.

Παραγήρημα, deliramentum.

Περιγηράσκω, consenesco, inueterasco.

Συγγηρῳ, ω, ὁ, q.d. sociam senectutem habens. Affertur ex Epigr. pro, consenescens.

Συγγηράσκω, citò senescens. vnde ταχύγηρα apud Hippocr.

Ὑπέργηρος, (q. d. supra modum senex vel plusquam senex) decrepitus. Luc. in dial. Tersi. & Dutis.

ΓΗΡΥΣ, υος, ὁ, vox, φωνή. Il. θ. Οὐ γὰρ πάντων ἔστιν ἐμῷ θρέμμα, οὐδ' ἔπος οὐδ' γῆρυς, nec vna vox. Plut. de orac. Pyth. οὐ γὰρ ἔστι θεοῦ οὐ γῆρυς οὐδ' ὁ φθόγγος, οὐδ' ἡ λέξις, οὐδ' ἡ τέχνη, ἀλλὰ τῆς γυναικός.

Γηρύω sono, loquor, dico. Hesych.

Γηρύομαι, idem Hesiod. in Erg. Γηρύεν' ἀνθρώποισιν ἄδικον νόον.

Κηρυξ quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Βροτόγηρυς, ὁ, mortalium vocem habens, i. qui sit est hominum qui mortales dicuntur. Ex epigr. de psittaco humanam vocem vsurpante.

Ἐγγήρυς, Hesych. exp. μεγαλοφώνους.

Εὔγηρυς ἀοιδά, vocalis cantus, apud Aristoph.

Μελίγηρυς, melleam vocem edens, suauisonus. Od. μ. de Sirenibus, Πρίν γ' ἡμῖν μελίγηρυν ἀπὸ στόματον ὄπ' ἀκοῦσαι. Et Pind. Olymp. 11. μελιγάρυες ὕμνοι, hymni dulcisoni.

Μελιχόγηρυς, blandam vocē habens. Tyrtæus de virtute bellica.

Γήτης, vide in Γαῖα.

ΓΙΓΑΡΤΟΝ, ν, τό, acini vinacei lignum seu nucleus, i. quod in acino, vinaceo lignosum, osseumve aut lapidosum est, vt in cerasis, prunis, oliuis. Athen. lib. 14. ἕξεις μὴ φ βοτρυδίου φορὸ φ τὸ γίγαρτον ἐξαφεῖναι. ¶ Sic dicitur etiam τὸ γιγαρτῶν ἀφόδιον, vt schol. quidam Aristoph. annotat in Acharnens.

Γιγαρτώδης, plenus γιγάρτων, multa habens γίγαρτα. vel similis γιγάρτοις, proximè accedens ad γίγαρτα.

Composita.

Ἀγίγαρτος βοτρυς, botrus acinis carens. Geopon. lib. 4.

Ἐκγιγαρτίζω, nucleum eximo. Diosc. li. 1. c. 14. ἐκγιγαρτίζω τὸν σταφίδα, vuæ passæ eximo nucleos.

Καταγιγαρτίσαι, exp. acinos eximere vel conterere. Exp. etiam καταθλῖψαι in modum τῶν γιγάρτων: dicitúque ex consequente significare συγκοπάσαι, conte. Aristoph. in Acharn.

-ΓΙΓΑΣ, αντος, ὁ, gigas: immanis inuisitatæque proceritatis homo, quales olim Terra filios genuisse dicitur, vel Iouē ipsum oppugnare ausos. Od. κ. οὐδ' ἄγρια φῦλα γιγάντων. Et Od. ι. οὐκ ἀπὸ φηγοῦ ἐσσόμεθ', ἀλλὰ γίγαντες. * Eustath. à γίγνεσθαι & γῆ deducit, quia è terra nati ferebantur. Etym. ὡς τὸ ἐκ τῆς γῆς ἴναι.

Γιγαντεῖος & γιγάντειος, ω, ὁ, gigantæus seu giganteus, qui vel qualis gigantum est, vt γιγαντείαις χερσὶν in Epigr.

Γιγαντώδης, gigantum similis, qualis est gigantum. Philo de vita Mos. lib. 1.

Γιγαντιάω, ῶ, gigantes imitor, gigantum similis sum: corporis videlicet imanis mole vel feritate. apud Suidam.

ΓΙΓΓΙΔΙΟΝ, ν, τό, gingidium: herbula ex olerū genere, sylvestri pastinacæ similis, sed tenuior, & amariore radice, vt inter alia tradit Diosc. l. 1. c. 167. Idem ex eo refert. Plin. li. 20. c. 5.

ΓΙΓΓΑΥΜΟΣ, ου, ὁ, Hesychio est cardo portæ qui cum ipsa porta vertitur. vel potius ferramenta illa duo quæ per commissuram inter se coëuntia clauo traiecto portam sustinent, & in quibus ipsa ceu cardinibus vertitur. Inde ad διάθεσιν transfertur. vide Hippocr. de locis in hom. ¶ Item suauis genus, Hesychio.

Γιγγλυμοῦσθαι, structuram habere ginglymo similē vel per ginglymum iungi. Hippoc. lib. de arte. vide Gal.

Γιγγλυμώδης, figuram habens ginglymi, similis τοῖς γιγλύμοις. Reperitur & γιγλυμώδης, apud Arist. hist. anim. lib. 4. cap. 4. similiter & γιγλυμῷ apud Suidam.

ΓΙΓΓΡΑΣ, ω, ὁ, paruula quædam tibia lamentabilem flebilémque emittens vocem, teste Polluce lib. 4 cap. 10. vbi dicit Phœnicum quidem eam esse inuentum: Caricæ autem πυῖς σφόδρα. ita denominatum ab Adonide, quem γίγγρον Phœnices sua lingua appellant. Tryphon quoque apud Athenæum lib. 14. γίγγρας est αὐλίσκους ἔνιοι. Ab eodem Athen. lib. 4. eædem tibiæ vocantur Γίγγροι etiam, itidémque ab Hesychio, nec non γιγγρίαι.

Γιγγραίνω, tibia illa, quæ gingras dicitur, cano. vt apud Athen. li. 4. γιγγραίνουσι γὰρ οἱ φοίνικες.

Γιγγραῖα μέλη, carmina quæ ad gingras cantantur. Apud Athen. ibidem.

Γιγγρασμός, cātus seu sonus τῶν γιγγρῶν ab Hesyc. exp. sonus.

Γίνεμαι, vide in Γείνεμαι.

Γίνω, vide in ἰνῶ seu ἰνῶ.

ΓΙΝΩΣΚΩ vel γιγνώσκω, F. γνώσω. F. γνώσομαι, tanquam à γνόω, ῶ, Aor. 2. ἔγνων (vnde γνῶθι in imper. γνοίην in optat. & γνῶ in cōiunct. tanquā à γνῶμι) nosco, cognosco, noui. vt ἐμαυτὸν γνῶσεαυτόν. Xen. Præd. & ἐκ πολλῶν τῶν ἀνθρώπων γιγνώσκω. C. participi. vt γιγνώσκω σε ἐπιθυμοῦντα. apud Xen. Apud Aristoph. in Pluto, γιγνώσκω ἐλάττων ὤν, cognosco me inferiorem esse. vbi exponi etiam potest intelligo vel animaduerto. Et ἔγνωσαν ἀπιόντες. apud Thuc. cognouerunt se dimitti. ¶ Aliquando & pro, agnosco, Cic. apud Democr. οὔτις με ἔγνωκεν. exp. nō me quisquam agnouit. ¶ Item censeo, existimo, iudico, statuo. Xenop. ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετῆς εἶναι, νομίζεις με φίλον, ἢ πονηρόν i. censes, existimas, iudicas. Apud Plut. ἔγνωσαν τοῦτο μὴ ποιεῖν, statuerunt hoc sibi faciendum non esse. Luc. in Prometheo, ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεύς, iniqua in me statuit Iupiter.

¶ Item.

¶ Itē sentio. Luc. lib. de sacrif. ἃ γνώσεσθε περὶ αὐτῶν. quæ de ipsis sentiet. Sic apud Xen. apomn. l. 1. περὶ τούτων οὕτω γινώσκω, de his ita sentio. hæc mea est de hisce reb. sententia seu opinio. ¶ Itē cognosco, i. consuetudinem habeo. coëo vt apud Matt. & Luc. c. 1. Sic & Plut. in Alexādro, οὔτε ἄλλῳ οὔτε γυναικὶ πρὸ γάμου πλὴν Βαρσίνης. Et in Romulo, οὔτε τοῦ λοιποῦ γνῶναι ἐθέλοντος. itidēq; alibi. * Eustathius ex Heraclide tradit à verbo νοῦ fieri νόεκα, & per syncresin νόεκα & addito Æolicē, γ. γνόεκα: (quia & pro νοῦ Æoles dicunt γνοῦ. vnde cum priuat α, ἀγνοῦ.) ex γνόεκα, autem omnino per reduplicationem fieri γιγνόεκα.

Γνώσκομαι, & γιγνώσκομαι. præt. ἐγνωσμαι, noscor, cognoscor, Xen. Item res aliqua dicitur ἐγνῶσθαι quæ constituta est seu decreta. Thucyd. lib. 3. ὁμῶν τὸ βουλόμενον καὶ μέγα ἐγνῶσθαι. Sic part. ἐγνωσμένος, decretus, statutus, apud Luc. & Isocr.

Γνῶσις ωσ, ἡ cognitio. Aristot. Luc. & alij. ¶ Item scientia, doctrina, sapientia apud Græcos bibliorum interpretes, itidemque, 1. Cor. cap. 8.

Γνώστης ου, ὁ, cognitor, item gnarus. Pro ariolo, aliquoties apud Græcos bibliorum interpretes, in libris Regum.

Γνωστήρ, ῆρος, ὁ. exp. cognitor, explorator. Vtitur Xen. Pæd. 8.

Γνωστός ή, ό. qui cognosci potest. Xen. Hell. 1. Affertur & pro, cognitus, nocens: ex Greg. μηδὲν γνωστὸν ἔχω.

Γνωστικός, ή, ό. cognoscendi facultate præditus Greg. Naz. Item γνωστικοί hæretici quidam sic dicti ob insignem eruditionem quam sibi vendicabant. Γνωστικῶς, cum cognoscendi facultate, ita vt adsit cognoscendi vis. vt γνωστικῶς εἰδέναι apud Dionys. Areop.

Γνωτός, ή, ό. notus, cognitus. Soph. in Oedipo tyranno, γνωτὰ κ' οὐ γνωτὰ μοι. Capitur interdum & pro consanguineo, vt Apollon. Arg. 2. γνωτοὶ παροιθεν ἄμμιν ἐοντες, exp. συγγενεῖς. Item pro fratre vt Iliad. γ. θέλομεν γνωτὸς τελιωτά. Itidemque Il. α. & χ.

Γνώμη, ἡ sententia, opinio. vt ἐμὴ γνώμη. Interdum exp. propositum, voluntas, consilium, cogitatio: aliusque modis pro loco. Xen. Mem. l. 6. τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς δημοκρατίας τῆς πρεσβυτέρας; quæ est tua sententia, quid sentis de? Thuc. li. 2. γνώμην ἔχοντες εἰ μὴ μὴ ἐκπλεῖν. sentientes non esse nauigandum, vel stantes non nauigare. Apud eundē sæpe γνώμην ποιοῦμαι (sequente infinitiuo) statuo, delibero, cogito, vel decreui, statui. Apud Dem. γνώμην ἀποφαίνεσθαι sententiam pronuntiare. Cum præpos. vt κατὰ γνώμας τινός, ex sententia & consilio alicuius apud eundem Dem. Apud Thuc. li. 1. ἀφ' ἑαυτῶν γνώμας, exp. sinopte consilio. Ἐκ μιᾶς γνώμης apud Dem. vno consensu. Κατὰ γνώμην, ex animi sententia. Παρὰ γνώμην, contra animi sententiam. Ἀτ κατ' ἐμὴν γνώμην, mea quidem sententia meo quidem iudicio. Datiuus γνώμῃ ponitur interdum aduerbialiter pro, consulto, de industria. ¶ Item decretum senatusconsultum, Bud. ex Plut. ¶ Item consilium, prudentia. Dem. τοῦ γνώμῃ χρωμένου ἀνθρώπου ὄντι. ¶ Item ingenium. Aristoph. Ἱππῆς τοιοῦτος αὐτὸ καὶ τῆς γνώμης δεύτερος. ¶ Item mens, animus. Lyc. πάντα πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσιόν. hæc mentem subibant. Thuc. li. 5. γνώμην ἔχειν πρὸς τὴν εἰρήνην, esse animo ad pacem propenso, inclinare ad pacē. Exp. & spectare ad pacem. Isoc. in Trapez. τίν' εἶναί με γνώμην ἔχετε; Itē in orat. de pace. τοιαύτην γνώμην ἔσχον πρὸς ἡμᾶς, eo fuerunt animo in nos, i. ita infento. ¶ Item sententia, i. dictum aliquod insigne ad vitæ institutionem pertinens. vt γνώμας τῆς ποιητῆς apud Isocr. & Æschin. Hinc sunt quę sequuntur.

Γνωμικός pertinens ad sententias, sententiosus. vt γνωμικὸς λόγος. Damascenus γνωμικὸν θέλημα vocat τὸ θέλημα, quod constituimus, propositum. Γνωμικῶς, sententiosē. Plut.

Γνωμολογέω, apud Eust. sententiam eloquor seu loquor, sententiolum dictum profero. Exp. & dignosco, iudico, apud Philostr. in vita Apollonij. lib. 2. Inuenitur etiam apud Synes. & Themist. Γνωμολόγημα τὸ dictum sententiosum. Eust.

Γνωμίδιον, ου τὸ sententiola. Aristoph. in Equit. Exp. etiam, ratiuncula apud eundem.

Γνωμηδὸν per sententias. vt apud Dionys. Hal. lib. 8. γνωμηδὸν ψηφιζόμενοι, quum videlicet senatores singulatim rogantur per sententias.

Γνώμων, ονος ὁ vel ἡ, cognitor seu cognitrix, index. Exponi etiam potest explorator vel exploratrix. Xen. Apomn. l. τὰς δὲ νῦν οὔσας ἐν τῇ γλυκείᾳ ἡδονῇ γνώμονας ἐπιφρασθῆναι. Et Plut. de prod. anim. ἀλωπεκῶν τρόπῳ γνώμονα τῆς τοῦ σώματος ὑγιείας. Exp. & prudens apud Soph. ¶ Itē stylus horas indicans solis vmbilicus, cuius vmbra internoscitur horæ, quem Latini etiam gnomonem vocant. Interdum cū genit. ἡλιόλογος. vt apud Plut. in Plat. quæst. Exp. etiam, veticulum quod stans in medio amusio collocatur ad vmbras indagandas: vnde & σκιαθῆρας dicitur, vide Vitruu. l. 1. c. 6. Ibi est & machinula quæ adhibetur in designandis vrbium viis, ad arcendam eius vim ventorum molestam. Exp. & norma, quæ est pars & geometrici & architectonici instrumenti, qua recti anguli deprehenduntur, vulgò quadra vocatur. apud Herodot. Sic & apud Luc. ἐπίδειν χρὴ τὴν κανόνα εἶναι καὶ γνώμονα τῆς κατ' ἀρετὴν βίου. ¶ Item deus pullinus: sic dictus, quoniam ex eo pullorum equinorū, itē vitulorum ætas cognoscitur, vt inquit Etym. Frequentius tamen plur. num. γνώμονες. Xen.

Γνωμονικός, ή, ό. peritus, sciens, doctus. Xen. Apomn. l. 4. γνωμονικὴ γὰρ ἀστρολογία καὶ τῶν ὡρῶν. Bud. in ann. scribit γνωμονικὴν esse partem astrologiæ quæ solariorum discriminatis vmbris horas gnomone pernotat. Vitruu. autem lib. 1. c. 3. architecturę partem facit gnomonicen.

Γνωρίζω, noscito, agnosco. Plutar. in amat. narr. τόδε τὸ φάσμα γνωρίζω ὅτι τοῦ Φώκου εἶη, vocem illam, vt quæ Phoci esset, agnouisse. Sic Herod. l. 1. γνωρίσας καὶ τὴν Κομμόδου χεῖρα, agnita Commodi manu. ¶ Item, cognosco, noui. Isocr. περὶ τῶν γνωρίζειν τοὺς λέγοντας, ὁποῖοί τινες εἰσίν. Sic ad Philip. c. 1. καὶ τί ἀπαθῶμεν, οὐ γνωρίζω. ¶ Item notum facio, notitiam do hue præbeo, nouisco, declaro, indico Greg. ἐκείνου γνωρίσαντος τὴν ἁμαρτίαν. Sic sæpe in nouo Test. vt Ioan. c. 17. Rom. c. 9. Eph. cap. 1. & alibi. ¶ Ponitur & pro συνίστημι καὶ παρέχειν, vt exp. Bud. ex Plut. in Fabio, καὶ γνωρίζει τὴν εὐνοιαν αὐτοῖς ὁ γυνή, conciliat illi & insinuat.

Γνωρίζομαι, agnoscor. vt Herodian. li. 1. τὸ γένειον ἀποτραπόμενος ἐς μὴ γνωρίζοιτο, detonsa barba ne agnosceretur. Item cognoscor, vnde ἐγνωρισμένος cognitus. Item notus fio, innotesco patefio, apud D. Paulum.

Γνώρισμα, τὸ, id ex quo aliquem sive aliquid agnoscimus, indicium. Synes. Luc. Plut. Xen. Gal. ¶ Itē insigne, ornamentum, decus: id propter quod aut res aut ciuitas vitenda est, apud Greg. in oratione de Basilio. Sic apud Alex. Aphr. in Præf. Probl. l. 2. φιλοσοφίας φέρει γνωρίσματα. insignia gestat philosophiæ. Plut. num. γνωρίσματα sunt monumenta: accipiendo in peculiari quadam significatione. σκάφη etiam dicuntur vt apud Paus. in Atticis, κρηπῖδας λίθινα ὑπὸ σίτῳ καὶ ξύλῳ θέσθαι, γνωρίσματα εἶναι τῷ παιδί.

Γνωρισμός, ου ὁ agnitio. Item actio reddendi quempiam notum alij. Plato. πολλοὺς χάριν εἶναι τῆς θεατρικῆς γνωρισμοῦ; quod mihi notum & familiarem feceris Theatretum.

Γνωριστής, notitiam præbens. & q. d. notificatorius. Poll.

Γνώριμος, ου ὁ, ἡ, notus, cuius notitiam habemus. Dem. Olynth. 3. & plut. in lib. de Pyth. orac. Exp. etiam, cognitu facilis. ¶ Item notus, i. familiaris, socius. qui cum consueuimus apud Plat. Dem. Xen. Aristot. &c. ¶ Peculiari magis signif. γνώριμοι appellabantur οἱ μαθηταί, apud Suid. Sic & Plut. in lib. de virt. moral. ἀντὶ γνωρίμων μαθητὴν ἔρασθαι καὶ λαμβάνοντες ὄντες. Γνωρίμως, familiariter, more eorum qui sunt familiares. Exp. & planē, liquidō.

Γίγνομα, γιγνόμενα, quomodo huc pertineant vide suo loco.

Camp. ac primum ex γινώσκω cum tr. aspiratione.

Ἀγνοέω, agnosco. Aristoph. in Ranis, ἢ μὲ ἐκεῖν' με προσδοκᾶς, ὅτιν' κοὐδαμοῦ εὖχις, ἀγνοῶ σ' ἔτι; ¶ Item pro διαγινώσκω, dignosco, internosco. apud Herod. lib. 7. εἴ τι ῥᾴδιον ἐν ἀνθρώποισι, ὅτῳ δὲ συμβολον εἰς τὸ ἀναγνῶναι τὰς βασιλικὰς δεῖ τῷ ἰδιωτικῶν. ¶ Item pro simplici γινώσκω, vt Il. r. μάλιστα δ' ἐν αὐτῇ σὺν γνῶ, proinde inquit Eust. ¶ Itē suadeo, & persuadeo. Sæpe apud Herod. vt ἀναγνώσας βασιλέα στρατεύειν. i. suades. Idem dicit ἀνέγνωσε Πυθίαν λόγῳ, i. persuasit. Sed hæc significatio Ionum propria esse putatur. ¶ Itē lego, ea signif. qua dicitur lego librum vt apud Xen. in Symp. τότε δὴ τὸ πρῶτον ἅμα ἐξεπίστευσεν γράμμα τι καὶ ἀναγνῶναι, θαῦμα μὲ ἴσως τι ὄντα.

Ἀναγνώσκομαι, agnoscor. Item dignoscor. itē persuadeor: item legor. vt apud Plut. in Public. ἀναγνωσθέντα γράμματα, literæ fuerunt lectæ.

Ἀνάγνωμα, τὸ, agnitio, ἀναγνώρισις. item lectio, i. quod legitur. Synes. item recitatio. Basil.

Ἀνάγνωσις, agnitio. Item lectio, i. ipsa legendi actio. Plut. de præc. san. item persuasio. Suid. ex Herodoto.

Ἀναγνώστης, ου ὁ, lector. cuius munus est legere alicui scriptū quodlibet. vt ὁ ἀναγνώστης τοῦ Καλλιθέου, apud Plut. in Alex.

Ἀναγνωστικός, exp. ad legendum aptus. Ἀναγνωστήριον, q. d. lectorium, locus in quo legi solet.

Deinde. Ἀντιαναγινώσκειν q. d. vicissim legere. Ἀντεναγνώστης, qui vicissim legit. Exp. & qui relegit, recognitor, ex Bud. prior. epist.

Ἐξαναγινώσκω, perlego, legendo euolno. Plutar. in Catone Vtic. ἐξαναγνὼς τὸ βιβλίον. [Χρύσιππον.

Ἐπαναγινώσκω, relego, vel etiam lego. Εὐάναγνωστος, lectu facilis. vt εὐαναγνώστῳ βιβλίῳ. Arist. Rhet. 3.

Μεταναγινώσκω, de sententia deduco. Μεταγινώσκομαι, de sententia deducor: vnde μεταγνώσθη apud Soph.

Παραναγινώσκω, q. d. iurta lego. Aut. ex aduerso & alterinsecus lego. vt apud Dem. quum duę leges à duobus leguntur, vt fiat contentio legum.

Πολυαναγνωσία, multa lectio. Athen. l. 14.

Ὑπαναγινώσκω pro προαναγινώσκω, præcognosco.

Φιλαναγνώστης, cupidus legēdi, lectu studiosus legēdi. Φιλαναγνωστεῖν, cupidū esse legēdi, libenter lectitare. ex Diod. Sicul.

Ἀπαγινώσκω non agnosco, abnuo, improbo, reiicio. Synes. καὶ ὁ

Διὰ φύσιν γράμμα ἡμᾶς ἀγνοεῖν, καταγινώσκω φύσιν τῆς φύσεως καὶ δυσγινώσκω εἰς ἄρας ἀναφύσεα. i. naturam humanã ipse dãno inopię, nec illã agnosco heroicam cognationem. Et cum genitiuo. vt apud eundem Synes. in epistola ad Troilum, τούτων οὖν εὐθὺς ἀπογνώναι προσήκει καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῖς νέμοις, iam primùm illi ab hac sorte reiiciendi. ¶ Item pro, statui vel statuo hoc nõ esse faciendũ, vt apud Plut. cũ inf. ¶ Item absoluo hoc est, iudico crimẽ nõ esse perpetratum, iuquit Bud. cui opponitur καταγινώσκω. vt Æschin. aduersus Ctesiph. μήτε δικαίου μηδὲν μήτε καταγνώτω πρὸν ἀκούσῃ. Sic apud Demosthenem iudices ἀπαγινώσκοντες & καταγινώσκοντες inter se opponuntur: item δικαιοῦσαι φυλαί, & καταγινώσκοιεν. In hac autem signif. iũgitur interdum accusatiuo rei: vt δικαιοῦν τινὰ ἐκ ἔξω, vel τινὰ γραφῆς, apud Dem. aut accusatiuo personæ, vt δικαιοῦν τινὰ τῆς ἐγκλήματος, absoluere aliquẽ à crimine. ¶ Item renuntio, valere iubeo, salutem vltimam dico, vt in tab. Cebet. δικαιοῦν τῆς φίλου ὑπαιθρίας. Est autem hæc signif. affinis primæ: nam valedicimus iis quæ reiicimus. ¶ Item despero, quæ signif. frequentissima est. Sæpe cum genit. vt Dem. ἀπεγνωκὼς ἑαυτοῦ. Plut. in Alcibiade, φοβούμενοι τὸν ἐχθρὸν καὶ παντάπασι τῆς σωτηρίας ἀπεγνωκότες. Interdum cum inf. vt Plu. ἀπεγίνωσκον ἐκβιάζεσθαι τὰς πολιορκίας, desperabat fieri posse, vt &c. Sic δυσγινώσκω ἀκούσεσθαι, despero futurũ vt audiam. Iungitur etiam accusatiuo. Aristot. eth. l. 3. c. 6. εἰ μὴν καὶ ἀπειρίαν τοῦ συμφέροντος. Et sic sæpe apud Plut. Apud Dem. δυσγινώσκω σε exp. spem nullam in te habeo.

Ἀπεγνώσκομαι, desperatur de me. Plut. in Galba. Νέρων ἀπεγνωσμένος ἀπέθανε. res Neronis prorsus desperatæ erant, i. in desperationem adductæ. Ἀπεγνωσμένος desperatus, conclamatus, deploratus, apud Luc. & Plut.

Ἀπεγνωκότως, desperatè, per desperationem, ἀπεγνωκότως ἔχειν, in desperationem adductum esse, spem omnem abiicere.

Ἀπόγνωσις, desperatio.

Ἀπεγνώκης, exp. ἀνέλπιστος, q. d. desperator, qui desperat vel qui desperare solet.

Ἀπόγνοια, idem quod ἀπόγνωσις. Thuc. lib. 3.

Διαγινώσκω, dignosco, internosco, diiudico, discerno. vt διαγνώσῃ τὸ δίκαιον Aristoph. ¶ Item statuo, delibero, decerno. Herodian. 4. διέγνω δεῖξαί τι ἢ παθεῖν ἡγησάμενος, Et Luc. εἰ κλαίειν διέγνωκας, si flere statuisti.

Διάγνωσις, dignotio, diiudicatio. Isocr. Thuc. Dem.

Διαγνώστης, diiudicator, qui dignoscit seu internoscit. Isoc.

Διαγνωστικός, qui est dignoscendi & diiudicandi peritus. Luc. in lib. de saltatione.

Διαγνώμη statutum, decretum, scitum, vel deliberatio, discceptatio, consultatio. Thuc.

Διαγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, idem quod διαγνώστης, Suid.

Decomp. Ἐπιδιαγινώσκω. exp. recognosco, iterum decerno. Προδιαγινώσκω ante considero seu perpendo, animo percipio. Thuc. lib. 1.

Συμδιαγινώσκω. ex Herodoto aff. pro, affeotior.

Ἐπιγινώσκω agnosco. Basil. in epist. de vita solitaria, ἀπέγνων σε τὸν ὑπόκρισιν. Ἐπιγινώσκειν τὸ πεῖθον. partũ agnoscere. Verbum est iurisperitorum. Et pro simplici γινώσκω, vt Matth. 11. οὐδὲ ἡ πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰ μὴ ὁ υἱός.

Ἐπίγνωσις, ἡ agnitio. Herodian. l. 7. φοῖς τὸν ὀφρυδίων ἐπίγνωσιν. Sic apud D. Paulum. ἐπίγνωσις ἀληθείας, & ἐπίγνωσις ἁμαρτίας.

Ἐπιγνώμων ab Hesych. exp. ἀνάγνωσις, item συγγνώμων.

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, cognitor, inspector, qui ad cognoscendum iudicandum, seu arbitrandum aliquid accitus est. Luc.

Εὐπίγνωστος, (*comp.*) cognitu facilis. Hesych.

Καταγινώσκω, cognosco, intelligo, percipio. Xenoph. τοὺς γὰρ νόμους σπουδαζομένους ἐπιμελούμεθα, καὶ ἀκούειν καὶ ἐρωτᾶν καὶ κρίνειν καὶ πράττειν. ¶ Item sentio de, seu iudico & existimo, ex Dem. Item arbitror, iudico. vt καταγινώσκω σε ἀμαθίας, vel κακίας vel φθόνου & similia. iudico te imperitum, &c. itidem ex Dem. apud Synes. φυγὼν καὶ δείσας ἡμᾶς καταγνῶσι, fugisse nos & perterritos fuisse arbitrabantur. ¶ Item arguo, reprehendo, Herodian. καὶ τοσαύτῃ μου δ' εἰλίαν καταγνωκότες, exp. ita timiditatis me arguere. Exp. & contemptui habeo. vt apud eundem, καταγνὺς ἢ μᾶλλον ἐφθόμεν, alterum quidem vt desidem contemptui habuit. ¶ Item damno, condemno. vt καταγινώσκειν ἑαυτῷ, seipsum damnare, apud Dem. Apud eundem, θάνατον καταγινώσκειν τινός, capite damnare. exp. & adiudicare morti. Sic καταγινώσκω σε φόνου, damno te homicidij, vel vt homicidam. Pro quo dicitur etiam inuersa constructione καταγινώσκω σε φόνου, apud Lysiam. Apud Plat. in Apoll. πολλῶν γέ μου καταγνώσεσθε ἀτυχίαν, multo me infortunio mulctasti. ¶ In libro Iudith. καταγνόντες ἢ μὴ ἐλθεῖν εἰς ἀπάντησίν μου, exp. noluerunt mihi venire obuiam. (lib. 3.

Κατάγνωσις, exp. damnatio seu condemnatio. Greg. & Thuc.

Decomp. Ἀκατάγνωστος, qui talis est vt damnari nõ possit, aut etiã reprehendi, in quem reprehẽsio non cadit. ad Tit. c. 2.

Προκαταγινώσκω, antè damno seu condemno. Exp. & præiudico, præiudicio condemno. Dem. Thuc. Luc. Προκατάγνωσις, damnatio seu condemnatio quæ fit quodam præiudicio: vel ex præsumpta opinione. Exp. & præiudicatio, item præiudicium.

Μεταγινώσκω, sententiam muto, consilium aliud capio. Interdum reddi potest, resipisco, me pœnitet. Thucyd. lib. 3. μεταγνῶναι τὰ παρὰ τὴν ἀναμαρτησίαν. Sic & Eur. in Medea. μετάγνων ἐγὼ τὰ παρὰ τὴν ἐρημίαν. Inuenitur etiã μεταγινώσκειν δίκῃ τινί, apud Luc. & Herod. Et μεταγινώσκειν τινί, sine præpositione apud Philostrat. in epist.

Μετάγνωσις, mutatio sententiæ, vel pœnitentia. Pro quo legitur etiam μετάγνοια, vt ἀπόγνοια pro ἀπόγνωσις.

Παραγινώσκω, præter ius & æquum statuo, vel perperam statuo & iudico, vt Xen. Apomn. lib. 1. οὐδὲν θαυμαστὸν ὑπὸ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς. Apud Philostr. cum gen. παραγινώσκοντες τῆς δικαιοσύνης. iniquè statuentes: quasi παρὰ τὴν γνώσιν τῆς δικαίας γινώσκοντες.

Προγινώσκω, præuosco, præcognosco vel præscio, præscisco. Item præsentio, præsentisco. Thucid. libr. 1. καὶ ἐν τούτῳ προγνώσεσθαι δ' ἐώκαμεν. Vtitur & Hippocr. & Gal. [apud Herod.

Προγινώσκομαι, præuoscor, præcognoscor: vnde προγνωσθεὶς

Πρόγνωσις, præuotio, præcognitio, præscientia, præsagium. De huius vocabuli vsu in arte medica, vide Gal. [iuuata.

Προγνωστής, præscius futurorum, cui est facultas præsciendi

Προγνωστικός, adiect. vt προγνωστικὴ δύναμις, præsagiendi virtus vel præsciendi vis. Phil. de vita Mos. l. 3. Interdũ qui valet facultate præsagiendi seu præsciendi, apud Gal. Προγνωστικόν, iubit. præscitum Extat & opusculum Hippocratis ita appellatum.

Συγγινώσκω, q. d. simul sentio, i. eiusdem sum sententiæ, cõsentio. apud Plut. in Coriolano, συνεγνωκεν ἐρθῶς ἡ δῆμος ὅτι τὰς διαλλαγὰς ἢ Μαρκίου πεποιήκασι, i. cõsenserũt, vel assensi sunt. ¶ Itẽ cõscius sum. Herod. συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οἱ πολῖται ἐρθῶς. Greg. Ναζιανζ. γὰρ οἱ συνιγνωκότες κακὰ ἐν τῇ βασιλείᾳ ἀτάξια. vnde particip. συνιγνώσας pro cõscius sed in plur. potius dicitur, præfixo articulo. ¶ Itẽ ignosco, veniã do vel tribuo. Cũ solo dat. vt συγγνῶθι μοι. Aristoph. Cũ dat. & accus. vt συγγινώσκω σοι τὴν ἁμαρτίαν, Eurip. apud Philostr. συγγινώσκω σοι τὴν ἀπάτην, ignosco quod deceptus sis.

Συγγινώσκομαι, pro συγγινώσκω i. conscius mihi sum. Herod. ἴσασι συγγινωσκόμενοι εἶναι κατὰ τὸ ἐξῆν. sibi conscij se inferiores esse. Itẽ pro, ignosco. Euripid. συγγινώσεταί σοι τὴν ἁμαρτίαν. Itẽ pass. pro, mihi ignoscitur, mihi venia datur, aut veniam consequor. Synes. καὶ ἀξίως συγγινώσεσθαι nec volo mihi ignosci. vel, nec dignum me venia existimo. Dicitur & συγγινώσεταί μοι, mihi ignoscitur. [gnus. Plut.

Συγγνωστός, q. d. ignoscibilis, dignus cui ignoscatur, venia di

Συγγνώμη, q. d. ignoscentia, venia συγγνώμην ἔχειν, veniam dare seu tribuere, apud Dem. Thuc. Plat. Isocr. Arist. Pro eodẽ dicitur & συγγνώμην διδόναι, apud Polyb. & alios. Interdũ tamen συγγνώμην ἔχειν passiuè dicitur is cui venia datur, qui veniam impetrat aut qui venia dignus est. vt apud Plut. aduersus Coloten. & Thucyd. lib. 3. συγγνώμης τυγχάνειν sive τυχεῖν, veniam cõsequi vel impetrare, apud Isocr. Dicitur & συγγνώμην λαμβάνειν apud Dem. ¶ Apud Arist. eth. lib. 6. ca. 11. quidam exp. moderatio animi & æquitas, quidam interpr. consensus, i. venia quæ datur errato. ¶ Exponitur etiam indulgentia, item cõcessio, permissio. 1. Cor. τοῦ δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην οὐ κατ' ἐπιταγήν. Itẽ subaudito vel addito ἐστὶ frequens est pro, venia dignus est vel dignum est (prout postulat locus) veniam meretur, venia tribuenda est. ¶ Item status vnus ex assumptuis, quum reus crimen quod obiicitur, transfert in rem aut personam quę iudicio non est obnoxia, vt scribit Hermog. concessio à Trapez. exp. Latinè dici etiam potest venialis status, & deprecatio.

Συγγνώμων, ad veniam dandam propensus facilis in danda venia, facilis in condonandis peccatis. Exp. etiam indulgens, item clemens, mitis, misericors. Comparat. συγγνωμονέστερος, vt συγγνωμονεστέρα ψυχή, apud Synes. animus ad misericordiam propensior.

Σύγγνωμον, in neutr. gen. ponitur passiuè pro, συγγνώμης ἄξιον, venia dignum, apud Thuc. lib. 3. ¶ Item συγγνώμων, consentiens qui est eiusdem sententiæ. Plato de leg. lib. 6. ὑμᾶς δὴ βουλόμεθα συγγνώμονάς τε ἅμα καὶ μαθητὰς γιγνεσθαι.

Συγγνωμενικός, idẽ quod συγγνώμων in prima signi. apud Arist. eth. l. 4. c. 5. & Rhet. 2. Vsurpatur etiã pro συγγνωστός, venia dignus, cui ignosci debet, apud Aristot. eth. 5. & 7. Συγγνωμενικός, animo ad veniam dandam propenso, clementer.

Decomp. Ἀσύγγνωστος, indignus venia, indignus cui ignoscatur. Ἀσυγγνώστως, ita vt ignosci non possit vel debeat.

Ἀσυγγνώμων, qui non est ad ignoscendum propensus, aut etiam, qui veniam non dat, apud Demost. Exp. etiam, inuenis, immisericors.

Alia comp. formata ex secunda aut tertia persona sing. præt. pass. sine præpositione.

Ἀγνοία, ἡ, ignoratio, vel non cognoscere. Thuc. & Eur. Apud Pol.

Poll.est etiam ignobilitas seu ignobilem esse, inglorium, inceleberem.

Ἄγνως. ω ὁ ἡ, ὸ incognitus ignotus. Od.ξ.& ν.& act. Ap.c.17. Apud Thuc.l 3. ἀγνωστότατοι τῇ γλώσσῃ καὶ ὠμοτάτῃ εἰσὶν, ignotissimi lingua, i. ignotissimo sermone vtentes. ¶ Nonnunquam de persona dicitur pro ignobilis. inceleber, inglorius, apud Poll. ¶ Actiuam quoque significationem habet apud Luc. in Alcyone. ἀγνωστοῦ ἐμοῦ γὰρ ὁ δὲ κ.τ.λ. ἀγνωστον ὑφ' ἡμῶν ἀπιστον καὶ ἀφανῆ. vbi exp. ignarum. Ἀγνώσως ignorè. item ignobiliter, inglorièe.

Ἀγνώς, ώτ. ὁ ἡ, ὸ idem cum ἄγνωστος, ignotus. Cum dat. apud Hom. Plat. Xen. Aristot. & alios. Item ignobilis. inglorius, inceleber. apud Eurip. Item ignarus inscius. apud Xen.

Ἀγνῶς (*adverb*) ignoranter, inscienter, per ignorantiam, per imprudentiam, Phoc.

Ἀγνόω ignoro, nescius sum: apud Mosxum, Ἀγνόησις ἐστι Κύπρις δοτοστρόφ ὀδὶ θαλάσσης. Ἀγνοήσω, idem. vnde ἀγνόησας. Od. ϛ.

Ἄγνωτος. ω ὁ ἡ, ὸ idem quod ἄγνωστος, incognitus. Soph. in Oed. tyr. γνῶθι κ' οὐκ ἄγνωτός μοι.

Ἀληθογνωσία, veri cognitio, Dionys. Areop. orthodoxam religionem ita vocauit, quam & ἀληθότης.

Ἀλλόγνωτος, aliis notus & (ex consequente) nobis ignotus. vnde ponitur pro extraneo siue peregrino. Od. ζ. ἀλλόγνωτον ἐνὶ δῆμῳ. Eustathio est etiã ὁ πολέμιος, vel ὁ ἄλλα γινώσκων ἤπερ ἡ μεῖς.

Ἀείγνωτος. valde notus vel celeber Od. ρ.

Αὐτογνωτος, vnde apud Soph. in Antig. σὺ δ' αὐτόγνωτος ὢν ἐμοὶ κασίγνητος. exp. αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος.

Δυσγνωστος. cognitu difficilis.

Εὐγνωστος, cognitu facilis. Exp. & bene notus.

Θεογνωσία, cognitio Dei. Damasc. Cyril. Item religio orthodoxa. sled. ex Areop.

Θεόγνωστος, Deo cognitus. Epig. (Act. c. 1.

Καρδιογνώστης. ω ὁ, dicitur Deus cordis cognitor seu cordium.

Πολύγνωστος, multis notus seu cognitus.

Comp. ex γνώμη & γνώμων, idem sine praep.

Ἀγνώμων, ονος ὁ ἡ, ὸ. mente carens, consilio carens, iudicio carens, stolidus. apud Herodot. exp. & amens, apud Plut. ab Hesych. exp. consilij expers. & sensu carens. Sic Æschines contra Ctesiph. ligna, lapides, ferrum appellat muta & ἀγνώμονα. Aliquando dicitur imperitus rerum: cui opponitur πολυγνώμων apud Plat. in symp. Sic vsurpatur & superl. ἀγνωμονέστατος apud Xen. apomn. l 1. ¶ Item improbus, iniquus. vt ἀγνώμων κριτὴς apud Xen. ¶ Item pro ἀσύγγνωστος & ἀσυγγνώμων, qui veniam non dat, & (per consequen.) inclemens. Xenoph. Pyd. 4. λέγεται ὑμᾶς εἶναι καὶ ἀγνώμων. ¶ Item non agnoscens debitum, inficians debitum, vel inficiater debiti. Poll. ¶ Item qui est eiusdem sententiæ. pro ὁμογνώμων. Sic quidam exp. apud Soph. in Col. Oedipo. φαίδρω τε κἀμοὶ μὴ γένοιτ' ἀγνώμονες. vbi tamen exponitur etiam ἀσύγγνωστοι. ¶ Item à (nomine γνώμων, præfixo α priuatiuo) ἀγνώμων dicitur equus, quasi non habens gnomones, carens dentibus qui gnomones dicuntur. annosus, aut certè non amplius iuuenis. Poll. Pro eodem affertur & δοτογνώμων.

Ἄγνωμος. ω ὁ ἡ, ὸ idem quod ἀγνώμων. Vsurpatur præsertim in genere neutro & substantiuè pro, res iniqua & iniusta Luc.

Ἀγνωμόνως sine consilio, sine iudicio, stultè. apud Demosth. & Xen. Item iniquè. vnde ἀγνωμονέστερον iniquius. Item non agnoscendo debitum, inficiando debitum. Poll.

Ἀγνωμοσύνη, q. d. consilij excutia. Apud Bud. exp. stoliditas, apud Herodot. in Melpom. πρὸς ἀγνωμοσύνην τρεπόμενοι. ¶ Item pro imperitia vt vult Poll. ¶ Item improbitas, iniquitas. Dem. pro cor. Item ipsum factum improbum & iniquum aut factum stultum, quod stultè, sine ratione & iudicio fit. Aristid. in Panath. πρὸς ἑνὸς ἑτέρου ἀγνωμοσύνας ἔτι μείζονα. vnde & ἀγνωμοσυνῶν apud Plut. in Pericl. ἀγνωμόνως facta. ¶ Item inficiatio debiti. Poll.

Ἀγνωμονῶ. ῶ F. ήσω, ignoranter & imperitè ago, imperitè verior in re aliqua Poll. ¶ Item iniquè & improbè ago, inquit Bud. Significat etiam ἀχαριστεῖν apud Plut. in Camillo. Sic & apud Dem. affertur pro ἀχαριστῶ, pro cor. ἀδικῶ, οὐκ ἀγνωμονεῖν πρὸς τοὺς ἐκείνου, non agnoscere debitum, q. d. iniquè agere circa solutionem. ¶ Idem Bud. ait etiam esse debitum inficiari.

Ἀγνωμονοῦμαι, iniqua patior, interpr. Bud. apud Plut. in Ant. ¶ Significare dicit & ἀχαριστοῦμαι.

Ἀντιγνώμων, qui contrariæ est sententiæ seu opinionis.

Ἀντιγνωμονῶ. ῶ, contrariæ sum sententiæ, contraria sentio, dissentio, refragor, apud Xen.

Ἐναντιογνώμων, idem cum ἀντιγνώμων. Hesych.

Ἀργυρογνώμων, argenti spectator, (vt Bud. exp. in annotat. pr. in Pand.) qui argentum ad Lydium lapidem probat. Luc. in Hermot. & Aristot. thet. l. 1.

Αὐτογνώμων, q. d. qui suæ est sententiæ, i. qui suam dumtaxat sequitur sententiam. A Bud. exp. qui ex sui animi sententia iudicat, vel ex sua conscientia, ex Aristot. Polit. 2.

Αὐτογνωμονῶ. ῶ, idem interpr. ex mei animi sensu & meo arbitratu facio vel iudico & decerno. (Suid.

Βαθυγνώμων. qui consilia sua alto pectore abstrusa habet, apud

Δίγνωμος. ω ὁ ἡ, ὸ qui duplici seu dubiæ est sententiæ, anceps: vt δίγνωμος λόγος. vel de homine dictum, cui nondum stat sententia, sed alternat.

Διγνώμων. cuius diuersa est sententia, cuius sententia diffidet ab alius sententia. Exponitur & duplici traftus sententia.

Διγνωμονῶ. ῶ diffentio, diffideo. Xen. Exponitur & duplici sententia distrahor. (tiens.

Ἑτερογνώμων, qui alterius seu diuersæ est sententiæ, diuersa sen-

Ἑτερογνωμοσύνη, diuersa sententia. Ioseph.

Εὐγνώμων æquus & bonus vir, vir proba mente præditus, vel bonus rerũ æstimator: Aristot. ethic. lib. 6. Exponitur etiã à Bud. qui fidem bonam agnoscit, item candidus. Dicitur autem non tantùm de persona, sed etiam de re. Apud Athen. lib. 13.

Εὐγνωμόνως, ita vt æquus sis rerum æstimator, ita vt æquum & bonum virum te præbeas, ita vt ex æquo & bono agas. Exp. & bona fide. Apud Luc. εὐγνωμόνως φέρειν, sunt qui exponendum putent, æquo animo ferre.

Εὐγνωμοσύνη, æquitas animi & probitas, bona mens. Item virtus ea quæ beneficium & fidem bonam agnoscit. Quidam interpr. etiam, æquanimitas & candor. Æsch. in Ctesiph.

Εὐγνωμοσυνῶ. idem. Bud. interpr. fidem bonam agnosco: apud Plut. in consol. ad Apol. Idem Bud. interpr. etiam, æquo animo esse. (Polyb.

Ἡδυγνώμων, exp. consiliis & responsis oblectans, i. prudens apud

Ἰδιογνώμων, qui sibi propriam & peculiarem sententiam habet. A Bud. exp. qui ex suo arbitratu priuatóque sensu statuit. Aristot. ethic. 7. cap. 9.

Ἀπογνώμων, qui æquas grauidas ab aliis internoscit. Item ὁ μεγαλογνώμων ab ἀπὸ epitatico

Ἰσχυρογνώμων obstinatus in sua sententia siue pertinax. A Bud. exp. pertinax. tenáque propositi. Aristot. eth. 7. cap. 9.

Ἰσχυρογνωμοσύνη, pertinacia seu pertinacia in sua sententia. A Bud. exp propositum tenax. & validum. Ioseph.

Λεπτογνώμων, cuius subtilis est sententia. Exp. etiam, acer, acutus.

Μαλακογνώμων, qui molli est mente seu animo i. mitis. Æschyl.

Μεγαλογνώμων, qui magno est animo, qui animo seu mente res magnas concipit. Exp. etiam, qui est animo excelso. Xen. ¶ Itẽ qui grandibus sententiis vtitur, apud Philostratum epist. 13.

Μεγαλογνωμοσύνη, magnitudo animi, magnus animus, aut animus magna cogitans, siue gerendis rebus magnis deditus. Item, granditas sententiarum. In qua signif. ponitur & τὸ μεγαλόγνωμον substantiuè apud Xen. (dentes sententia.

Μονογνώμων, qui vnius sunt sententiæ, vel ab vnã sola depen-

Νοσογνωμονική, s. τέχνη vel ἐπιστήμη, peritia cognoscendorum morborum, cognitio morborum, apud Laërt.

Ὀλιγογνώμων negligens. Hesych.

Ὁμογνώμων qui eiusdem est sententiæ.

Ὁμογνωμονῶ. ῶ eiusdem sunt sententiæ, idem sentio, consentio, assentior. Dicitur ὁμογνωμονῶ σοι, & ὁμογνωμονῶ σοι καὶ ταῦτα apud Xen. de hoc tibi assentior. Dicitur & ὁμογνωμονῶ σοι ὅδε τάδε. apud Aristot. eth. lib. 9. Ab eodem dicitur aliquis ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, consentire sibi.

Ὀρθογνώμων, qui rectè sentit & iudicat: vt ὀρθογνώμων φύσει apud Hippocr. in ep. ad Demag.

Οὐρανογνώμων, cœli (i. cœlestium rerum) peritus.

Παθογνωμονικὸν, vocatur quod propriè affectionis speciem significat. Propriè quidem de signo dicitur, impropriè de symptomate & quatenus tantùm morbi naturam indicare potest. Gal. de diff. morb.

Πολυγνώμων qui est multi consilij. Apud Platonem in symp. pro multum perito seu multarum rerum perito, cui opponitur ἀγνώμων.

Πρωτογνώμων, qui est primæ sententiæ, qui primus sententiam dicit, princeps senatus.

Φυσιογνώμων, naturæ ex oris habitu cognoscendæ peritus. q. d. naturæ cognitor, vel peritus iudicandi de natura, qui hominum mores naturásque ex corpore, oculis, vultu, fronte perinoscit. Aristot. in opere φυσιογν.

Φυσιογνωμία. & Φυσιογνωμοσύνη, naturas cognoscendi seu de natura iudicandi peritia, scientia qua naturæ hominum ex aspectu corporis ac præsertim vultus cognoscuntur. Aristot.

Φυσιογνωμονικὸς ad scientiam illam pertinens vel conferens: Et τὰ φυσιογνωμονικά, scripta in quibus de hac scientia agitur.

Φυσιογνωμονῶ. ῶ, de natura iudicandi peritus sum, vel de natura iudico ex aspectu oris videlicet F. quens est apud Aristot. in Physiog. Est etiam, (vt tradit Bud.) diligenter cognosco faciem alicuius & adnoto, vt postea notetur. Dem. otar. 1. in Aristog. Φυσιογνωμονεῖται dicitur is cuius natura ex oris habitu cognoscitur, seu de cuius natura ex aspectu iudicatur aut saltem coniectura fit Aristot. ibidem.

Compositum ex γνωρίζω.

Ἀγνώριστος, non agnitus aut qui talis est vt agnosci non possit. Item, non notificatus, seu qui non innotuit, qui in notitiam

non venit, vel qui talis est vt innotescere non possit. Vulgò exp. incertus, incognitus.

Ἀγνοιέω, agnosco. Plato in Polit. δεῖ δ' ἡ τὰς συνεχούσας ἡμᾶς ἀεὶ προθύμως δεῖ λόγων ἀγνοιέειν.

Ἀγνοιέομαι, agnoscor.

Ἀγνωμισμός, ἡ ὁ, agnitio. Synes. epist. 100. Ἀγνώισμα, τὸ, idem: interdũ est potius specimen & documentum, teste Bud.

Ἀγνώιστος, ιστος, ὁ, idem quod ἀκατανόητος, apud Plat.

Διαγνοιέζω, dignosco, internosco. Apud Lucam cap. 2. οἱ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν περὶ τῶν ποιμένων, exp. diuulgauerunt, notum fecerunt.

Δυσγνώιστος, agnitu difficilis, qui facilè agnosci non potest. vel qui non facilè notificari potest seu innotescere.

Εὐγνώιστος, agnitu facilis, qui facilè agnosci potest, vel qui facilè notificari queat seu innotescere.

Γλαῦξ, &c. vide in Γαλα. Γλάμα, &c. vide in Λημη.

ΓΑΛΑΝΙΣ ίδος, piscis genus, apud Athen. lib. 7. & Suidam & Aristoph. in Equit. vide & Plin. lib. 9. cap. 43. ab Hesychio scribitur γλανίς, exponitúrque etiam ἀργός, iners.

Γλανός, ab Hesych. exp. inutilis. Est etiam hyæna, teste Aristot. hist. an. lib. 8. cap. 5.

Γλαξ, vide in Γαλα. Γλαφείς, vide in Γλάφω.

ΓΛΑΥΚΟΣ ή, ὁ, glaucus, cæsius. Aristotel. de mantichora fera, τὸ δ' ὄμμα γλαυκὸν τὸ ὃ χρῶμα κινναβαρικόν. pro quib. Plinius, oculis glaucis, colore sanguineo. Dicitur etiam aliquis esse γλαυκός, i. oculis esse cæsius, vt apud eundem in Probl. sect. 10. δεῖ τι εἰ λέγοι ἀνθρωποι καὶ εἰ ἵπποι ὡς ὀφθαλμοὶ γλαυκοί. Dicitur & γλαυκὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ vel τῶν ὀμμάτων, apud Basil. ¶ Γλαυκὴ θάλασσα apud poetas, cæruleum mare. Pro quo dicitur & γλαυκὴ sine adiectione (sicut & ὑγρή) ab Hesiodo in Theogon.

Γλαυκότης, ότος, ἡ, glaucus color, seu cæsius. vt γλαυκότης ὀμμάτων, Aristot. 5 de gen. anim.

Γλαύκωμα, ατος, τὸ, seu Γλαύκωσις, εως, ὁ, glaucedo (vt vulgus vocat) glaucoma Plinio. Vitium in oculo quum præter naturam glauescit, vel (vt alij definiunt) transmutatio humoris cristallini in glaucum, vide Galen. Ruf. Ægineta, &c.

Γλαυκός, glaucus, vt Γλαυκὸν κόκκον, acinorum glaucorum. Theophr. lib. 2. hist. pl. c. 3.

Γλαυκόω, glaucis oculis terribiliter intueor, vt γλαυκώσας leo Hom. & Hesiodo. Item pro glauescо. Dionys.

Γλαυκών, auis à glaucis oculis nominata. Eustach. ¶ Item herba quædam & eius succus eod. nomine, qui officinis mentha, sed pro herba inuenitur potius γλαύκιον. Hinc διαγλαύκιον, collyrium.

Γλαυκίσκος, piscis quidam apud Athen. & Plinium.

Γλαυξ, vbula, noctua. vt in prouerb. γλαῦξ εἰς Ἀθήνας, vel Ἀθηναῖος, noctuas Athenas. Et genus numismatis noctuam impressam habentis. Et herba quædam apud Diosc. Engalacton etiam dicta, quòd lactis copiam præbeat. vide & γλαξ in Γαλα. Item saltationis genus quoddam. Hesych.

Γλαυκώδης, ους, ὁ, & ἡ, noctuæ speciem gerens. Gaza interpr.

Γλαυκίζω, ad glaucum colorem accedo, in glaucum vergo. Ab Etym. exp. obscurè video.

Composita.

Ἀπογλαυκόω, ῶ, cæsium reddo. vnde passiuum Ἀπογλαυκοῦμαι. Plutarch. in Timol. Ἀπογλαυκοῦσθαι αὐτὸ τὸν ὀφθαλμόν.

Ἀπιγλαύκωσις, idem quod γλαύκωσις.

Διαγλαύκιον, idem in γλαύκιον.

Ἑτερόγλαυκος, altero oculo cæsius.

Ὑπογλαυκος, subglaucus, aliquantum glaucus.

Ὑπογλαυκόχρως, subglaucus sum. Mosch. idyl. 2.

ΓΛΑΦΩ, F. ψω, cauo, excauo, fodio. Item sculpo. Hesiod. in aspide, de leone loquens. φλοιοῖς τε κ' ὄμμασι. Οὐρῇ μαχεοῦμαι φωνὴ γλάφῃ, vbi exponitur, fodit. Hesyc. vult γλάφῃ esse γλύφῃ.

Γλάφυ, antrũ, spelũca, cauerna. Hesiod. in Erg. κ' γλάφυ φωτρῆνα.

Γλαφυρός, ή, ὁ, cauus, profundus. vt γλαφυραὶ νῆες & γλαφυρὰ τάφρος. Hom. ¶ Item scitus, elegans, venustus. q. d. scitè & eleganter sculptus. A Bud. exp. etiam concinnus & varietate oblectans. apud Plut. Item laotus. apud eundem, vt ἀστεῖος καὶ γλαφυρὸς βίος. ¶ Item aptus & appositus. apud Aristot. lib. 3. de part. an.

Γλαφυρῶς, scitè, eleganter, venustè. vnde γλαφυροτέρως, Aristot. de anima. lib. 1.

Γλαφυρία, ἡ, elegantia, venustas, concinnitas.

Γλύφω, scalpo, sculpo, Aristoph. ἐπλάσατον ἐκ τοῦ εἰκόνας καὶ γλύφω.

Γλύφομαι, scalpor, sculpor, vt γλυφεῖσαι ἐκ πάντων, qui præ duritie scalpi nequit.

Γλύμμα, τὸ, sculptura, cælatura, vel, quod sculptum est. Poll.

Γλύπτης, ου, ὁ, siue Γλυπτήρ, ῆρος, ὁ, sculptor. Epigr. Γλυπτὸς, qui sculpi potest. Item pro sculpto apud 70. interpr. quum de idolis dicitur.

Γλυφή, sculptura. Item quod insculpitur. Plut. de prud. anim. Γλυφεύς, sculptor. Γλυφεῖον sculptum. Luc.

Γλύφιος, sculptorius, in Epigr. γλυφάνῳ καλάμῳ.

Γλυφίς, apud Hom. & Herodot. ctena, sagittæ incisura in quam neruus inseritur. At γλυφίδες καλάμων in Epigr. cultelli calamorum incisorij & velut sculptorij.

Γλαφίδες & λεῖαι apud Sophoclem in Priamo sunt οἰκοδόμων σκεύη, teste Poll. lib. 10. cap. 31. Etymologo quoque γλυφὶς est instrumentum quo excauantur & expoliuntur lapides, à γλάφω significante κοιλαίνω, per syncopem pro γλαφυρὶς. affertúrque ex Callim. κ' γλαφίδες σκαφυλά τε καθημένῳ τε μολιβδίς. Latini cœlum dicunt seu scalprum. Idem tamen Etymol. exp. etiam σμίλη, ῥάνη, ἔρυγμα.

Γράφω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ac primùm ex γλάφω.

Ἀγλάφυρος, inelegans, inuenustus. Ἀγλαφύρως, ineleganter, inuenustè. Athen. lib. 10.

Διαγλάφω, cauo, sculpo. Hom.

Ἐγγλάφω, insculpo.

Composita ex γλύφω.

Ἀναγλύφω, sculpo.

Ἀνάγλυφον ποτήριον, sculptum poculum, asperum sculptura.

Ἀναγλυπτός, ή, ὁ, κ' ἡ, sculptus, cælatus, seu sculpturis cælatusque asper. Plin. lib. 33 cap. 11.

Ἀρτιγλυφής, ές, ὁ, κ' ἡ, recens sculptus, vt ἀρτιγλυφὲς ξίφος. Theocr. in Epigr. (in Sol.

Δακτυλιογλύφος, ου, ὁ, qui annulos sculpit aut cælat. Diog. Laert.

Δακτυλιογλυφία, annulorum sculptura aut cælatura. Plato.

Διαγλύφω, vndique sculpo, vel q. d. persculpo.

Δίγλυφος, ου, ὁ, κ' ἡ, bis incisus, vel gemina sculptura incisus.

Ἐγγλύφω, insculpo.

Ἑρμογλυφός, ου, ὁ, & ἑρμογλύφος, (Mercurij sculptor, i. q. Mercurij statuas sculpit.) statuarius, q. lapideas statuas cõficit. Luc.

Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, statuaria ars seu statuariorum.

Ἑρμογλυφεῖον, statuarij officina. Plat. in Symp.

Εὐγλυφὴς, bene sculptus, bonam sculpturam habens.

Εὔγλυπτος, idem, in Epigr.

Ἱερογλύφος & ἱερογλύπτης, ου, ὁ, (q. d. sacra sculpens) qui sculpit seu peritus est sculpendi ea quę hierographica vocantur. Dicta autem ἱερογλυφικὰ, apud Ægyptios [inquit Bud.] sacra quædam monumenta non literis vocabula, seu sculptis rerum animaliũmque figuris significantia, Luc.

Καλαμογλύφος, calamorum sculptor. Καλαμογλυφεῖν, calamos sculpere. Etym.

Καρδαμογλύφος, parcus, teste Hesychio, vt qui ob parsimoniam è nasturtio quoque herba satis vili desculpat aliquid: aut etiam qui ob parsimoniam scalpendo collecto nasturtio vitam toleret.

Decamp. Κυμινοπρίστοι καρδαμογλύφοι, Aristoph. in Vesp. vocat eos qui supra modum restricti sunt & sordidi, qui non erubescant etiam τὸ κυμινον πρίειν & τὸ καρδάμον γλύφειν.

Καρδοπογλύφος, qui ligna scalpendo polendóque alueos conficit, qui καρδοπα dicuntur. Poll. ex Gratiani γνῶσιν.

Κεραόγλυφος, qui cornua sculpit, qui cornu scalpendo expolit.

Λιθογλυφὴς, in lapide insculptus. Λιθογλύφος, qui lapides scalpit seu incidit, statuarius. Luc.

Ὀδοντόγλυφον, ου, τὸ & Ὀδοντογλυφὶς, ίδος, ἡ, dentiscalpium, quo ea quæ dentibus inhærent, eximuntur.

Περιγλύφω, circumsculpo.

Ποτηριογλύπτης, poculorũ sculptor seu cælator, ex Euphorione.

Ξυλογλύφος, qui ligna sculpit Hesych.

Στυπογλύφος, qui ligna polit seu sculpit, Hesych.

Τοκογλύφος, fœnerator, qui fœnori dat, qui fœnus facit. Plutarchus de aud. poem. Videntur Τοκογλύφοι, proprié dici qui in tabulas suas inscribunt pecunias fœnori datas. Τοκογλυφεῖν, tabulis insculpere nomina eorum quibus pecunia fœnori credita est. item simpliciter, fœnerari, fœnori dare, Poll.

Τριγλύφος, (q. d. trisculptus) tres sculpturas habens. Sunt qui in columnis sculpturam canaliculatam & striatam triplici sulco, τριγλύφον, dictam putent. Vide Vitr. Dicitur & τὸ τριγλύφον apud Athen.

Dec. Μεζοτριγλύφιον, vel μεζοτριγλύφιον, intercolumnium.

Ὠτόγλυφος, ίδος, ἡ, auriscalpium. Plato comicus apud Poll. lib. 2.

Γλάχων, vide in Γλήχων.

ΓΛΕΥΚΟΣ ου, τὸ, mustum, succus dulcis. Theophr. epist. 44. ἰσχάδες πολλαὶ κ' γλεῦκος, κ' μελιτόεσσα κ' φοίνικα. apud Eust.

Γλεῦξις, mustum decoctum, defrutum, εἶνος πολὺ ἕψημα ἔχων. apud Eust.

Γλεῦκον μύρον, q. d. musteum vnguentum, de quo Diosc. Item γλεῦκον ἔλαιον q. d. mustum oleum.

Γλυκὺς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγλυκὴς, ές, ὁ, κ' ἡ, minimè dulcis. Propriè musteam dulcedinem non habens. Luc. in Lexiph. εἶνος οὐδ' ὁ μὴν ἀγλυκὴς, ἀφαι-

ὡς ἡδύ. Metaphoricè pro insuaui & iucundo, apud Hermogenem de Thucydide. διὰ καὶ ἀγλαϊκὴς δὴ ἐχρῆν διόλου.

Ἀγλαΐνεω, idem: vnde ἀγλαΐνειν θαλάσσαν apud Nicandrum in Alexiph.

Πολύγλαος, ὁ, ἡ, musto abundans.

Γλήμη, vide in Λήμη.

ΓΛΗΝΗ, ης, ἡ, pupilla oculi, vt volunt nonnulli. Secundũ Pollucem verò lib. 2. est ὁ τῆς κόρης κόκκος. Interdum pro oculo accipitur, vt Odyss. κ. Πάντῃ δ' εἰ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὖσιν ἀύτμῃ Γλήνας χραισμήσας. ¶ Sunt qui exponant etiam puppã. apud Hom. Iliad. θ. Ἔρρε κακὴ γλήνη. Schol. exp. ἀδιστοκὴς κόρη. ¶ Præterea sunt qui γλήνην siue κοτύλην ab Hippocr. in lib. de artic. nominari dicant cauitatem illam ossis quæ aliud os in suum sinum recipit, quæ commissura γήγλυμος etiam vocari solet. ¶ Denique γλήνες nominari etiam apum fauos testantur Etym. & Hesych. Quidam deriuant παρὰ τὴν ἀγλαΐαν τὴν λαμπρότητα, vt dicatur quasi ἀγλήνη alij παρὰ τὴν γαλήνην per syncopen.

Γλήνια, vt Il. ζ. σὲ γλήνια πολλὰ κεχάνδῃ, quidam adiectiuè exponunt spectaculo dignaualij substantiuum esse volunt & significare mundum visendum, aut imagunculas. Apud Aratum τίνα περὶ γλήνια. Cic. vertit quadruplices stellas.

Composita.

Ἄγλην, ὁ, ἡ, pupillas non habens, & syncedochicè, cæcus Nonn.

Βοόγλην, bubulas pupillas habens, i. pulchras, bubuli enim oculi pulchri censentur. Nonnus ὄμμα βοόγληνον προσώπου.

Δίγλην, binas pupillas habens Theocr. in Epigr.

Εὔγλην, pulchras in oculis pupillas habens: item bonas in oculo pupillas habens, acutum cernens. Oppian. de ven. l. 3.

Εὔγληνοι λυγκες ἠνεῖγλήνοί τε λέοντες.

Θεόγλην, pupillas oculi diuinas seu Deo similes habens, aspectu diuino præditus, os Deo similis. vt Θεόγληνον πρόσωπον apud Nonn. diuina facies.

Ἰόγλην, habens nigricantes pupillas in modum violæ quæ dicitur ἴον. Hesych.

Μελίγλην, melleas pupillas habens, dulcis aspectu. Hesych.

Μονόγλην, monoculus. Hesych.

Νεόγλην, nouas habens pupillas, i. qui visum recens recuperauit.

Περίγλην, vndique circumspiciens. Arat.

Περιγλαύσσω, ὄμμα, oculorum pupillis lustro, circumspicio. vnde apud Theocr. Περιγλαυκώπιδες ὄσσαι, de leone omnia collustrante oculis.

Πυρίγλην, igneas pupillas habens. Oppian.

Τρίγλην, tres habens pupillas. vt τρίγληνα ἕρματα. Il. ε. inaures triplices pupillæ formam gestantes.

ΓΛΗΧΩΝ, ωνος, ὁ, pulegium herba quam nonnulli μελίχωνα appellant, à βλήχων, i. balanus, quòd pecoribus gustata dum floret, exciter balanum, teste Dioscor. lib. 3. cap. 36. Dorice γλάχων vocatur: vt βλάχων pro βλήχων, vnde Aristoph. in Acharn. τ' ἄνθεα τῆς γλάχωνος. Sic & Theocr.

Γληχωνίτης οἶνος, vinum è pulegio confectum seu pulegio conditum. Dioscor. lib. 5.

ΓΛΑΪΝΟΣ seu γλέων, genus acetis campestre præcipuo cãdore ac crispum. Quidam exp. gallica. Vide Theophr. hist. plãt. lib. 3. cap. 11.

ΓΛΑΥΣΧΡΟΣ, ὁ, ἡ, lenis, viscosus, tenax, glutinosus. Dicitur & de solidis corporib. & de humorib. Hipp. de nat. hom. τὸ φλέγμα γλισχρότατόν ἐστι καὶ βίαιον μάλιστα ἀπὸ μὲν γὰρ λευκὴ μέλαινα γίνεται καὶ ἡ μέλαινα χολὴ ἐκ τοῦ αἵματος ἐνιόντων χυμῶν γλισχρότατον, teste eodẽ Hippocr. in eod. lib. Athen. lib. 2. τῶν ἐδεσμάτων ἐλκῶδες τι καὶ γλίσχρον de eduliis. Et apud Plat. in Crat. γλίσχρα ἐλκώδη. Et apud Dioscor. lib. 1. ῥίζα γλισχρά, radix lenta. ¶ Exponitur & lubricus. ¶ Item tenax, parcus. Luc. γλισχρότερον τῶν δ' ὀφέων. Dicitur & de re, & tunc exponitur potius, strictus. Plut. in Lycurgo. γλίσχρον γὰρ αὐτοῖς ὄντα τὸ δίκαιον. Apud Luc. γλίσχραι τε χαραι, antes parum suppeditantes ad victum, antes ieiunæ. Ab Hesychio, exponitur etiam valde sordidus, vt ab Etymologo quoque. ¶ Etymologo est & ὁ λίχνος καὶ ὀπιθυμητὴς ἐσθίειν: quasi ὁλίσχνος, vel γλισχρομαγῶν τροφῆς ὑπὲρ τὸ δέον. Exponitur ab eo & ὀπισχνός: vt γλισχρῶν quoque apud Aristophanem. ἀνωνόμου accipitur pro ὑπόπτεω, arrumnosus. Reperitur & γλισχρός: vnde γλισχρῶς.

Γλίσχρως, tenaciter, seu more eorum quæ viscosa & glutinosa sunt, apud Suid. Item lubricè. Hesych. & Suid. Item parcè, tenaciter, tenuiter, vt γλίσχρως ζῆν. Arist. polit. 2. Item, vix, difficulter, ægrè, apud Plut.

Γλισχρώδης, ες, ὁ, ἡ, lentus, tenax, & viscosus in modum eorum, quæ γλίσχρα nominantur. Hippocr.

Γλισχρότης, ητος, ἡ, viscositas, lentor, tenacitásque glutinosa, apud Gal. Item lubricitas, apud Athen. lib. 5. Item tenacitas, parcitas. Plut.

Γλισχραίνω, γλίσχρον reddo, vnde pass. γλισχραίνεσθαι, viscosum seu glutinosũ fieri, lentescere & tenaciorem reddi. Hipp. de art.

Γλίσχρασμα, exp. γλισχρότης Hippocr. & Gal.

Γλισχρεύομαι, parcus & restrictus sum, tenax sum & γλίσχρος, more τῶν σμικρολογουμένων. Bud. & Eustath.

Γλισχρωπός, ὁ, ἡ, exp. ὀπιθυμητής, cupitor: λόγῳ γὰρ γλίσχρωπος. Aristoph. in pace, ὦ γλίσχρον, vbi tamen exp. etiam, infelix, infortunatus, miser & ærumnosus.

Γλισχρία, ἡ, exp. miseria ἀτυχία.

Λίσχρος etiam scribitur, & λίσχρως. apud Suid. & Hesych.

Composita.

Ἄγλισχρος, ὁ, ἡ, non lentus, non viscosus. Hippocr. in prorrhet. 1. & Gal. comm. 3. in eum locum.

Ἐγγλισχρος, viscosus, glutinosus, lẽtus, tenax, qui inest τὸ γλίσχρον.

Περιγλισχρος, circumcirca lẽtus & viscosus. Hippocr. aphor. 4.

Ὑπογλισχρος, aliquantum lentus vel viscosus.

ΓΑΪΧΟΜΑΙ, cupio, affecto, appeto, ἐπιθυμῶ. Interdũ cum infin. Isocr. in Panath. ζηλεωτὸν ἡμῖν μιμεῖσθαι γλιχόμενον. Sic Demost. Philip. 2. πάντες μὲν οὖν ἀεὶ γλίχοντο λόγῳ, πλείους δὲ εἰπεῖν καὶ εἰς ἐλευθερίαν. Itidémq. Plutar. in Numa γλιχόμενος ἐξιλλυρίσαι τὸ νόημα, cupiens è Græco deducere. Interdum cũ accus. Philo de mundo ἀπαγορεῦον εὐῶ τὴν κοσμικὴν φύσιν γλίχεσθαι τὴν ὅλου ἀκαμείαν, cupere & velle vniuersi incolumitatem. Aliquãdo cum genit. Arist. de mũd. τῷ ἐναντίῳ δ' φύσις γλίχει, contraria appetit natura. Sic Aristoph. Τί δ' οὐχὶ τῶνδ' τῶν κακῶν ὦ παῖ γλίχῃ; Apud Herodot. γλίχομαι οὖν τῆς ἐλευθερίης, sum studiosus libertatis. Hes. γλίχεται exp. etiam παίζει, quo significatu & γλεύεσθαι dicitur.

Γλίσχρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΛΟΙΟΣ, ὁ, ἡ, interdum est adiectiuũ, & exponitur ab Hesych. inualidus: item sordidus. Aristophanis scholiastes (in hoc Nubiũ loco, κινεῖ, τρίμμα, μάθλης, οὖρον, ῥλοῖς) annotat γλοιὸς idem propemodum valere quod μάθλης, translatúmque esse ab oleo quod in balneis effusum efficeret. Nam vt id τοὺς ἀπολαμβανομένους ὀλισθαίνειν ποιοῦν, ita & γλοιὸν dici qui tali præditus est ingenio, vt ὀλισθαίνειν elabiq; possit è creditorum manibus. Ad mores itaque translatum significare qui mẽte seu ingenio est lubrico & mutabili, flap. & maligno, malis imbutus moribus item qui sordidis est morib. ¶ Interdum est substt. & significat sordes olei, hæc est, sordes quæ in balneis atque etiam palæstra ab hominum oleo vnctorum cute deradebantur. Latinis strigmenta. Aliæ quoq sordes oleo permixtæ ac lubricæ hoc nomine dicuntur. Simonides apud Athen. lib. 7. ὥσπερ ὕδρελος κ' γλοιός.

Γλοιώδης, ὁ, idem quod γλοιός, adiect. Etym. Hesych. Et γλοιὰς à Sophocle dicitur equa maligno ingenio & prana indole, teste eodem Hesych.

Γλοιάζω, Gal. in lex Hipp. exp. conniuendo oculos obuolno.

Γλοιωδεστατος, ὁ, ἡ, strigmentosus, strigmentorum similis. strigmenti modo crassus & glutinosus seu viscosus. Dioscor. lib. 5. cap. 92. Et τὸ γλοιῶδες strigmentum. Dioscor. lib. 1. cap. 205.

Γλοιωδῶς, ab Hesych. exp. more eorum qui nuunt capite inter dormiendum, item conniuenter.

Γλοιοῦσθαι, lentescere ac viscosum reddi in modum strigmentii Dioscor. lib. 5. cap. 92. περὶ ὃς ἂν γλοιωθῇ.

ΓΛΟΥΤΟΣ, ὁ, ἡ, nates, clunes: carnes in summa femoris parte protuberantes, quæ sedentibus pulmini vicem præstant. Hom. Il. θ. v. 338. Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων τοὺς ἐγείρῃ καὶ λέοντα Ἄγρῃ καλύψασθαι Γλῆνά τε γλουτούς τε. Herod. λοιπὸν τῶν γλουτῶν τὰ ἀνω.

Γλοῦτια, naturalia, dicuntur corpora duo dura in cerebro eminentia, ad latera meatus illius sita. Nam perinde ac nates prominent, sese q. contingunt.

Composita.

Ἀπόγλουτοι, qui clunibus videntur esse destituti, qui exilibus sunt clunibus, depyges.

Ὑπογλουτίς, ίδος, ἡ, nates sub clunibus sunt, i. quiddam commune clunibus & femori, vt ait Aristot. qui nomen huius partis dicit esse ὑπογλουτίδα, de animal. lib. 1.

ΓΛΥΚΥΣ, ὺ, ὁ, dulcis. vt μέλι γλυκύ. Luc. in Vit. auct. τὰ γλυκέα ὀστᾶ καὶ μελιτώδη καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας. Et γλυκὺς οἶνος, apud Dioscor. & Athen. Plut. ad Col. εἰ γλυκὺ τὸ μέλι καὶ πικρὸς ὁ θαλλός. Transfertur ad multa, pro suauí seu iucũdo. vt γλυκὺς ἱμερος apud Hom. & αὐδὴ γλυκείη μέλιτος. Et Il. 2. πόλεμος γλυκίων. Dicitur & γλυκύτερος in compar. indéq. γλυκύτατος in superlat. ¶ Item, γλυκὺ vini dulcis genus. Lat. passũ. Dioscor. ὅπου δ' ἂν ᾖ οἶνος ἢ γλυκύ. Idem τοῦ γλυκοῦ οἴνου γλυκάζοντος. ¶ Item γλυκὺ fecit per antiphr. Pin. & Cæl. Aurel. Chron. lib. 3. cap. 1. ¶ Etym. dedocet ἀπὸ τοῦ γλάδος.

Γλυκεῖα, absolutè & subaudito substantiuo dicitur ἡ γλυκυρρίζα teste Hesyc. & Theophr. prædulcis enim est. Ab Hippocrate eadem vocatur γλυκόμυρα, vt Gal. in lex. Hippocr. annot.

Γλυκύτης, ητος, ἡ, dulcedo. vt γλυκύτης οἴνου apud Athen. Item schema orationis.

Γλυκερὸς, ή, ὸν, poëtic. idem quod γλυκύς. vt μέθυ γλυκερὸν, Od. ξ. Item metaph. γλυκερὸν φάος, Od. φ. Et comparat. γλυκερώτερος. Od. ι.

Γλυκύσκος, ου, ὁ, dulciusculus, subdulcis, vel dulcis. vt γλυκύσκοντι ποτῷ. Nic. Alex. quod quidam pro passo accipiunt.

Γλυκαίνω, dulce reddo, edulco, dulco. Xen. in Oecon. ὑπὸ δὲ ἀλίου γλυκαίνεσθαι τοὺς σταφυλούς.

Γλύκανσις q. d. dulcificatio.

Γλυκαίω, dulcesco, vel subdulcis fum, vt γλυκαίων οἶνος. Diosc. & Athen.

Γλυκασμὸς sine γλυκασμός, dulcedo. Legitur & γλυκισμὸς apud Athen.

Γλυκυσίδη, ἡ, glycyside, herba de qua Diosc. lib. 3. cap. 157. & Plin. lib. 25. cap. 4.

Composita.

Ἀγλυκὺς, expers dulcedinis, amarus. Theophr. de caus. pl. lib. 6.

Ἀνεγλυκαίνω, iterum reddo dulce.

Ἀπογλυκαίνω, dulce reddo.

Ἔγγλυκυς, cui aliqua dulcedo inest. vt οἶνος ἔγγλυκυς. Diosc.

Ἐγγλύκω, indulco, dulcedinem infero. Herodot. lib. 2. (de loto) ἐς ἐγγλύκουσι σπερμήνας.

Ἐπίγλυκυς, dulcis, vel subdulcis.

Ἐπιγλυκαίνω, dulce reddo, condulco seu induleo.

Καταγλυκαίνω, dulce suave reddo. Item mulceo, apud Greg. Nazian. μητρῴῳ καὶ μεθ' ἡμῶν καταγλυκαίνοντων τὴν ἀκοήν.

Ὀξύγλυκυς, dulciter acris. vt ὀξύγλυκεῖα ῥοά. apud Aristoph. Apud medicos ὀξύγλυκυ est potus qui paratur dulcissimis fauis maceratis & decoctis. Reperitur & ὀξυγλυκὺς apud Gal. com. 3.

Ὑπόγλυκυς, subdulcis aliquantum dulcis.

Ὑπογλυκαίνω, s. bdulcem reddo, efficio aliquanto dulcem.

Φιλόγλυκυς, qui dulcia amat, qui dulci vino gaudet. Aristotel. in Problemat.

Γλυμμα. γλυπτὸς, γλύφω, vid. v. Γλάφω.

ΓΛΩΤΤΑ & Attice γλῶττα, ης, ἡ. lingua. Iliad. α. Τοῦ δ' ἄπο γλῶσσα μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Iocr. ad Dem. πολλοὶ δὲ γλῶτταν ἀφοσιούσι τῆς δικαίας. Apud Herodot. & Thuc. λόγου γλῶσσαν εἰπεῖν, ore suo dicere. ¶ Apud Aristoph. in Vespis, πᾶσαν γλῶτταν βασανίζει, excute omnē linguā, i. omnem dicendi facultatem. ¶ Item, lingua, i. sermo vnicuique genti peculiaris, vel potius sermonis forma. γλῶσσα χαρακτήρ. Herodot. II. β. Ἄλλη δ' ἄλλην γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Sic ἀδυνατοῦσι τὴν γλῶσσαν. Thucyd. 5. maximē ignoto sermone vtentes. Plut. de defectu orac. γλώσσαις πολλαῖς ἡ θεὸς χρῆται πρὸς δ' ἐμὲ τὸ πλεῖστον εἰδώλοις. ¶ Item, peregrinū vocabulū. Arist. de poët. Ξενικὸν δὲ λέγω γλῶτταν καὶ μεταφορὰν. Ibidem γλῶττα est vocabulum alicuius gentis seu populi proprium, quod alij vsurpando ad se transferunt: vt σίγυνον, Cypriis quidem est proprium, at nobis est γλῶττα. Galeno est vocabulum obsoletum. Idem interpretationem vocum obscuriorum Hippocratis γλωσσῶν ἐξήγησιν inscribit. ¶ Γλῶσσα καὶ λῶ, lingua seu lingula tibiæ. Theophr. & Dioscor. alio nomine γλωσσὶς sive γλωττίς. Γλῶσσαι praeterea ab Ilaro Socratico tributæ fuerunt ἑστοῦ ἱμάντι, vt scribit Pollux. γλῶσσας autem ἑστοῦ ἱμάντων intelligi calceamentorum vincula putat Camer.

Γλωσσηματικὸν vocabulum, peregrinum vocabulum &c. vt dictum est in γλῶσσα. Dion. Halic.

Γλωττικὸς, ή, ὸν, ad linguam pertinens.

Γλωσσῶδης, ης, ὲς, ὁ, ἡ, ὸν, lingularis, Vitr. linguæ specie & forma. Item linguax & loquuleius, lingulax. Bud. ex Eccles. c. 8.

Γλωσσάριον, τὸ, lingula seu ligula, parua lingua.

Γλωσσὶς seu γλωττὶς, ίδος, ἡ, lingula seu ligula tibiæ. Luc. in Hermot. Item lingulaca auis, dux coturnicum. lib. 8. animal.

Γλωττισμὸς, οῦ, ὁ. osculum quo linguæ basiantium se contingunt mutuo. ex Epigram.

Composita.

Ἀγκυλόγλωσσον, ου, τὸ, est vitium linguæ quod infantibus adnascitur: filum vulgariter nuncupatur. Dicūtur & αἰγκυλόγλωσσοι, ij qui hoc vitio laborant quasi ἀγκύλου sive ἀγκύλου τὸ γλῶσσαν ἔχοντες. Vide Ægineta & Ætium.

Ἄγλωσσος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, linguā nō habens, elinguis. vt ἄγλωσσος λάλος apud Athen. ¶ Item, qui loqui non potest. qui obmutuit. apud Suid. ¶ Itē dicendi imperitus. apud Aristoph. ¶ Itē barbarus, apud Soph. in Trach. Οὐδ' Ἑλλὰς, οὐτ' ἄγλωσσος, nec Græca nec barbara. ¶ Ἄγλωσσος αὐλὸς, tibia lingulam non habēs.

Ἀγλωττία, ἡ. q. d. elinguitas, obmutescens taciturnitas.

Ἀγλωσσία ἡ Hesych. est ἀνοσφρησία.

Ἀθυρόγλωσσος, vel ἀθυρόγλωττος. Attice, loquax, garrulus, cuius lingua nulla iantua coërcetur, nullis foribus cohibetur, effrænem linguā habēs. Eurip. in Oreste, Ἀνὴρ τις ἀθυρόγλωσσος ἰσχύων θρασύς.

Ἀθυρογλωττία, garrulitas, linguæ licentia, linguæ incontinentia. A Suida exp. effræna lingua.

Ἀλλόγλωσσος alia lingua vtēs, seu diuersa, externus, peregrinus.

Ἀμφοτερόγλωσσος, vtramque linguam habens. In vtramq; partem disputans. Sic vocatur Zeno apud Plat. in Pericle.

Ἀνθρωπόγλωσσος, qui humana lingua loquitur. Aristot. de plantaco loquens.

Ἀρνόγλωσσον, ου, τὸ, agnina lingua, seu plantago. Diosc. l. 2. c. 153.

Βαθύγλωσσος, disertus. Suid.

Βαρύγλωσσος, cuius lingua grauis est, maledicus.

Βούγλωσσος, boum linguæ similis herba, vt Plinius docet. Dioscor. neutro gen. βούγλωσσον vocat: linguam bubulam quidam appellant, Marcellus borraginem. ¶ Item, piscis qui Latinē solea et Plin. & lingulaca ex Plauto & Varr.

Βραδύγλωσσος, cuius lingua tarda est, tardiloquus. Τὸ βραδύγλωσσον, tarditas loquendi, linguæ debilitas.

Δίγλωσσος, bilinguis, duarum linguarum gnarus. Thuc. lib. 8. & Plu. in Alex. ¶ Item, interpres, Bud. ex Plut. in Themist. ¶ Item διγλόθυμος, Hesychio.

Διγλωσσία, duplicis linguæ. διγλωσσία, ἡ, duplex lingua.

Ἐπιγλωσσὶς seu ἐπιγλωττὶς, ίδος, ἡ, lingula seu ligula. Plinius minorem linguam interpretatur. Est autem Polluci caruncula palato annexa interius iuxta radicem linguæ, cuius acutior pars fauces versus sita, iter cibi impedit ne impetu quodam deferatur, & ne ad illud operculum resultet. Vide & Gal. 7. de vsu partium, item Plin. & Macrob.

Ἐπιγλωττίζομαι, exp. conuitiū facio, seu λοιδορῶ & ὀνειδίζω. Sui. Aristop. in Lys. πυρὶ ὄφ' Ἀθηναῖοι δὴ καὶ ἐπιγλωττίζομαι.

Ἐπιγλωσσάομαι, ῶμαι, lingua effero, deblatero. Æschyl. in Prometh.

Ἑτερόγλωσσος, qui alterius & diuersæ linguæ est 1. Cor. 4.

Εὔγλωσσος seu εὐγλωσσία, disertus, facundus. Aristoph.

Εὐγλωσσία, recte loquendi facilitas, facundia, suauitas sermonis. Bud. ex Chrysost.

Εὐγλωσσιωνῶ, facundus seu disertus sum.

Εὐθύγλωσσος, q. d. rectilinguis, verax & liber. Pind. Pyth. β.

Ἡδύγλωσσος, suauē & iucundā linguā habens. Pro quo Doricè ἁδύγλωσσος. apud Pind. Olymp. 13. ἁδ' ὀλίγωσσος ἐπὶ κέρδει.

Θεόγλωσσος, cui diuina lingua est, qui Dei lingua loquitur. Θεόγλωσσοι βίβλοι, dicitur sacra scriptura.

Θρασύγλωσσος, q. d. audacilinguis, audax verbis.

Θρασυγλωσσία, linguæ audacia, audacia verborum.

Ἱερόγλωσσος, sacram linguam habens. In Epigr.

Ἱππόγλωσσος, linguam equinam habens, aut linguam equinā referens.

Ἱππόγλωσσον, ruticis nomen.

Κακόγλωσσος, malæ & omninoſæ linguæ. κακόγλωσσον βοεῖ, miserabiles querelarum clamores dixit Eurip. in Hecuba.

Καταγλωττίζω, suauior lingua ori inserta, vt testatur Poll. oscula iungo columbatim, collabello osculum. ¶ Item, elinguem reddo, obturo os. Aristop. in Acharn. δίδασκε κἀγὼ φοῖνιξ ἢν καταγλωττίζῃς μου.

Καταγλώττισμα, τὸ, eiusmodi osculum, apud Aristop. in Nub. Exp. & obtundens loquacitas. Καταγλωττισμὸς, idem osculū.

Κυνόγλωσσον, q. d. canina lingua minor, Dioscor.

Μελίγλωσσος, mellisū linguā habens, cuius suauis est oratio. Apud Aristoph. in antib. μελιγλώσσου ἐπίων, mellitorū carminū.

Ὁμόγλωσσος, qui eiusdem linguæ est. Xen. Paed. 1.

Ὁμογλωσσία, ὁμόγλωσσον, eadem lingua vtor.

Πολύγλωσσοι, ἡ, clamores. Camer. ex Pind. Olymp. β.

Πολύγλωσσος, qui est abhorrente lingua, i. sermone. Pind. in Isth. ς. οὐδ' ὄξιν ὅτω βάρβαρος ἔτι πολύγλωσσος πόλις. Apud eundem in Nem. α. significat ἐπιστόφωνον. Ex Pollice exponitur malè ominans, lenis, maledicus.

Περίγλωσσος, eloquens. Pind. Pyth. α.

Περιγλωττὶς, ίδος, ἡ, inuolucrum linguæ, Athen. lib. 1.

Πικρόγλωσσος, cuius lingua est amara, maledicus.

Πλατύγλωσσος, latam linguam habens. Aristot.

Πολύγλωσσος, qui multarum linguarum est. Plut. in Lyc. Item multarū linguarum peritus. Apud Soph. in Trach. πολυγλώσσου δρυὸς, de quercu Dodonea. Et πολύγλωσσος βοή, in Electra, q. d. multilinguis. Item multiloquus.

Προγλωττὶς, ίδος, ἡ, linguæ extrema pars acuta.

Τανύγλωσσος, linguam extensam seu protensam habens, vt Τανύγλωσσοι κορώναι, Od. 4.

Ὑπογλώττιον, ου, τὸ, q. d. sublinguium. Aristot. lib. 2. anim. de cocorum vermibus. Τὸ ὑπογλώττιον ὑποσκάπτω.

Ὑπόγλωττον, laurum Alexandrinam ab aliquibus vocari author est Diosc. li. 4. c. 132. Ita nominatum scribit Gal. simpl. li. 8. ἔτι σφηκοφυὲς ὑπ' ἄκρους πωλοῦσι τὸ γλωσσάριον.

Ὑπογλωσσὶς, ίδος, ἡ, intima lingua, i. ortus ac radix illius qua parte ad imam maxillam annectitur. Camer. ex Poll. ¶ Est etiam morbi nomen, id est, (vt Poll. tradit) abscessus sub lingua. ¶ Item genus arteriaci medicamenti. ¶ Item, coronæ genus. Poll.

Χαρτογλωσσία, ῶ, sive χαριτογλωττία, ῶ, gratē lingua aucupor, habeo linguam gratiæ aucuparricē, *qualis est adsentatorum lingua*, ad voluntatem vel petius ad voluptatem loquor, nihil ad veritatem, ad gratiam loquor. Ath. li. 4. οὐδὲ χαρτογλωσσοῦν ὑμᾶς θέμις. Apud Æschyl. in Prom. vincto. Γνώσῃ τάδ' οἷος ἔλαμψ', οὐδ' οὐδὲ μάντεσι χαρτογλωσσοῦν ἔτι μοι, sūt qui velint figuheari gratiam fictā, esse enim (vt exp. schol.) μὴ χρῆναι χα-

φης χαρίζεσθαι καὶ οὐ ἔργῳ. non re facisque, sed lingua tantùm & verbo tenus gratiam gratificari. seu verbo tenus officiosum esse. pro eodem dicitur & γλωσσοχαρεστέω.

ΓΛΩΧΙΣ. vel γλωχίν, ῖνος, ἡ. expon. angulus, acies, cuspis. Hesychius dicit propriè γλωχῖνας nominari τὰς ἄκρας ἀκίδας ἐξοχὰς καὶ τὰς ἄκρας γωνίας. Epigram. lib. 1. πλατὺ γλωχῖνα πεδ' ἠρι, lati ferri cuspidem.

Γλωχῖς, ίδος, ἡ. vel aristæ, vt exp. schol. Hesiod. in asp. Τῶν δ' ἐπὶ γλῶχις τελέθουσι.

Composita.

Πολυγλώχιν, multos habens angulos, anguloſus, seu multus habens cuspides. epith. cornu apud Nicand. in Ther.

Τανυγλώχιν, ῖνος, ὁ καὶ ἡ, aculeos seu cuspides extensas habens ac promissas. Od. θ. τανυγλώχινας εἰς ὠκύ.

Τετραγλώχιν quatuor cuspides seu angulos cuspidatos habens. In Epigr. Ἑρμῆ τετραγλώχιν.

Τριγλώχιν, tres cuspides habens, tricuspis, trisulcus. Il. ι. εἰς ὠ τριγλώχινα.

Χαλκογλώχιν, æream habens cuspidem seu æreum angulum. Il. χ. ἀπὸ δὲ ἀφῆκε μελίης χαλκογλώχινος.

ΓΝΑΘΟΣ. ω. ὁ, mala. maxilla. Apud Hippocr. ἡ κάτω καὶ ἡ ἄνω γνάθος inferior & superior mala. (Volunt fieri à γνάπτω significante idē quod γνάμπτω deriuatum à κάμπτω.) Ab Herodot. (vt tradit Camer.) ponitur etiam pro inferiore maxilla peculiariter. Interdum pro ipsis dentibus. vt Aristoph. in Vesp. ἀλλ' ἐπάταξ' τὴν σὴν γναθὸν, impinge maxillam tuam. ¶ Item, bucca. vt γνάθους φυσᾶν, apud Dem. buccas inflare. vnde φυσίγναθος. De animalibus quoque dicitur, ac præsertim de equis vt Eurip. in Alcestide de Diomedis Thracis equis. Οὐκ δίμαρες χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις. Sic & Xen. de art. eq.

Γναθίον, ῶ, cædo in malas seu maxillas. Hesych.

Γνάθων, ωνος, ὁ. parasitus. Hesych. Sic à bucca bucco, pro stolido apud Plautum dicitur. H. Steph. existimat γνάθωνα dictum eū qui adulatione aliisque malis artibus quærit μαστιμᾶν τοῖς γνάθοις. cui respondet ψωμαπόλαξ. i. parasitus.

Γναθμός, οῦ ὁ. idem quod γναθος, mala, maxilla, & ab eo formatū (vt volunt quidam) interiecto μ. Iliad. π. γναθμὸν δ' ἐξέτιρον. Et Od. υ. dicuntur proci Penelopes ridere γναθμοῖς ἀλλοτρίοις.

Composita.

Ἑτερόγναθος, ον ὁ καὶ ἡ, (de equo dictum) qui non similes habet γνάθους, Xenoph. (inquit Camer.) est equus oris contumacis, is plerunq. qui habet μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους. Is ab eodem Xenop. dicitur οὐ ἴσον τὸν γνάθον ἔχων, vt testatur. Bud. Idem fit alibi dici scribit, qui in latus vnum dentaxat flectitur. Ab Etym. & Hes. exp. ὁ σκληρόστομος. A Suid. ἀπτενθής.

Παραγναθίδιον, ου τὸ, ornamentum quod apponitur maxillis equorum. Eust.

Πλησίγναθος, maxillas implēs seu buccas, vt ψωμὸς πλησίγναθος. Φυσίγναθος, buccas inflās, superbus. pro quo dicitur in prosa ἡ γνάθος φυσῶν. Est & nomen ranæ, apud Hom. in Bratrachom.

Γνάμπτω vide in Κάμπτω.
Γνάπτω, siue δ' νάπτω, &c. vide in Κνάπτω.
Γνήσιος, &c. vide in Γνήσιος.

ΓΝΟΦΟΣ. ου. ὁ caligo, tenebræ. ad Hebr. c. 12. καὶ γνόφῳ & θυέλλῃ. Apud Arist. de mundo. μιγνύντα τε γνόφον συμπλεκόμενα conflictationes aëreæ caliginis vel opacitatis. *Ἀπὸ τοῦ νέφος (inquit Eust.) νέφος καὶ γνόφος, assumpto γ ex Æolica dialecto ἀλλὰ δ' νέφος. Etymologus quoq; huius derivationis meminit. Addit etiam vel à νείφω, νιφὸς & γνίφος, per pleonasmum literæ γ. vel à δ' νεῖν (inquit) & νιφὸς lit δ' νιφὸς & per syncopen δ' νιφος ac γνόφος.

Γνοφώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, caliginosus, tenebrosus. Aff. & pro, ater ex Euripid.

Γνοφόω, ῶ, caligine tego, obtenebro, obscuro. Aff. & γνοφίω pro eodem.

Γνυξ vide in Γόνυ.
Γνώμη, &c. Γνωρίζω, &c. Γνώστης, Γνώστις, &c. vide in Γνώσκω.

ΓΟΑΩ. F. ήσω, gemo, deploro, defleo. Od. κ. Ἑζόμεθ' ἠ κατ' ἄυτιν γοῶν τιλλόντό τε χοῦτας. Et cum acc. Od. λ. σὸν πόλιν γοῶν. Verbum est poëticum, & à sono fictum videtur.

Γοάομαι pro γοάω gemo. &c. Xen. Præd. 4. πολλὰ γοαμένη. Reperitur & γοάομαι. Il. ξ. tanquam à γόημι, seu γοαίνω. Affertur & signif. pass. γοηθεὶς, ex Epigr. pro defletus.

Γοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, gemebundus, flebilis, in Epigr.

Γόος, ου, ὁ, luctus. vt κυνηγέος γόος & κρυερὸς γόος, apud Hom.

Γοώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, lugubris, flebilis, lamentabilis. Γοερὸς, idem, Luc. ἄγοιτον τι μυκάσθαι. 3. Mac. 5. 25.

Γόος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβρόγοος, molles geminus & mollia lamenta edens. Æschil.

Ἄγοος, luctus expers.

Μεγαγόας, ου, ὁ, qui ob mazam flet. Hesych.

Ὀρθρόγοον, antelucano tempore lamentans & quiritans. hirundinis epith. apud Hesiod. Scribitur & ὀρθογόον, id est, sublata & intenta voce flens.

ΓΟΓΓΡΟΣ. ου, ὁ, congrus seu congestus, de quo Aristot. hist. anim. l. 8. & Plin. lib. 9. c. 20. & Athen. lib. 7. Ita dictus (inquit Etym.) ἀφ' ἁ τὸ γρῶ τὸ εὐθύ, facto diplasiasmo, quoniam ἀπευθύνει τὸν πολυπόδων τὰς πλεκτάνας. ¶ Sic dicitur etiam vitium quoddam arborum, præcipuè olea, Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 13 hoc est, eminentia quædam rotunda in trunco arboris, à cuius similitudine dicitur γογγρώνη, ἡ βρεγχοκήλη, tumor gutturis, apud Hippocr. epidem. lib. 6. vbi vide Gal.

ΓΟΓΓΥΖΩ. murmuro, vtuntur Euangelistæ, Matth. Luc. Ioa. Dicuntur & columbæ γογγύζειν, teste Poll.

Γογγυσμός, οῦ, murmuratio. Exod. 16.

Γογγυστής, οῦ, ὁ, murmurator. Γογγυστικός, murmuratorius, ad murmurationem propensus. Nazianz.

Composita.

Διαγογγύζω, idem quod γογγύζω. Luc. cap. 15.

Κατεγογγύζω, adversus aliquem murmuro, obmurmuro.

Γογγυλός, ός, ον. vide in Σπεργγυλός.

ΓΟΗΣ. ητος, ὁ, incantator, præstigiator, qui præstigiis, aliisve malis artibus imponit. Herodot. in Melpom. κατὰ ἐπῳδὴν ἢ ἐν ἀνθρώπου ἤτου γόητας. Ab Aeschin. in Ctesiph. μάγος & γόης copulantur. A Plat. in symp. γόης & φαρμακεύς, & φαυλός, pro quouis etiam impostore capitur, atq; interdum copulantur ἀπατεὼν & γόης, vt à Plut. de Sibyll. orac. * Eust. à γόος derivat dicens γόος esse τὸν μὴ γόνιμον ἐπᾴδοντα, vnde apud Soph. Θρῆνον ἐπῳδὸς ὡς φόρος τεμπρὸς τι πάσχει.

Γοητικός, incantatorius, præstigiatorius, ad incantandum seu decipiendum aptus.

Γοητεύω, incanto, fascino, incantatione seu præstigiis decipio, illicio, pellicio. vt γοητεύειν τὴν συνουσίαν καὶ καθαιρεῖν, Plut. de def. orac. apud Plat. Bud. exp. stupore affectum decipio.

Γόητευμα, τὸ, incantamentū, præstigiæ, fallaciæ. Plat. in Phil.

Γοητεία, ἡ, idem, vel ipsa actio incantandi & præstigiis decipiendi. Plut. de prud. anim.

Composita.

Ἀγόητος, qui fascinari non potest.

Δυσγόητος, qui non facilè fascinari potest. Et qui non facilè vel illecebris vel stupore obligatur. Bud. ex Plat.

Ἐξαγοητεύω, præstigiis illudo, idem quod γοητεύω.

Κατεγοητεύω, idem.

Γόμος, &c. vide in Τέμνω.

ΓΟΜΦΟΣ. ου, ὁ, cuneus, clauus. Od. ι. de nau. Γόμφοισι δ' ἀρά τοῖ γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρε, Aristop. Metaph. 9. pro clauo μάλιστα δ' ἐστὶ φύσει πεπῆγος καὶ μὴ δεῖ ὥσπερ οὐδὲ κόλλῃ ἢ γόμφῳ ἁπτὸν εἶναι. Cic. apud Plut. in Tim. γόμφους cuneolos vertit vbi tamen (inquit Bud.) clauos potius signif. videtur, quum sic appellet δεσμοὺς & σωμάτων.

Γομφόω, clauis compingo. Item simpl. compingo, coagmento. Aristoph. in equit. γομφούμενα γὰρ τὰ πάντα καὶ κολλώμενα.

Γόμφωμα & γομφώσις, coagmentum, coagmentatio. Bud. ex Plut. Exponitur, & compages, contabulatio. Item γόμφωσις, apud medicos, species συναρθρώσεως, quum os ossi clauo modo infigitur, vt inquit Gal.

Γομφωτήρ, coagmentator, qui compingit.

Γομφωτός, coagmentatus, compactus. Γομφωτήριον, ου, τὸ, q. d. coagmentatorium, i. id quo fit coagmentatio, clauus.

Γομφίος, ου, ὁ, molaris dens. Xen. anteriores dentes cibum dicit secare, αἱ τοὺς γομφίους λεαίνουσι. Ideo autem vocantur γομφίοι, quòd clauorum modo genis infigantur.

Γομφίασις, morbus gentium, vel gingiuarum molarium, vel (secundum alios) maxillarum à dentitione dolor. Sunt & qui, γομφίασιν de mobilitate dentium interpretentur, apud Diosc. Et γομφιασμός, confractio dentium, vel stupor dentium. Hesych. & Suid.

Composita.

Ἀγόμφωτος, ον, ὁ καὶ ἡ, nullis compactus clauis: vel etiam generaliter, qui coagmentatus & compactus non est: sumpta metaph. ab iis quæ clauis sunt compacta.

Ἐγγόμφωσις, εως, ἡ, compages dentium, quæ & γομφίασις. Gal. li. 5. περὶ κράσεως, & Diocl. lib. 2.

Πολυγόμφος, ον, ὁ καὶ ἡ, multos habens clauos, seu multis clauis compactus. vt πολύγομφος ναῦς, apud Hesiod. in Erg.

Γονεύς, γονὴ γόνος, &c. vide in Γίγνομαι.

ΓΟΝΥ, τὸ, (genit. τοῦ γόνυος & per metath. γουνός, pro quo dicitur & γόνατος, tāquā à γόνας. Plut. nom. γουνὰ pro γόνατα: genit. γούνων pro γονάτων. dat. γούνεσιν pro γονάτοις) gen. Γόνυ κάμπτειν, Il. ν. genu flectere, Il. χ. Ὡς εἰ ἐπιφρὰς μῶμος λαιψηρὰ τε γουνά τε. Plut.

Plut.in quæst.Rom.ὁ δὲ προσπεσὼν τοῖς γόνασι. Dicitur & προσπίπτειν πρὸς γόνατα. ¶ Γόνυ καλάμου, apud Herodot.in Thalia internodium arundinis, apud Plin.& Colum. Dicitur etiam de vite apud Philostratum in Heroicis. * A plerisque deducitur γόνυ παρὰ τὸ κινεῖν τὸ ἐνεργεῖν δι' αὐτοῦ, οἷον κόνυ τι ὄν.

Γυῖς, δ Ion. ἡ idem quod γόνυ, ex Arato.

Γυνοῦμαι, οῦμαι, genua amplectens oro, genua amplector supplex. Cum accus. Iliad.φ. Γυνοῦμαί σ' Ἀχιλεῦ. Et Odyss. θ. -πολλὰ γουνούμενος.

Γουνάζομαι, idem, vt Od.ν. Νεῦ δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι. Et Il.χ. μή με κύον γούνων γουνάζομαι ἠδὲ τοκήων.

Γονατοῦς, ῶντος, ὁ, ἡ, geniculatus, geniculis cinctus, nodis geniculatus. Theophr.hist.pl.lib.4.cap.12.

Γονατίζω, ingeniculo, genicula flecto, apud Poll.

Γονατίσμαι, ῶμαι, geniculor.in geniculum nodor. Theophr. hist. plant.lib.8.cap.2.

Γνὺξ (adverb.) exp. δὶς γόνυ sive δὶς τὰ γόνατα, i. in genu, sive in genua, vt Iliad.υ. Γνὺξ δ' ἱερεὺς εἰμάξας, exp. δὶς γόνυ ἵστησι. Sic & Iliad.α. & alibi Exp.& genu flexo. Videtur dictum γνὺξ per syncopen quasi γονυξ.

Composita.

Ἀγόνατος, ω, ὁ, ἡ, genu carens, cui non est genu. Aristot. in lib. περὶ πορείας ζώων. ¶ Item non geniculatus.

Βαρύγουνος, ω, ὁ, ἡ, gravis genibus cui gravia sunt genua, idéoque tarda. Expon.etiam cui genua sunt infirma. Βαρυγόνατος, idem, Theocr.

Διγόνατος, duplici geniculorum nodo cinctus.

Ἐπιγόνοις, (aut disiunctim ἐν γόνασι) q.d. in genibus, ita dici annotatur Stella quam Iul.Firm.ingeniculum vocat. Vide Arat.in Phænom.

Ἐπιγονοῦς, sive Ἐπιγονατὶς, aut ὀπιγονατὶς, ἰδος, ἡ, os tori genu superiectum, seu os quo tegitur genu. Latinè mola & patella dicitur. Item ὀπιγονὶς, musculus ipsius genu. Sunt autem intelligendi illi tori qui circa genu in robustis corporibus apparent, bonæ constitutionis indices, inquit Camer. ex Od.ε. Οἷόν τε ῥακίον ὁ γέρων ὀπιγονίδα φαίνῃ. Item genu, vt quidem exp. à Cicerone apud Aratum.

Ἐπιγονιδίου, ω, ὁ, (adiect.) impositus genibus, vt apud Pind. Pyth.ode 9. ὀπιγονίδιον βρέφος.

Εὐγόνατος, exp. pulchra genicula seu internodia habens. Pulchrè seu bene geniculatus.

Καμπυγόνατος, incurvans genua. Sic dicta fuit Erinnys, quod genua peccantium incurvet.

Μεσογόνατον, sive μεσογόνιον, ω, τὸ, q.d. quod est inter genicula, internodium calami seu arundinis. Theophr.l.4.hist.pl.c.12.

Ὀλιγόνατος καλάμου, arundo paucioribus geniculis & longioribus internodiis. Theophr.de histor.pl.lib.12. Vide Plinium lib.16.cap.36.

Πολυγόνατος, multa genicula seu internodia habens, multum geniculatus, frequentibus geniculis cinctus. Πολυγόνατον, ω, τὸ, subst. polygonaton herba à geniculorum frequentia.

Πρόχυν, existimatur dictum per syncopen pro προόχυν, & hoc quasi προόχυν, aduerb. cap. in genua, sicut & γνὺξ, Iliad. ι. de matre Meleagri, diras illi imprecante, Κλῦθι χθὼν Ἀΐδεω καὶ ἐπαινὴ Περσεφονεῖα, Πρόχυν καθεζομένη. vbi expon. εἰς γόνατα. Accipitur & pro funditus, radicitus: vt ὀλέσσαι πρόχυν, interire funditus, Odyss. ξ. & Iliad φ.

Πυκνογόνατος, densis geniculis constans, crebis distinctus geniculis & internodus.

Ταχυγόνατος, qui velocia sunt genua, velox, celer.

Ὑπογονάτιον, ω, τὸ, q.d. genibus subiicitur. Chrys.li.de re diuina

---

Γέω, vide in Γεύω.

ΓΟΡΓΟΣ, ῶ, ὁ, velox, citus: vel agilis, facilè mobilis, versatilis vt apud Hermogen. Λιμένι τῷ γοργὸς λίγῳ. Frequentius rebus animatis tribuitur, exponitúrque etiam, vividus, acer: item terribilis, vt in Epigr. γοργὸς ἄρης. Eurip. γοργὸς ὁπλίτης. Xen. de re equestri, ἵππῳ γοργὸς ἰέναι. Et τὸ γοργὸν, motus citatus, agilitas: vel etiam acrimonia & vivacitas.

Γοργῶς, velociter, agiliter.

Γοργότης, τος, ἡ, celeritas, velocitas, cursus citatus, Hermog.

Γοργόομαι, fio γοργὸς, seu agilior & vivaciorem me præbeo. agilius & vivacius me infero, Exp.& ferocio, efferor. Xen. de re equestri, ἵππῳ κυρτῇ μάλιστα πρὸς κεφαλὴν γοργούμενος.

Γοργύω, gradum cieo, velociùs gradior, festino, Hesych.

Γοργώ, οῦς, ἡ, vide quod γοργοτης Hesychio. Est & nomen proprium mulieris apud poëtas vnde Γόργη & Γοργόνες.

Γουῶ, vide in Οὐῶ.

Γουνάζομαι, &c. vide in Γόνυ.

Γουνός, vide in Γουάω.

Γραδίλιον, vide in Γράφω.

ΓΡΑΒΙΟΝ, ω, τὸ, dicitur ilignum quernúmve lignum, quod fractum fitsimve & accensum, iter facientibus lucem præbet, teste Athenæo lib. 15. Γραβίω meminit Eust. quoque Athenæi illa verba referens, dicéusque videri esse δᾳδίον εἰδός τι, si

quidem πίνακα κατεσκάλλον ἔχει, vt patet ex Theodotida Syracusano sic canente, Πίνακα δὲ ὑπὸ γραβίων ἔσκαλλον.

ΓΡΑΙΑ, ας, ἡ, anus, vetula. Apud Athen.lib.6. Θήλεσσιν ἀκοίτας ὑπὸ γραίας πεφόβηται. Et Athen. 11. γραῦς φίλεον. * Deducunt grammatici vel à ῥέω significante φθείρω, vel à nomine γεραιός: vnde γεραιὰ & per syncopen γραῖα. ¶ Item, cutis, circa vmbilicum, quod in ea rugæ senectutem indicent, vt Pollux scribit. Aristot.in loco paulò antè citato, τὸ δ' ἕρμα ξηραινομένης τῆς βρακὸς γίνεται καθάπερ δὴ τοῦς ὀμφαλοῦ καλουμένην γραῦς.

Γραῖς, ἡ δ' ἡ, anus, apud schol.Hom.Iliad.γ.

Γραΐδιον, anicula, Aristoph.in Pluto & Demost. pro cor. Et pro eodem γράδιον, per synæresin, Eust.

Γραιώδης, ῶ, ὁ, anilis.

Γραιόομαι, οῦμαι, anus fio, senesco.

Γραῦς, γρᾶος, ἡ, idem quod γραῖα. Athen.li.11. γραῦς φίλεον. Archilocus apud Plut.in Pericle, Οὐδ' ἂν μύροισι γραῦς ἐνωδίφοις. ¶ Item crustula rugosa quæ concreuit & innatat poculo, vt inquit Budæus ex Aristot.de gen. anim. lib.2. ἐπιπολάζει τοῖς ὀμφαλοῖς ἡ καλουμένη γραῦς. Aristoph.in Plut. ἀλλὰ γὰρ ζύτῃσι ὁ γραῦς ἐπιπολάζει, i. crusta pultis, sive spuma quæ supernatat in olla. Dicitur & de lacte, vt apud Athen. 247. ἐν δὲ ἐφεστηκυῖα γραῦς ἀεὶ. Item de melle, vt scribit Eust.

¶ Eodem nomine dici aiunt & alarum fœtorem.

Γραιώδης, ω, ὁ, ἡ, anilis, senilis.

Γρηΰς, γρηός, γρηί, ἡ. Γρῆυς γρηύος per dialysin apud ἡῶ idem φ γραῦς. Od.τ. εἰ μή τις γρηὺς ὀξὺ παλαιὴ κεδ' εἰδυῖα. Od.α. γρηὶ συὶ ἀμφιπόλῳ. Od.σ. γρηῒ καμινοῖ ἔοικε. Od.β. Ὦ ἐπέοιγε γρῆυς ἢ θεῶν μέγα ἔρκος ἐτοίμου. Scribitur & oxytonus γρηύς.

Γρηΰς, anilis, antiquus, Etym.& Hesych.

Ἀπογραίζειν, (Comp.) vtitur scholiastes, Nic. exponens quod poeta dixit, ἀπογραίζειν τὴν γρηῦν, in Alexiph.

Γράμμα, &c. Γραμμὴ, &c. γραπτὴρ, &c. vide in Γράφω.

ΓΡΑΣΟΣ, ω, ὁ, sordes quæ in ouium lanis colliguntur, quæ αὐχμὸς etiam dicuntur. Etymol. ¶ Item alarum fœtor, axillarum gravis odor: itéque hircorum fœtor, vt docent Poll.lib. 2.& Suid. Sic Aristot. in Problem. ἃ καὶ μυῤῥῶν γράσον ἔχουσι, hirci virus olent. Pro eodem dicitur & γραυστὶς & γραῦς. Suid. Plut.in apophth. Ale. αὐτὰ γὰρ ἡμῶν τὸν γράσον οὐχ ὑπομένουσι, id est, fœtorem qui militibus non delicatis subest alas & poplites sudore & puluere colligitur. ¶ Etymologo est etiam fatuus, demens.

Γράσον ἀνθρωπος, hircosus, cui fœtent alæ, vt τὸν γράσον μὴ ἐρεύγου, apud Suid. Ab Hesych. exp. & fatuus, demens.

Γραῦς, vide in Γραῖα.

ΓΡΑΦΩ, F. ψω, P. φα. scribo, videlicet insculpendo literas (vel notas literarum loco) in lapidem aut lignum. Latini exarare & perarare de literis etiam dicunt. Il.ζ. πόρε δ' ὅγε σήματα λυγρὰ Γράψας ἐν πίνακι πυκινῷ θυμοφθόρα πολλά. vbi vide Eust. de antiqua inscribendi, i. insculpendi literas cõsuetudine. Et Il.ρ. γράψον δ' οἷ ὄσσον ἄριστε Αἰακίδη Πηλεΐδαο. ¶ Apud Homeri posteros generaliter, scribere significat. Æsch. in Cres. φῶ περὶ συμμαχίας μίαν μονῳδίαν συλλαβεῖν γράψαι. Δημοσθενὴς. Herodot. γράφειν εἰς διφθέρας. Demost. γράφειν εἰς στήλας χαλκάς. Plutar. in Sol. διὰ μέλανος τοὺς νόμους ἐγράφη. Apud Aristot. γράφειν περί τινος, de re aliqua scribere, i. de ea tractare. ¶ Aliter etiam exp. pro ratio accus. vt γράφειν τὸν πόλεμον, Dem. decernere bellũ γράφειν νόμον, Plut. legem ferre. γράφειν ψήφισμα. Dem. pro cor. rogationẽ ferre. δικαστηρίῳ γράφειν. apud Aesch. iudicium dictare, controuersiã cõstituere. ¶ Item pro γράφεσθαι accusare. Bud. ex Syn. ¶ Item adscribo, annumero, Xen. Cyd. 4. ἐμὲ μὴ εὐωχῶν γράφε τῷ ἱππικῷ ἐν θυμίοις. ¶ Item describo, lineam duco. Aristot. in Probl. εἰς γράφει εὐθείας τοῖς ὀρείχαλκον αὐλὸν κοίλοις, i. describit lineas rectas, vel ducit. ¶ Item pingo. vt εἰκόνα γράφειν apud Herodian. Dicitur & γραφίω, ῶ, (Atticè pro γράφω) vnde γεγραφιωμένος, apud Synes. Et ἐγγραφιῶν apud eundem. * Etym. deriuat γράφω à γράω significante ξύω.

Γράφομαι, scribor, vnde γραφεῖα δημοσία, Demost. Et pro γράφω, vnde & γεγράμμαι pro γέγραφα apud Dem.& Pind. Et apud Luc. γράμματα γραφόμενα. Et γραφεσθαι τὸν νόμον apud Plut. Dicitur & γραφεσθαι γραφῆναι. Frequentissimum est pro accuso, vt γράφομαί σε προδοσίας. Plut. Item pro accusor, vt ἐγράφη παρανόμων τὸ ψήφισμα, Aeschin. ¶ Item, pingor, vnde γεγραμμένη εἰκών.

Γράμμα, τὸ, scriptũ, liber. vt Calli. ἀλλὰ Πλάτων Ἑν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. Sic γράμματα Σιβύλλεια. Pluta. libri Sybillini. ¶ Item γράμματα, epistola seu literæ. ¶ Aeschi. γράμματα leges scriptas vocat, & artem scriptã, vt docet Bud. ¶ Item γράμμα alicubi scriptionem i. ipsam scribendi actionẽ significat vt apud Bas. ἰδὼ τοῦ κατάρχεσθαι τὴν γραμματικὴν τοῦ. ¶ Item, γράμμα, litera, vt quum Plut. dicit στίγμα & στῖξαι differre ἐν γράμματι. Ita dicuntur Ἑλληνικὰ γράμματα, sicut

ſicut & Ρωμαϊκὰ, &c. ¶ Item γράμματα litteræ, i. doctrina quæ literarum monumentis continetur. vt in hoc ſenatio, δ' ἐπλεῖν ἀδύνατοι μαθόντες γράμματα. ¶ Item γράμματα, literæ & acta publica, ſeu tabulæ publicæ, & tabellæ iudiciales. item rationes argentariorum & ſimilium hominum. item exempla & ἀντιγραφαὶ, i. indices, quæ inuictoria & repertoria à Iuriſc. vocantur, inquit Bud. ¶ Itē γράμμαῖα pro διαγράμματα, apud Ariſtop. in Pluto: quòd ſortes per literas ducerentur de loco in quo quenque iudicia exercere oporteret. ¶ Item, γράμμα, pictura apud Greg. in qua ſignif. vſurpatur potius γραφή. Item, ſcrupulum in Hippiatria. B.

Γραμματικὸς, ή, ό, q. d. literarius. γραμματικὸν ποτήριον apud Athen. li. 11. literis inſculptũ. Et γραμματικὴ (ſub. τέχνη) grammatica, literatura. Luc. in Alc. γράψαι γραμματικὸν τρόπον, more grammatico. Item γραμματικὸς, qui literas docet. literator, grammaticus, Plut. γραμματικὸς ἐπιτελεῖν παιδὶ περὶ ἐλεγκτικὴ γραφεῖν. Γραμματικῶς, grammaticè Epigr. lib. 2.

Γραμματεύομαι, grammaticum ſeu literatorem ago. Epigr.

Γραμματεὺς, έως, ὁ, ſcriba. Dē. pro cor. ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς

Γραμματεῖς in nouo Teſt. dicuntur legis interpretes, quòd ſicut publicæ ſcripturarum tabularum cuſtodes erant, ſic penes iſtos tanquam ſequeſtres, libri legis eſſent veluti depoſiti. Apud Phalar. in epiſt. exp. librarius.

Γραμματεῖον, ου, τὸ, tabella, libellus, codicillus, album. Apud Dem. quodcunque volumen, libellus, & tabella, inquit Bud. Et teſtamentum & teſtamenti exemplum.

Γραμματεῖα, ſignificant & acta publica & documenta literaria, & ſyngrapham (vnde tabulæ nouæ dictæ) & tabellas iudicum Bud. idem Bud. γραμματεῖον, exponit chirographum, cautionem. ex Pand. Item rationes argentarij. ¶ Item, γραμματεῖον (inquit Pollux) Atticis dicebatur etiam in quo pecuniæ reponerentur, quod & γραμματεῖον βαλλάντιον, appellabant: recentiores autem ἀργυροθήκιον. ¶ Apud Suidam eſt etiam, ludus literatus.

Γραμματεύω. F. Δίω, ſcribã ago. Xen. Hell. 5. & De. pro cor.

Γραμματεία, ἡ, literatura ἐξαιρέτως. Suid.

Γραμματίδιον, ου, τὸ, epiſtolium. Antiph. ¶ Item, pro ſchedula teſtificantis. Bud. ¶ Ponitur etiam pro γραμματεῖον, i. tabella, libellus. apud Plin. Θεμιστ. ad Apoll. Γραμματείδιον, etiam pro eodem ſcribitur per ει, apud Suid. i. ludus literatus.

Γραμμάτιον, ου, τὸ, literula. Suid. Item epiſtolium. B. ex Luc.

Γραμματίζω, vnde γεγραμματισμένος ὅλῳ, literatus ſcrutus. B. ex Pand. Γραμματιστὴς, οῦ, ὁ, grammaticæ præceptor, ludi literarij magiſter. Plut. Et apud Suid. pro eo qui ſcribere docet. hos literatores Martian. appellat. Bud. apud Plat. in Euthyd. exponit prælectorem & recitatorem. Accipitur etiam pro librario vel ſcriba, apud eundem in Philebo. Γραμματιστικὸς, ή, ό, literatorius, grammaticus. Themiſt.

Γραμμάριον, ου, τὸ ſcrupulum. ſeu ſcrupulus, i. 24. vnciæ pars.

Γραπτὴρ, ῆρος, ὁ, ſcriptor. Epigr.

Γραπτὸς, ή, ſcriptus. γραπτὸς λόγος, Alcyd. γραπτὸς νόμος, Naz. vnde com. Ἀγράπτος non ſcriptus.

Γράπτος, ου, ὁ rugoſus. Euſt.

Γραπτὸς ὄγκος, ὁ, inſcriptio, (eo ſenſu quo dixit Plautus, corpus vulneribus inſcribere) vel laniatio, ſcarificatio. Od. ου γραπτὸς ἀλείτων.

Γραφὴ, ἡ, ſcriptura, ſcriptio, Luc. de hiſt. ſcrib. & παρ' ἐκείνου ἀπαιτῆ μισθὸν τῆς γραφῆς. Item ſcriptum. Thuc. lib. 1. Peculiariter interdum in nouo Teſt. de certo quopiam ſcripturæ loco dicitur. ¶ Item, accuſatio. Xen. Apomn. l. 1. vnde ἀποφέρω γραφὴν dicam impingere. ¶ Item, pictura, item picta tabula. Luc. de cal. Dicitur & de fucata facie, tanquam & ipſa picta ſit. vt apud Theophyl. ep. 2.

Γραφεὺς, έως, ὁ, pictor. Iſocr. Γραφεῖον, ου, τὸ, ſtylus, penicillus. de prud. an. Γραφεῖδιον, pro eodem.

Γραφικὸς, ή, ό, ſcriptorius. γραφικὸν μέλαν, atramentum ſcriptorium, ſeu librarium atramentum cuius ad ſcribendum vſus eſt. Idem & γραφικὸν ῥοῦθρον, dicitur in Anth. epigr. Γραφικὴ δύναμις, ſcribendi facultas. cui oppon. αὐτοχειρὶ κατασκευ. γραφικὸς νόμος, lex ſcripta Nonn. Herodot. à Plutar. γραφικὸς vocatur tanquam ſcribendi peritus hiſtoricus. ¶ Itē arte pingendi valens, apud Luc. Et ἡ γραφική, exp. pictura, apud Ariſtot. in Rhet. pro quo & γραφικὴ τέχνη dicitur.

Γραφικῶς, expreſsè, graphicè. Bud ex Plut.

Γραφὶς, ίδος, ſtylus, penicillus. graphiũ vocat Ouidius, i. inſtrumentũ quo in pugillaribus ſcribitur. Plat. in Protag. ¶ Itē, lineamentorũ ductus & vmbratilis pictura. Bud. in Pand. ¶ Exodi 31. ἔπλασεν αὐτὸ ἐν τῇ γραφίδι, exp. formauit opere fuſorio

Γραφίον etiam dicitur in eadem ſignif. qua γραφὶς.

Γραφίον Διοκλέους, ferramenti chirurgici genus, telis è corpore extrahendis accommodatum, à Diocle autore dictum. Vide Celſ. lib. 7. cap. 5.

Γραμμὴ, ῆς, ἡ, linea. Plat. in Prota. dicit γραμματιστὰς pueris ſcribẽdi adhuc imperitis ὑπογράφειν γραμμὰς τῇ γραφίδι, lineas quaſdam penicillo præducere. Γραμμὴ κυκλοτερὴς, in oculo dicitur circulus pupillam ambiens, qui alio nomine ἶρις appellatur. ¶ Eſt etiam idem quod βάλανος, i. carceres vnde curſores ſtadij curſum incipiebant, quoniam olim initium vnde curſus incipiebatur, ducta linea notabatur, ſicut rurſus extremũ linea itidem ſignificabatur, vt apud Ariſtop. in Achar. ὁρίζω γὰρ νῦν ὑμῖν γραμμὴ δ' αὐτοῖς. i. iam inſtat certamen & agon. Et Eurip. in Antig. ἐπ' ἄκραν κεφαλὴν γραμμὰν πεσεῖν. ¶ Γραμμαὶ etiam in ludo teſſerario quinque erant lineæ ab vtraque parte, quibus totidem imponebãtur calculi, quarum media ἱερὰ dicebatur, vnde non niſi quum res poſceret, talos mouebatur. Quò pertinet quod Euſt. ex Theocr. citat. Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον lapidẽ à ſacra linea mouet, i. extrema expeditur. Vide Erasm. Chil. in proo. Mouebo talum à ſacra linea. ¶ Γραμμᾶς Poll. & Heſ. idem etiam tradit eſſe quod διαγραμμισμόν.

Γραμμοειδὴς, ές, ὁ, ἡ, lineæ ſimilis. Theophr. hi. pl. li. 4. c. 13.

Γραμμικὸς, ή, ό, linearis vt γραμμικῇ ἀπόδειξις apud Quin. l. 1. cap. 10. demonſtrationes ſeu probationes geometricæ per lineas. ¶ Item, linearum peritus, ex Plut. de exilio.

Γραμμισμὸς (tanquam ὁ γραμμίζω, quod tamen ab Euſt. ponitur) ludus τῇ γραμμῇ, de quo vide Poll. lib. 9.

Compoſita ac primùm cum præpoſ.

Ἀναγράφω, conſcribo, ſcribo, perſcribo, literis mãdo ſine prodo. Dioſcorides in præfatione itentidem & alibi. Athenæus quoque itentidem ſic vſurpativ Μιθρὶδάτου δ' ἀναγράφει κολακικὰ Σωσίπατρον, id eſt prodidit. Sic & Liban. Itidem ἀναγράψαι βιβλία apud Galenum. ¶ Item proſcribo, vulgò edo, vt in programmate, inquit B. Sic ἀναγράφειν τὰς τιμὰς ὑπὲρ τῆς σιτοῦ. & γράφειν εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐκτιθέναι. ¶ Item, perſcribo, in acta refero, vt docet Bud. Æſchines adverſus Timarchum. καὶ τοὺς νόμους ἀναγράψαντες ὑμῖν ἀπεφήνατο, i. quum in acta retulliſſent, quum perſcribenda in tabulario publico manſent. ¶ Item, inſcribo, vt apud Thucyd. ἀναγράψαι εἰς τὸν τρίποδα τὴν πόλιν, in tripode vrbem inſcribere. Sic ἀναγράφειν εἰς καλλιγραφίαν apud Iſocr. Ἀναγράφειν κληνῶνας apud Plutar. in Pericle. exp. educere agri ſortitiones. ¶ Item, adſcribo, vt apud Dionem hiſtoricum, ἀναγράφειν τινὰ ἐν τοῖς φίλοις, adſcribere aliquem amicis, referre in amicorum numerum. ¶ Item, pingo. ἀναγράφειν ἐξωτερικῶς. pingere & effingere ea quæ delineata ſunt, inquit Bud. Idem alibi ἀναγράφειν exp. colores addere formis vel imaginibus delineatis: ex Ariſtotelis Ethic. 1.

Ἀναγράφομαι perſcribor. Lucian. in Anacharſ. νόμοι μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, leges grandibus literis perſcriptæ, vel ſcriptæ. Item literis mandor, literis prodor. Luc. in Anac. ὡς τ' ἐνεργάτης ὑμῖν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθαι, literis mandetur literarum monumentis prodatur. Dioſc. ἀναγράφεται ὑπὸ ἑωυτοῦ φθαρτικοῦ. i. (vt ait Bud. Jadſcribitur, cenſetur, proditur. Itē perſcribor. i. in acta refertor. Ariſtot. Pol. 6. Et ἀναγράφεσθαι. Aor. 1 medius pro ἀναγράψαι, in acta referre. Ariſtot. Oecon. 2. κομιζέσθω τοῖς τριάκοντα καὶ ἀναγράψαντο.

Ἀναγραπτὸς, ή, ό, perſcriptus, literis proditus, memoriæ mandatus. vt ἀναγραπτοι λόγοι apud Theodor. hb. Eccleſ. hiſt. 1. Item perſcriptus, in acta relatus, vt ait Bud. ex Baſilio. καὶ εἰ δοκεῖ τῷ μακαρίῳ κινδυνεύειν ἀναγραπτοι πρὸς δ' ὁμοίοις οὖν εἰκόνες τινὲς ἐμψυχοι.

Ἀναγραφὴ, ἡς, ἡ, ſcriptio vel perſcriptio. Plut. in Pericle, τῷ περὶ τοὺς ἑῴους ἀναγραφὴν ὀνομάζειν. ¶ Item, commentarius, breuiarium, deſcriptio, enumeratio. Laert. in Stilpo. καὶ θαυμάσιον παρ' αὐτῷ τῶν ἀπολωλότων ἀναγραφὴν ἀκεῖν. Et liber cenſus peracti. Plut. τὸν δὲ τῶν χρημάτων ἀναγραφὴν ἐκκλησιαστὴς κατέλιπεν. In præfatione Dioſcoridis (vt ſcribit Bud.) non ſemel pro commemoratione rerum & hiſtorica traditione. ¶ Item, perſcriptio, acta inquit Budæus, ex Ariſtot. Et Ἀναγραφαὶ δημοσίαι, acta publica.

Ἀναγραφεὺς, έως, ὁ, perſcriptor, ſcriba, ἀναγραφεὺς τῶν νόμων, apud Lyſiam, magiſtratus ad leges Solonis exſcribendas & in volumen vnum redigendas creatus, vt tradit B.

Ἀναγραμματίζειν, tranſpoſitis literis efferre aut dicere, vnde ipſa vox dicit ἀναγραμματίζεσθαι quæ traiectis literis efferit.

Ἀναγραμματισμὸς, ὁ, literarum traiectio & tranſpoſitio: figura apud grammaticos qua vocabuli alicuius literis traiectis & tranſpoſitis fit alia & diuerſum ſignificans vocem γῆλος, ἔγελος ἀρετὴ ἀρατὴ φλυαρὸς, φλαῦρος: λαμπὰς ἀλαμπὰς ὄχος, ὄχλος φλίγος, λαιὸς ἀεὶ ὁδὸς λαιοδοιγλὴν χολὴ ἀστλας. φλας. Sic πῶλας, λάπαστος ὀδὸς θυμὸς ἀθυμὸς ἐμμαλὴς ἀμμαλὴς ἀκρ.

Ἀνταγράφω, reſcribo, viciſſim ſcribo ad eum qui ad me ſcripſit, ſcripto reſpondeo, apud Plut. & Iulian. imperat.

Ἀντιγράφομαι (inquit Bud. ex Polluce) obſeruo, refero in commentarios. Pro eodem dicitur ἀπογράφομαι. ¶ Ἀντιγράφομαί σοι, præſcribo tibi, exceptione te ab accuſatione repello, apud Æſch. in Timocratem. (pnim.

Ἀντίγραμμα, cõtrariũ ſcriptum, cõtraria ſcriptio, contraſcri-

Ἀντιγραφὴ, reſcriptio, ipſe actus reſcribendi, reſcriptum quod datur per ſcriptum. Athen. 14. Ἀπολλοδώρου δ' ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀριστοτέλους ὑπομνήματι ἀντιγραφῆ. Exponitur autẽ ἀντιγραφὴ βασιλικὴ, reſcriptũ regium, reſcriptum imperatoriũ. Item, reſcriptio.

ſcriptio & quaſi contraſcriptio, refutatio ſcripti. Plut. in Cęſare ſic appellat Anticatonem Cæſaris. ¶ Item, pro ἀντιμοσία apud Platonem in Apologia, καὶ ταῦτα καὶ διομόσω ἐν τῇ ἀπογραφῇ. Vide Heſych. & Harpocrationem. ¶ Ἀντιγράφαι plur. nu. apud Ariſtoph. in Nub. κἀκκεκινῶδηται φροῦμαλξ ἀντιγραφαί. Scholiaſtes tradit ſic appellari ſolitas lites omnes propter oppoſitione eorum quæ obiiciebantur.

Ἀντίγραφον, ὁ καὶ ἡ, exemplũ deſcriptũ cõtinẽs. Dem. τοῦτον δ' ἁπάντων ἐπέλας ἀντιγράφους ἱστήσασθαι ὑμεῖς τε καὶ οὗτος, vbi ſignificare videtur (inq. Bud.) cippos eodẽ exẽplo ſculptos.

Ἀντίγραφον, τὸ, exẽplũ libri & deſcriptio. Capitur generaliter pro exemplo ſcripti cuiuslibet, vt ἀντίγραφον epiſtolæ apud Plutar. in Alexandro. Dicuntur etiam ἀντίγραφα pro exemplaribus ſcriptorum alicuius autoris. Apud Athenæum lib. 2. & 6. ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις. Apud Euſeb. ἀντίγραφα διημαρτημένα exemplaria mendoſa. ¶ Item, cuſtodis commentarius, qui vulgò contrarotulatus.

Ἀντιγραφεῖς obſeruator coactorum, i. eorum qui pecuniam cogunt ad principem aut ad rempublicam pertinentem: qui à Græcis λογισταί), vulgò receptores appellantur, vel receptores particulares, & horum obſeruatores qui à Græcis ἀντιγραφεῖς, vocare poſſumus cuſtodes cum Cicerone in oratione pro lege agraria contra Rullum. & de reditu ſuo. Et ἀντίγραφα dicebantur eorum ſcripta, quaſi conſcripta. Dem. contra Androtionem, ἕκαστος ἀντιγραφεῖς ἐμέλλετε ἱστάναι τῷ εἰσπεπτωκότων.

Ἀπογράφω, ab exẽplari deſcribo, i. exemplũ ſcribo & ab exemplari tabula depingo. Athenæus de Phryne, καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τοῦ ἀνεδυομένου ἀπεγράψατο. ¶ Item, in tabulas refero, perſcribo, expenſum fero, vel acceptum refero. Lyſias, ἀπέγραψεν Ἀγόρατος τῷ αὐτῷ ἐν ξυγγραφῇ τὰ ὀνόματα. Dẽ. ἔχειν τοῦ φορεῖν ἀπογραψάμενος φρὶς τὰς ἀπογραφάς. ¶ Item enumero, indicem facio. Ia[illegible] de Ariſto. συνεγράφη τὴν πάμπολυν βιβλίαν, ἃ ἀκολουθεῖν ἐν, ὑπὲρ μὲν ἀπογράψαι. ¶ Item, proſcribo. Pollux lib. 8. δημοσίᾳ οὐσίαν ἀπογράψαι, δημοσία ἀπογραφεῖσαν. ¶ Itẽ defero & ἀπογραφαὶ ἀπογράφω dicuntur homines qui delationes faciunt. Andoc. de myſteriis, πρῶτος μὲν αὐτὸς ταῦτα ἐμαίνετο, καὶ ἀπέγραψε τούτους. ¶ Item, nomen do & profiteor, inquit Bud. Arrianus, ὡς δ' ἐξηγόλιθε ἔτι καὶ ἀπογράφεσθαι σφᾶς οἱ πολλοί, ἀλλ' ὀπιμυήσαι τοῦ ἀπιστίαν τῷ στρατιωτῷ ἐκάκιστον.

Ἀπογράφομαι, vſurpatur ſicut & ἀπογράφω, pro nomen do & profiteor. Plut. in Antonio. ἀπεγράφοντο γὰρ εἰ φίλοι συναποθανουμένους ἑαυτούς. Eſt poſtliminũ in vſu aoriſt. medius. Xen. Hell. 6. ἀπεγραψάμεθα δ' ἐν τοῖς ἐμμαχικοῖς καὶ οἱ Θηβαῖοι, i. quum autẽ Thebani nomen dediſſent inter vrbes fœderatas. vel, quum autem Thebani inter fœderatos populos profeſſi eſſent. Et ἀπεγραψάμεθα ad nomina vtrò reſpondere in delectu militum. Plutar. in Ageſil. ἐκήρυττον τῷ νέων ἀπεγραφεῖσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν. ἀπεγραψαμένων δὲ πάντων φόβους, τὰς ἀκμαστάτας ἐκλεξάμενος ἀπέστειλεν. Dicebatur etiam de athletis, vnde ἀπογραψάμενος παῖς, pugil qui nomen ſuum dedit, inter cæteros videlicet pugiles. vel, qui ſe adſcripſit numero reliquorum. ¶ Item, nomen do, ſeu profiteor in cẽſu, vel cẽſum profiteor. Ariſt. Oecon. 2. Κεφαλὸς ὁ Κορινθίος ἀξιώσας τὰ ὀνόματα Κορινθίοις πάντα τὰ Διὶ ἀνεθέντα, ἐκέλευεν αὐτὸς ἀπογράψασθαι. ἀπεγραψάμενον δὲ πάντων, τὸ δίκαιον μόνῳ παρ' ἑκάστῳ ἔλαβε. Sic & apud eũdẽ Pol. Et Lucę. ca. 2. ¶ Item ſcripto denuntio, & quaſi proſcriptione (i. programate) promulgo. Iſocr. in Areopag. ὑπὲρ ὧν εἰδὼς καὶ τὸν λόγον μελλήσειν ἐρεῖν καὶ τοῦ φρόνου ἀπογραψάμενος, i. denunciaui & programmate edito profeſſus ſum concionem me habituum. Demoſt. adverſus Euergon, ἢν ἀπογράψαιμι πρὸς αὐτὸν διαδικασίαν, i. experiri non inſtitit cum eo, nec eorum petitorem ſe conſtituit. Iude ἀπόλεγον ἀπογράψαιτο, repudium marito mittere, apud eundem. ¶ Item adnoto Baſil. homil. 6. in Hexaem. de generhliacis loquens. τὸν μέλλοντα πρὸς ἀκριβείαν τοῦ ὅλου ἀπογράφειν. ¶ Item in rationes & calẽdariũ refero, vt πρὸς Τιμόθεον. Demoſth. ſcribit ἀπεγράψαιο τοῦ τι χρῆμα εἰς τοῦ ὀλίγου τὸ ἀργύριον καὶ τὸ ὄνομα τῷ λαβόντος. Eſt etiam in acta referre. Baſil. de ieiunio orat. 2. ἀγρυπνοῦσι εἰσὶν οἱ κατ' ἐκάστου ἐκκλησίαν ἀπογραφόμενοι τὰς νηστείας. Significat etiam in actis profiteri & promulgare, quod nũc inſtiſperiti inſinuare vocant. Ariſt. Oec. 2. νόμου ὄντος αὐτοῖς ἀπογράφεσθαι τὰ χρήματα εἰς τὸ δημόσιον, ὁ μὴ δόντες χρημάτων ἐψηφίζοντο τοῖς ὀφείλουσιν ἀπόδοσιν τῇ πόλει. ¶ Eſt etiã (inquit Budæus) libello dato, peto, vt qui iudicium dictant. Plat. de leg. 8. τοῦ ἀξίου τῆς βλάβης ἀπογραφόμενος, damnum initria datum certa pecunia æſtimans. Ἀπογράφεσθαι etiam dicuntur petitores & candidati. Plut. τῆς στρατηγίας πολιτικῶν ἀπεγράψατο. præturam vrbanam petere cœpit. ¶ Item, paſſiua voce & ſignificatione, deſcribor, deferor, annotor, in rationes & calendariũ vel in acta referor, &c. Hinc ἀπογεγραμμένος, apud Xen. Pęd. ἐπὶ βασιλεῖ ἀπογεγραμμένοι. Et ἐλέγετο μὴ ἀπογεγραμμένους παρ' ἡμῖν τοὺς ἀπὸ τοῦ ἀκμαστοῦ.

Ἀπόγραφος, ὁ καὶ ἡ, (adiect.) ab exemplari vel ad exemplar fictus. Laërt. in Onciericto.

Ἀπόγραφον, τὸ, (ſubſt.) exemplum vel libri vel tabulæ. Latinè deſcriptum vel exſcriptum dicitur. Cicero deſcriptionem imaginémve tabularum appellat in actione 5. in Verrem αὐτὸ τὸ ἀπόγραφον καὶ τὸ ἀντίγραφον. Idem lib. epiſt. ad Att. 12. circa finem libros ſuos philoſophicos ἀπόγραφα vocat, quaſi Græcorum ſcriptorum imagines & exempla.

Ἀπογραφαὶ actorum tabulæ & perſcriptio. Demoſt. πρὸς Ἀριστόλεω. Καὶ τὰ ὅλα ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆν ἐπιφυλάξαι ἀπογραφὴν ὧν τις ἴδοι. Item ἀπογραφαὶ τῶν ἐπιμεμισθωμένων dicitur calendariũ & ephemeris publicanorum, apud eundem. Eſt etiam ἀπογραφὴ commentarius quicũque & index in quo res enumerantur. Significat verò & ipſam rerum enumerationem ſeu recenſionem, ſicut ἀναγραφὴ apud eundem. Inuentarium & repertorium iuriſconſulti vocant. ¶ Item, deſcriptio vel conſcriptio verti poteſt apud Lucam Euangeliſtam, initio capitis 2. ¶ Item pictura. Polybio. 8.

Decomp. Ἀναπόγραφος, ὁ καὶ ἡ, publicano non cenſorue ſcriptus. incenſus: inſcriptus quoque hoc ſenſu dicitur à Varr. & Lucill. Poll. lib. 9.

Προσαπογράφω, idem quod ἀπογράφω, defero. Lyſias, πρὸς Ἀγόρατον, ἐπειδὴ δὲ ἔφευγε τὸ ψήφισμα ἐγράψατο μόνον ἐν Μεγαρεῖ καὶ προσαπογράφει ἑτέρους τῷ πόλει.

Συναπογράφομαι, exp. mitior ad ſuffragia magiſtratus gratia. ¶ Item pictura. Polybio.

Διαγράφω, deſcribo, delineo. vt apud Platonem de rep. 6. διαγράφειν τοῦ πόλιν. ¶ Item, conſcribo, deligo. vt διαγράφειν τοὺς στρατιώτας, delectum habere militum. ¶ Item, diſtribuo & diplomatibus publicis largior & diuido. Plut. καὶ Ἀθηναίοις μὴν διέγραψε χώρας τῶν αἰχμαλώτων. ¶ Item deleo, expungo, induco. Plut. in prine. libelli. vtrum Athen in bello an. &c. καὶ Θουκυδίδου δὲ οὐ διαγεγραμμένου, deletus ãte fuerit Thucydides, id eſt, libri Thucydidis. Item pro ἀκυροῦν, abrogare, annuare, abolere, indocere. vt διαγράφειν τοῦ ἀμφισβήτησιν, circũducere actionem & ex actis eximere. Et accuſator dicitur διαγράψασθαι τοῦ κατηγορίαν, quando non inſtat accuſationi inſtitutæ. Quę metaphora manauit à tabulis actuariorum & ſcribarum in quibus litium & actionum conteſtationes perſcribebantur, vt hodie fit. Vide Bud.

Διάγραμμα, deſcripta forma in ſcientiis demonſtratiuis. A quibuſdam apud geometras exponitur ſimpliciter, figura. Plut. Pol. 7. διαπεπονημένοις δ' διαγράμμασι, quę elaborata ſint figuris. ¶ Item perſcriptio & breuiarium, qualia ſunt quæ ad collationes publicas fiunt, quum ex cenſu εἰσφοραὶ deſcribuntur. B. ex Suida apud quem διαγραφεῖς eſt, qui hoc deſcribendi officio fungitur. ¶ Item Διάγραμμα quod Cic. ſcripturam vocat. vide paulò pòſt in Διαγραφὴ. ¶ Item edictum. Plut. in Mar. Hinc προτιθέναι δ' διάγραμμα, apud eundem, i. edicere.

Διάγραπτος δίκη interlita lis & inducta.

Διαγραφεῖς, vide in Διάγραμμα.

Διαγραφὴς ἡ, deſcriptio, delineatio. B. ex Plat. Eſt etiã quod Cic. ſcripturam vocat, *hoc eſt*, publicanorum acta & perſcriptiones. Itẽ, antiquatio & peremptio rei cœptæ vel iã peractæ.

Διαγραφικὴ, pro pictura in buxo. ex Plin. affertur.

Ἐγγράφω, inſcribo, i. intra ſcribo. X. ἐγγράψας εἰς βιβλίον. Et apud geometras ἐγγραφόμενον σχῆμα, quod intus ita comprehẽtum eſt vt tamen angulis lineam comprehendentem ſtringat. Item inſcribo, quo vtebantur in liberorum profeſſione. Et pro, inſcribo, i. in rationes refero, inquit Budæus ex Demoſthene, καὶ δὴ γὰρ αὐτὸς ἔφη τοῦ ἐγγράψειν, ὅτι οὐ λαβὼν οὐδὲν τῷ τῆς πόλεως, οὐ ἀπώλεσα. Apud eundem, Dem. pro, in numeros militares aſcero, aut inter claſſiarios. Et ἐγγράφεσθαι apud eundem in orat. contra Ariſtog. pro, inter ærarios referre. vade exponitur & mulctare. ἐγγραφεῖσθαι, mulctari. Demoſth. ἐγγραφεῖσθαι τὸ διπλοῦν τῷ δημοσίῳ, altero tanto mulctari. Ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει, in arcem relati, vel quorum nomina Athenis in arcem relata vide Bud. in annotat. ¶ Item pro προσγράφω, adſcribo, addo. vt Demoſth. ἐγγράψεις τι καὶ τὸ ψήφισμα. Plut. in Publ. τοὺς δ' ἐγγραφέντας ὑπ' αὐτοῦ. Et ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας ſeu ἐγγραφεῖσθαι Demoſth. in album virorum referri. ¶ Item inſcribo, ſeu conſcribillo, ſcarifico. B. ex Theophr. πολλοὶ τῶν φλοιὸν ὑπὸ νέμφων σκώληκες, ὅπου τὰς ἐγγράφουσιν.

Ἐγγράμματος ſcriptus, vt ἐγγράμματος φωνή.

Ἐγγραφὴ inſcriptio.

Ἐγγραφος, ſcriptus. ſcripto cõſtãs, in literas relatus. cui opp. ἄγραφος. vt ἔγγραφος νόμος, Plut. in Lyc.

Ἐγγράφως, ſcripto, ſeu in ſcripto: aut cum ſcriptis.

Ἐγγραπτὸς inſcriptus.

Decomp. Μετεγγράφω, tranſcribo quod vno loco ſcriptum eſt, aliò transfero. vel, profeſſionem muto. ex Greg. de ſancto baptiſm. εἰ μὴ ἄλλως. ἐγγέγραπται ἢ ἐξ ἡμῶν ἀπαντῶν λόγῳ, δ' ἄρα καὶ μετεγράφθη.

Παρεγγράφω, falsò inſcribo vel adſcribo, ſubdolè interſero interponòque. Plut. in Anton. καὶ τούτοις παρεγγράφων οὐ ἔθελε. Vnde παρεγγραμμένος, item, παρεγγραπτος & παρέγγραφος, adſcriptitius, non germanus. vt Hercules & Bacchus & Ganimedes à Lucian. dicuntur inter deos παρεγγραμμένοι à

Greg.

Greg. παρίγγραπτοι ἱερεῖς. qui obrepserunt. Et παρίγγραφος, ὁ ἐξ ἄστεος apud Athen. factitius ciuis, & quolibet modo ciuitatem adeptus.

Προσγράφω, insuper adscribo, B. ex Dem. εἰκότως δὴ ἀ φρατριγράφαι τοῦ τεῦ πάππου τῇ διαμαρτυρίᾳ.

Ψευδογραφία, ἡ. falsa & ementita inscriptio. ψευδογραφῆς δίκη, siue ψευδογραφῶν δίκη, lis aduersus quæstorem instituta qui falsò nomen debiti inscripserit. apud Suidam. Vide & Harpocr. Poll. lib. 8.

Ἐπιγράφω inscribo, superscribo. J. ne. de hist. scrib. ὅτι οὕτως ἐπιγράφεται βιβλία. Et ὑπόγραμμα ὑπογεγραμμένον τὸ ὄνομα. apud Synes. epistola hoc vel illud nomen inscriptum habens. Thucyd. ὑπογράφασθαι ὅπη πρέποι. ¶ Item, (inquit Budæus) epigrammata scribo. Plut. ἀνεγίνωσκε τὰ εἰς αὐτὸν ὑπογεγραμμένα μονόστιχα. ¶ Item, inscribo virgis, i. conscribillo, scarifico, perstringo, leuiter vulnero. Iliad. η. v. 139. Ἀρίστεύσω δ' ἀρ' ἔγώ γε ἐπιγράψαι φάος. Hinc adueth. Ἐπιγράφειν. ¶ Item, vitium collationem describo & indico. Aristot. Oecon. 2. ἐπιγράφει τοῖς πολιτικοῖς αὐτῇ πλοῦτόν τε ἀργυρίου. ¶ Ἐπιγράφω νόμιμα, inscribo pœnam, mulctam irrogo, &c.

Ἐπιγράφομαι, adscribo mihi, titulum hunc mihi vendico, hoc mihi tribuo. Plut. in Demetr. ἀλλὰ Δημήτριος ἐπιγραφόμενος τὸν βασιλεῖ τῆς θεῶν κόμοις τοῖς ὑπογραφόμενος προσωνομάζετο. Item ὑπογράφομαι τινα, hanc mihi ducem & autorem vendico & adscribo, Bud. ex Chrysost. Sic & apud Luc. ὑπογραφόμενος τὸν Διονύσιον καὶ τὸν Πλάτωνα. ¶ Ἐμαυτὸν μὲν ἐπιγραφόμενος φαίνω μεγίστου, mihi ipse descripsi, mihi statui & imperauí. ¶ Item testium nomina do quos sum producturus. Bud. ex Demosth. καὶ ὑπογράφω μάρτυρας. ¶ Item, de scripto actionem intendo, libello actionis genus edo. Sic Dem. φησὶ Λάσων dixit τὸν ὑπογεγραμμένον ἐπιτιμᾶν, tanti damnauerunt quanti eam litem æstimauerant.

Ἐπίγραμμα, inscriptio. ὑπόγραφή. Apud Aristot. autem Rhet. 1. τὰ ὑπόγραμμα καὶ ὁμολογοῦντα. exp. litis inscriptionem non concedunt, i. rem quæ nomine illo appellatur se fecisse negant. ¶ Item peculiari signif. idem quod & Lat. epigramma. Ἐπιγραμματίζω, apud Lacer. epigrammate noto vel mordeo. Ἐπιγραμμάτιον, dimin. Plut.

Ἐπίγραφή, inscriptio, titulus. Athen. 13. καὶ ἄλλα δ' ῥάμματα δοὺς ἐπιγραφὴν ἔσχε τὰς ὑπογραφάς. Item pro titulo metaph. Polyb. 1. τοῦ ὑπογραφοῦ τῆς ἀρχαιότητος λαβεῖν. ¶ Item, indictio. J. focr. ¶ Item, descriptio tributi, & munus ipsum publicum. Ἐπιγραφεύς, qui hoc munere fungitur describendi tributum. B. Vide & Poll. 8.

Ἐπιγραφόδην, adverb. apud Hom. strictim, perstringendo.

Decomp. Ἀνεπίγραφος, ον, ὁ, ἡ. non habens ὑπόγραφον seu inscriptionem. vt liber ἀνεπίγραφος, cui autoris nomen inscriptum non est, vel carens titulo. Et epistola ἀνεπίγραφος cui non est inscriptum nomen eius ad quem mittitur.

Ἀντεπιγράφω, vicissim seu loco alterius inscribo.

Παρεπιγράφω, figuræ nomen est, apud schol. Aristop. in Nub.

Συνεπιγράφω, simul inscribo (i. simul autorem esse dico) Plutarch. in polit. præc. ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δόξαν καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσιν, consortem laudis faciunt. laudem impertiunt. Συνεπιγραφεύς, qui vnà cum alio fungitur munere describendi tributum.

Ψευδεπίγραφος, falsò inscriptus, fictitium & ementitum gerens titulum. Plut. Ψευδεπιγραφεύς, falso nomine inscribere.

Καταγράφω, perscribo. vt νόμους κατεγράψαντο εἰς ξύλινας ἄξονας. Plut. in Solone. Item καταγράφω στρατιώτας, conscribo milites, vnde καταγραφόντες στρατιώτας, Polyb. Dicitur & de aliis quorum numeros perscribitur, vt apud Plut. καὶ κατεγράψαντο ἀνὰ μέρος ἐξ ἑξ ἑκατὸν ὑπὲρ ἑξακισχίλιοι. ¶ Item, delineo. Pans. 10. Μυῖα τοῦτο τι καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ἔργων Παρράσιον καταγράψαι. Et καταγράφεσθαι εἰς σφαῖραν. Procl. de sphæra.

Καταγραφή, perscriptio. vt καταγραφὴ κεφαλαίων quidam Plut. liber vocatur. Et conscriptio vt καταγραφὴν τῆς στρατιωτικῆς ἀκριβῶς. Polyb. milites conscribere. Est item delineatio. Plut. in Sympos.

Κατάγραπτος, perscriptus. Item, pictus, notis & punctis distinctus. Καταγραφίς, idem, apud Luc. vt testatur Bud.

Μεταγράφω, muto scriptum. Bud. ex Xenoph. Et μεταγράφω τὸν νόμον, abrogo, refigo, idem ex Dinarcho. Idem μεταγράφειν interpr. arbitrium inducere & circumducere, hoc est, sententiam arbitrorum antiquare. Schol. exponit μεταγράφειν τὴν ὑπογραφὴν τῆς διαιτήσεως, iam probatum arbitrium inducere. ¶ Item, pro ἀπογράφω, exscribo, describo. Apud Thuc. significat etiam in aliam linguam transfero: τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῆς Ἀσσυρίων γραμματικῆς ἀνέγνωσαν. ¶ Item transcribo. vt μεταγράφω τὸ εἰς ἐμέ, Pausan.

Μεταγραφή, descriptio libri & exemplum. Iolian.

Μεταγραφεύς, exscriptor, qui transcribere solet.

Παραγράφω, adscribo iuxtà scribo. Syn. τὰ παραγεγραμμένα τοῦ ὀνόματος τῆς χειρός. Est etiam annoto in margine, de qua signif. vide in παραγραφή. Item appingo. Bud. ¶ Item præscribo, exceptione summoueor pro quo dicitur & παραγραφόμαι. ¶ Item, perperam scribo. Demosth. pro cor. Item παραγράφω νόμον, legi iam latæ & rogatæ aliam legem obtego & oppono. ¶ Item pro ἐγγράφω, inscribo & me esse profiteor. Vide Budæum. Exponitur etiam prætexto, apud Polybium, τὰ μὲν πρὸς Ἀντίοχον καὶ Φίλιππον ὑμῶν ὑπαρχόντα φιλανθρωπίᾳ παρεγράφετο, i. negotium vestrum humanitatis specie prætexitur.

Παραγράφομαι, præscribo, excipio, exceptione submoueo petitionem. Demosth. ad Pantæn. παρεγραφόμεθα μὴ εἰδέναι ὑμῶν εἶναι τοῦ δίκου. Idem in Mid. δημοσίᾳ τοῦ γραφοῦ τὴν φόνου παραγράφασθαι, accusationem transferre, vel Demosthenem præterea accusare, & in eum, præterito alio, accusationem criminéque intendere. ¶ Item, præscribo finem, vt αὐτοχειρὶ παραγράφεσθαι τὸν βίον. apud Ios. sua manu vitæ finem sibi præscribere, i. sibi mortem conciscere. ¶ Item, sperno & reiicio, ex Nonno, 6. μὴ παραγράφεσθαι.

Παράγραμμα, quod adscribitur vltra solitum & iustum, B. ex Dem. Παράγραμμα, & παραγραμματισμὸς (à παραγραμματίζω) scripturæ inuersio, q. d. alliteratio. Aristot. Rh. 3. Dicit & τὸ παρὰ γράμμα ἐκόμμα. Suidas παραγραμματισμὸν esse dicit quū γράμμα loco γράμματος ponit, vt μυρσίνη p βυρσίνη, & κελωνεῖ ὢν pro κεκρωνεῖ ὢν. Vide & Aristoph. schol. Docet Budæus ex Eustathio, παραγραμματισμὸν dici & vitiū literas perueersè pronuntiantiū, vt si quis κόλακος pro κόρακος dicat. Παραγραμματίζω, paragrammate vtor, seu alliteratione.

Παραγραφή, adscriptio & annotatio in margine. Item, scholium & annotationis signū in margine adscriptum. Isocr. Περὶ ἀντιδ. ἐπ. Ἀρξάμενος ἐπὸ τῶν παραγραφῶν ἀνακαλεῖ τὰ περὶ ἐγκλήσεις. Inde paragraphi vel paragraphæ iurisconsultorum. Est etiam schema quoddam quo finito sermone vno, ad alium fit transitus. Eustath. ¶ Item, præscriptio, præscribendi ius, exceptio. Apud Demosth. pro cor. Bud. exceptionem & translationem interpr. Παραγραφικὴ δίκη, litis contestatio super exceptione & translatione, quam Cic. translatiuam causæ constitutionem vocat Rhet. 2. Huiusmodi est controuersia apud Demosth. πρὸς Παντάινετον & πρὸς Φορμίωνα.

Παράγραφος, figura quædam cuius nota velut in certas quasdam portiones comœdia diuidebatur, de qua lege Hephæst. & schol. Aristoph. Sunt qui contra Budæum paragraphos iurisconsult. nomen hinc accepisse putent.

Παραγράπτους & περιγράπτους, vocat Suid. spurios, peregrinos, videlicet perpetam inscriptos.

Decomp. Ἀντιπαραγράφομαι, exceptione vtenti occurro.

Ἀντιπαραγραφή, formula qua quis occurrit ei qui exceptione vtitur, vulgo replicationem appellari scribit Bud. in prior. annot. in Pand.

Προσπαραγράφω, adscribo, iam scriptis addo, vt interpr. Bud.

Περιγράφω, circumscribo, Nat. ὅσαις κύκλον κύκλῳ περιγράφει τὴν πόλιν. Plut. in Romulo. ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι. Et περιγεγραμμένον σχῆμα geomet. de quo Bud. ¶ Item, circumscribo i. definio seu præfinio, quasi circumscribendo præstruo. Aristot. Metaph. 10. τούτων δὴ τῆς ὑπεροχῆς ἑκάστη περιγεγραμμένον τι καὶ αὐτῇ. Xen. Τὸν τῆς ἀφροδίσιον δὲ ἔνιοι τῶν ἄλλων ἐπιθυμίαν τῷ χρόνῳ. Hinc & pro, coërceo, cohibeo, coarcto. vt Thucyd. ἐν βραχεῖ καὶ περιγράψαι, ex præscripto & non liberè laxéque. Apud Greg. περιγράφειν τὸ λέγειν, i. finire seu claudere. ¶ Item, pro delineare, vel deformare rudius, non exactè describere, apud Aristot. περιγράφω μὲν ἐκεῖνο τῇ ἀδόξῳ γνώμῃ. ¶ Item, deleo, oblitero, aufero è numero. Æschin. περιγράψαι με ἐκ τῆς πολιτείας.

Περιγραπτός, circumscriptus, & quasi certis finibus inclusus. Item qui circumscribi potest & finiri.

Περιγραφή, circumscriptio. Polyb. περίμετρον & περιγράφω pro eodem ponit, de ambitu maris Pontici loquens, vt scribit Bud. Ex eodem affertur & pro καταγραφή. ¶ Item, delineatio, deformatio quædam rudior, descripto minus exacta. Arist. τὰ κακῶς ἐχόντα τῇ περιγραφῇ, quæ rectè delineata sunt. ¶ Item, Poll. l. 4. est vitium quoddam in corpore.

Decomp. Ἀπερίγραπτος, cui cont. περίγραπτος. vt Damasc. de Deo ἀκατάληπτος, ἀπερίγραπτος.

Ἐμπεριγράφω, scripto comprehendo.

Προγράφω, antè scribo, prius scribo. Paul. ad Ephes. 3. v. 4. καθὼς προεγράψαμεν ἐν ὀλίγῳ. Sic & alibi, προγράφειν ἐν τοῖς πινακίοις dixit Aristoph. in auibus. ¶ Item pro, conscribo ex Aristot. Oecon. 3. χρεῶν προγράφειν. & ex Plut. in Camil. προγράφειν στρατιὰς καταλόγους.

Πρόγραμμα, scriptum quod publicè proponitur, aliquid indicans aut fieri iubens, seu tabella publicè proposita vt quod in ea scriptum est, ab omnibus legatur. Luc. ¶ Interdum significat διάταγμα & quasi πρόγραμμα edictum.

Προγραφή, proscriptio, vt Bud. apud Strab. interpr. de Sylla loquentem, προγραφὰς ἢ πεύμῳ ἐκ ἐπαύετο πρὸς πάντας τοὺς ἐν ἐξουσίᾳ Σαυνίτῃ διαφθείρων.

Προγράφω, insuper scribo, scriptis addo, adscribo. vt προγράφειν τὸ πρὸς τὴν εἰρήνην. Exp. & adscribo seu allego, apud Plut. in Publ. προγράφειν τῇ βουλῇ Οὐαλέριον. Et in Numa Πυθαγόραν τῇ πολιτείᾳ προγράφειν.

Πρόσγραμμα τὸ, quod iam scriptis additum est. adscriptio.

Συγγράφω. conscribo, scriptis mando, historiam scribo. Thuc. lib. 1. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Lucian. de hist. scrib. οὐ γὰρ ἐκεῖνος μόνος καὶ φιλόσοφοι οἱ ἐν συγγράφειν ἀξιοῦσι. Et συγγεγραμμένοι πατέρες. Plut. patres conscripti. ¶ Item συγγράφειν, & frequentius συγγράφεσθαι, scripto cavere, quod syngrapha dicitur. stipulari. ex Isocr. & Xen. ac Theophrasto.

Σύγγραμμα, opus quod quis conscripsit, liber, opus. Xen.

Συγγραφή, scriptio. Aristid. πολέμου καὶ ἄλλων συγγραφαί. Et peculiariter de scriptione historica. Pausa. ἡμῖν δὲ πόλις ἐστὶν ἡ Σαλαμὶς μέγα τι ἐν τῇ συγγραφῇ παρεχομένη. Item scriptum, liber. vt idem Pausan. ἐν τῇ Ἀττικῇ συγγραφῇ. ¶ Item, syngrapha, stipulatio & cautio. Thuc. vide B. qui & affert ex Dem. ἐπειδὰν συγγραφὰς συγγράψωσι ταυτηνί.

Συγγραφεύς, scriptor, historicus. Item scriba, apud Thuc.

Decomp. Παρασυγγραφεύω, contra syngraphæ contenta facio, & fidem promissam in satisdando fallo. B. ex Dem.

Ὑπεγγράφω. superpingo.

Ὑπογράφω. subscribo, (tam in propria significatione quàm in metaph.) astipulor, assentior, probo. Theodoritus. συμφώνως γράμμασιν ὑπογράψαντες αἰτοῦσι. Item, ὑπογράψαντες τὴν ἐν Νικαίᾳ πίστιν. ¶ Idem, q. d. sub aliquo scribo, dictata excipio. Iul. imper. & ἔχων τὴν τῶν ὑπογράφων. Sic & Plut. in Cat. ¶ Item, delineo, lineamenta duco. Aristot. de gener. 2. καὶ γὰρ οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες τῇ γραμμῇ, ὅτου ἐπαλείφουσι τὸ χρῶμα, τὸ ζῷον. Hinc sumpta metaph. dixit Isocr. ὑπογράφειν χαρακτῆρας τοῖς ἐξηργασμένοις καὶ διαπτύειν τὸ ἀνόμοιον, prima manu informare, & quasi primis lineis deformare. Item exp. describo, apud Bas. in epist. ad Maximum, ὥσπερ ὑπογράφων τῷ λόγῳ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν χαρακτῆρα, describens & quasi depingens animi tui formam. Sic & apud Plut. pro describere, vel breviter definire, in lib. de fato. ¶ Itē, pro προγράφω, præscribo pueris, quos doceo scribere. Plato in Protag. ὑπογράψαντες γραμμὰς τὸ γραφίδι. Et metaph. idem de leg. lib. 4. πάντα τοῦ πάντα ὑπογράφοντα τῇ πράξει, quasi præscribentem quę agere debeant. & prælineantem quæ sequi eos oporteat.

Ὑπογράφομαι, fucor, fuco vel cerussa illinor, aut me illino. Lucian. καὶ τὼφθαλμὼ ὑπογραφομένω. Athen. de sardanapalo, ὑπεγράφετο τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὑπόγραμμα, subscriptio. Item, quod subscriptum est. Apud Antiph. τοὺς φίλους τὸ ὑπόγραμμα. Bud. interpr. τὸ ἀναγεγραμμένον ἐν τῇ στήλῃ addens. sic fortasse idē quod προγράμμα.

Ὑπογραμματεύς, scribæ vicarius, vel scribæ administer. Ὑπογραμματεύω. Bud. exp. facio scriptum. apud Antiph.

Ὑπόγραφή, subscriptio. Et metaph. approbatio, assensio. Bas. Bosporio, δεῖται τοῦ ὑπογράφου τῆς πίστεως. ¶ Item, descriptio primæ manus & delineatio, rudis & crassa adumbratio, Plat. Et ὑπογραφὴ τῆς Θεμιστίου apud Aristot. fossa ducta & fundamenti circumscriptio. ¶ Item, figuratum dictum & ridiculum, ex Herodiano lib. 4. καὶ λέγεται εὐστόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς. ¶ Item, fucus apud Luc. inquit Bud. Sic Chrysost. ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ παρειῶν ἐπιγραφαί.

Ὑπογραφεύς, amanuensis. qui dicta excipit Bud. ex Syn.

Dec. Προσυπογράφω, insuper subscribo, vel vnà subscribo.

Alia composita facta ex γράμμα, aut derivata inde: citra præpositionem.

Ἀγράμματος, ον, ὁ καὶ ἡ, illiteratus. literarum rudis, aut indoctus. aut qui ne ipsa quidem literarum elementa nouit. Lucian. & Athen. 10. Item literis carens, literis non constans. vt ἀγράμματος φωνή, Athen. 10.

Ἀγράμματα ζῶα, animalia quorum vox nullis exprimi literis valet. inquit Cæl. Rhod.

Ἀγραμματία, ἡ, literarum imperitia, aut literarum penuria & q. d. carentia literarum. Ælian.

Δεκαγράμματος, decem literis constans. Athen. lib. 10.

Ἑπτάγραμματος, qui septem literarum est.

Ἱερογραμματεύς, q. d. scriba & velut commentariensis rerum sacrarum, i. mysticarum, sacer scriba. Luc. in Macrob.

Πολυγράμματος, qui multarum literarum est, admodum literatus. Plut. in Pericle.

Τετραγράμματος, qui quatuor literarum est. quatuor literis constans. Sic apud Iudæos dicebatur Dei nomen יהוה, quod exprimere religio illis erat.

Φιλογράμματος, amans literas, literarum studiosus.

Φιλογραμματέω, literas amo. Bud. ex Plut.

Alia composita facta ex γραπτός, eiusdem sine præpositione.

Ἄγραπτος, ον, ὁ καὶ ἡ, non scriptus. Ἄγραπτος δίκη Polluci est ἡ ἄνευ τῶν παλαιῶν γραφῶν ἀναιρεθεῖσα καὶ διαγραφεῖσα.

Νεόγραπτος, recens scriptus seu pictus.

Ναυτόγραπτος, cuius dorsum notis aliquibus inscriptum est. vt ναυτόγραπτοι ἰχθύες, inquit Eust. οἱ ἔχοντες γραμμάς τινας περὶ τὰ νῶτα. Athen. lib. 7. ex Aristot. de hist. an. ναυτόγραπτα λέγεται βοῦς σκολιόγραπτα τὴν κοιλίαν.

Σκολιόγραπτος, tortuosis notis pictus, vide ναυτόγραπτος.

Alia composita facta partim à γραφὴ, partim à γράφω, itidem sine præpositione.

Ἁγιόγραφος, ον, ὁ καὶ ἡ, q. d. sanctioscriptus. vt ἁγιόγραφοι νόμοι, apud Dion. Arcop. sacræ scripturæ libri. Τὰ ἁγιόγραφα, sancta scripta. Sic dicuntur certi quidam bibliorum libri. Vide Hieron.

Ἄγραφος, idem quod ἄγραπτος, non scriptus. vt ἄγραφον δίκαιον, Aristot. eth. 8. Et ἄγραφοι νόμοι apud eundem. Ἄγραφα ὀνείματα, crimina de quibus lex non scripta est, vt ait Hesych. & Suid. ¶ Ἄγραφα, Iudæi vocabant quædam quæ citra librorum monumenta per manus tradebant viua voce, inquit Erasm. ex Chrysost.

Ἀγράφου, ον, τὸ, (*subst.*) vt de ἀγράφῳ δίκῃ. vt inquit Harpocr. actio aduersus eos, qui quum publico debitores essent, eósq; in tabulas publicas inscripti essent, ante persolutionem nomen ex iis expuncti. Vide Dem. in orat. κατ' Θεοκρίνους. Etymologus dicit etiam fuisse aduersus eos qui inscribebant eorum nomina qui nihil deberent.

Ἀνθογραφεῖσθαι, floridè scribi. Cic. ad Att. lib. 2. epist. 6.

Αὐτόγραφον, ου, τὸ, scriptum manu propria exaratum. Plut. ad Col.

Βιβλιογράφος, librorum scriptor, librarius.

Βιβλιογραφία, librorum scriptio. Dioscor. lib. 1.

Γεωγράφος, ου, ὁ, qui terram seu terræ situm describit.

Γεωγραφία, ας, ἡ, terræ descriptio.

Γεωγραφικός, ὴ, ὸν, ad terræ descriptionem pertinens, terræ descriptionis peritus. Et τὰ γεωγραφικὰ apud Ciceronem in Epistola ad Atticum, de terrarum descriptione commentarij.

Γεωγραφέω, F. ήσω, terram describo. Aristot. de mundo, ὡς φασιν οἱ γεωγραφοῦντες.

Γλωσσογράφος, qui de γλωσσῶν seu glossematum interpretatione scribit. Athen. lib. 3.

Δασμογράφος, tributi scriba. [κεφάλαιος.

Δικογράφος, ου, ὁ, causarum scriptor. Budæo idem est quod δι-

Διογραφία, ας, ἡ, causarum scriptio seu concinnatio. Isocr. οὐκ ἀστεῖόν ἐστι. Εἰδὼς ὅτι νῦν περὶ ἐφεσιῶν βλασφημοῦσι καὶ τὴν ἐμὴν διαπτύουσι, καὶ λέγουσι ὡς δεῖ με διογραφίαν.

Δολιχογραφία, ας, ἡ, scriptorum prolixitas. Epigr.

Δωλογραφία, ου, τὸ, in Pand. videtur esse assertio in seruitutē. Bud.

Εἰκονογραφέω, ῶ, (verbum rhet.) rerum personarúmve imaginem oratione describo. Dion. Long.

Εὐγραφὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, bene seu pulchris literis scriptus aut pictus. Item bene scribens seu pingens, vt εὐγραφίων καλάμων, Epig.

Ζωγράφος, ου, ὁ qui animalia depingit pictor. Luc. & Plut.

Ζωγραφία, ἡ, pictura. Philostr. ep. 39. ζωγραφίαν παρεοῦν καὶ ἀλήθειαν ἔκφα.

Ζωγραφικός, pictorius. Et ζωγραφική (τέχνη) pictoria ars. Et τὰ ζωγραφικά, quæ pingi solent. ¶ Item, pingendi peritus, B. ex Polyb.

Ζωγραφέω, ῶ, pingo. Plato. Ζωγράφημα, τὸ pictura, i. id ipsum quod pictum est. Plat. in Phil. Et Plut. de def. orac.

Ζωγραφεῖον, ου, τὸ, officina pictoris.

Decomp. Ἀναζωγραφέω, ῶ, delineo, vel depingo.

Ἀποζωγραφέω, ῶ, depingo seu effingo.

Διαζωγραφέω, ῶ, depingo. Philo, lib. 3. de vita M.

Ἠθογράφος, qui ipsos etiam mores & ingenium hominis pingendo exprimit. Aristot. de Poët.

Ἠθογραφέω, ῶ, mores scribendo exprimo, in vita Thucyd.

Ἰδιόγραφον, idem quod αὐτόγραφον. Gell. lib. 9.

Ἱερόγραφα, seu ἱερογραφήματα. Dion. Arcop. diuinarum rerum imagines seu adumbrationes.

Ἱερογραφία, rerum diuinarum adumbratio per quædā signa.

Ἰγνογραφία, est quæ vulgo plana forma vocatur. Bud. in Pand. Hanc Cælius vocat descriptionem operis futuri, à Cicerone dicens vocari formam.

Καλλιγράφος, qui eleganter scribit, aut pingit. Greg.

Καλλιγραφία, elegans scriptura, scribendi pingendiue elegantia. Plut.

Καλλιγραφέω, ῶ, elegāter scribo, καλῶς γράφω. Poll. Itē fuco. Apud Laert. κεκαλλιγραφημένη λέξις, exp. oratio elegans & [compta.

Κηρογράφος, qui cera seu ceris pingit.

Κηρογραφία, pictura quæ ceris fit. Athen. lib. 5.

Κηρογραφέω, ῶ, ceris pingo. Athen. lib. 5.

Λεπτόγραφος, exiguis & tenuibus literis descriptus. Luc.

Λευκογραφέω, ῶ, albo colore depingo. Aristot. de poët.

Λευκογραφίς, ίδος, ἡ, leucographus. Plin. quem vide & Aetium.

Λογογράφος, qui orationes conscribit, orator. Plut. de def. orac. Interdum dicitur in contemptum. vt Lat. tabula. apud Dem. & Dinarch. ¶ Latius etiam accipitur. Nam Hermogenes Platonem quoque vocat λογογράφον. & Thuc. λογογράφους vocat historicos in sui operis præfatione.

Λογογραφία, orationum scriptio. aut etiam historiæ scriptio.

Λογογραφικὴ, (τέχνη) ars scribendi orationes. Plat. Item pro soluta oratione. Eust.

Λογογραφέω, ῶ, scribo orationes forenses, aut scribo historiam. Plut. de Dem.

Μεγαλογραφία, magnarum rerum descriptio seu pictura. Vitr. l. 7. cap. 4. & 5.

Μεσόγρα-

Μισόγραφος, semiscriptus.
Μιμογράφος, qui mimos scribit, mimorum scriptor: quales fuerunt apud Græcos Sophron & Xenarchus, apud Latinos Laberius. Vtitur Diog. Laert.
Μυθογράφος, fabularum scriptor. Plut.
Μυθογραφία, fabularum conscriptio. Strabo.
Νομογράφος, q. d. legis seu legum scriptor. Legislator. Suid. ¶ Item, qui certos modos certámque modulationem præscribit. ex Plat. in Phædro.
Νομογραφία, legum scriptio. Strab.
Νυκτογραφία, scriptio nocturna, lucubratio, compositio lucubrata. Hud. ex Plut. de Dem. λόγων τῶν νυκτογραφίαι.
Νυκτογραφέω, noctu scribo.
Ὁλογραφέω ῶ, integrum scribo. Plut. in Probl.
Ὀνοματογράφος, nominum scriptor seu inscriptor.
Ὀνοματογραφία, nominum scriptio seu inscriptio. Exp. & nomenclatura.
Ὀνομαδογραφῶ, nomina scribo seu inscribo, i. in acta refero.
Ὀξυγράφος, qui celeriter scribit.
Ὀπισθόγραφος, à tergo scriptus. Luc. in Vit. νεῦ. ἡ πόρα ἡ ὑπὸ βίβλων ἐστὶ μεστὴ καὶ ὀπισθόγραφον βιβλίον. Vide Hermol. Barb.
Ὀρθογραφία, recta scriptura, seu rectè scribendi scientia. In architectura est (vt Vitru. tradit. l. 1. cap. 2.) recta frontis imago, modicéq; picta rationibus operis futuri figura. De qua & Bud.
Ὀρθογραφέω ῶ, rectè scribo. (in Pand.
Πεζογράφος, q. d. pedestris orationis scriptor, i. solutæ, qui aliquid oratione soluta scribit. (bo.
Πεζογραφέω ῶ pedestri oratione scribo, solutā orationē scri-
Πλασματογράφος, figmentorum scriptor. Eust.
Πλαστογράφος, qui scripturas fingit, seu qui ficta scribit. fallarius. Artemid.
Πολιτογραφέω, ῶ, ciuium numero adscribo, ciuitate dono. B. ex Heraclitu epist. ad Hermodotum. & Ioseph. l. 1. Πολιτογραφοῦμαι, ciuium numero asseribor. Laert. (tichus.
Ὑπογράφος, sordidarū rerū pictor, quo nomine dictus est Pyr-
Σημειογράφος, exceptor, actuarius, notarius, qui notis scribit, vt verba oratorum assequatur. Plut. in Cat.
Σημειογραφέω ῶ, notis vtor, scribendi compendiis vtor. notis verba orationis sublsequor.
Σιλλογράφος, sillorum scriptor: i. carminum dicacium seu mordacium, & dicteriis ac conuitiis atque adeò maledicētia referrorum, qualis fuit Timō Phliasius apud Athen. Euseb. & Laert.
Σιλλογραφία, sillorum scriptio.
Σκηνογράφος qui scenas pingit.
Σκηνογραφία ἡ, scenæ imaginaria excitatio, seu frontis & laterum abscedentium prominentiúmque adumbratio, & ad circini centrum omnium linearum responsus. Plut.
Σκηνογραφικός, pertinens ad σκηνογραφίαν. Strab.
Σκιαγράφος, qui vmbram rei alicuius perscribit, i. qui rem aliquam adumbrat.
Σκιαγραφία ἡ, adumbrata descriptio. Plat. lib. 2. de rep. σκιαγραφίας ἀρετῆς ἀνιχνεύειν. (tilis.
Σκιαγραφικός, ad vmbratilē descriptionem pertinens. vmbra-
Σκιαγραφέω, adumbro. Greg. apud Plat. l. 9. de rep. ἐσκιαγραφημένου ὄντος, inanis & imaginaria.
Στηλογραφία, inscriptio in columnam seu cippum.
Στηλογραφέω, ῶ, in columna seu cippo inscribo.
Συμβολαιογράφος, tabularius, qui contractus scribit. B. ex Pand.
Ταχυγράφος, exceptor, actuarius. à scribendi celeritate dictus,
Τειχογραφέω, ῶ, muros depingo. (Syn.
Καθιστειχογραφῶ, in muro pingo aut Scribo. Ex Strab.
Τερατογραφέω, ῶ, monstrosa scribo. vel monstra describo. Eratost. apud Strab. lib. 9.
Τεχνογράφος, scriptor artis alicuius, qui artis alicuius præcepta literis mandauit.
Τοπογράφος, locorum scriptor seu descriptor.
Τοπογραφία, loci vel locorum descriptio. Strab.
Τοπογραφέω ῶ, locum describo. Strab.
Ὑμνογράφος, hymnorum scriptor.
Τραγῳδογράφος, tragœdiarum scriptor, apud Polyb.
Χαλκογράφος, æreis literarum notis scribens, vel potius loco scripturæ vtens. (cuius scripta.
Χειρογράφον, τό, chirographū. Quidā interpr. cautio manu al-
Χειρογραφέω, ῶ, chirographo caueo, vel promitto: vel aliud chirographo conscribo. Bud. ex Pand.
Χρηστογραφία, vtilis sine bona scriptura aut scriptio.
Χρονογράφος, temporum seu annalium scriptor, qui describit quo tempore quæque res gesta sit.
Χρονογραφία, temporum descriptio.
Χωρογράφος, loci seu locorum descriptor. regionis descriptor.
Χωρογραφία, regionis descriptio.
Χωρογραφέω, ῶ, locos regionis alicuius describo, regionem aliquam describo singula loca commemorans. Ptolem.
Ψευδογραφία, ficta descriptio & falsa qua geometræ vtuntur. Fab. lib. 1. cap. 10. Exponitur etiam falsa scriptura, & falsa delatio.

Ψευδογραφέω, ῶ, falsò & mendosè describo. & apud geometras, perperam describo.
Ψευδογράφημα, mendosum eiusmodi schema in geometria, seu falsa descriptio. Themist.
Ψιλογραφέω, ῶ, scribo litera ψιλῶ. vox grammaticorum.
Ὡρογράφος, qui res gestas describit & distinguit per quatuor anni ὥρας & tempora, vel etiam annalium scriptor, qui describit quid quoque anno euenerit. Plut.
Ὡρογραφία, eiusmodi descriptio seu annales.

Composita ex γραμμή.

Ἄγραμμος, ον, ὁ, ἡ, lineis carens.
Αὐτογραμμή, linea mathematica, Philopono.
Διαγραμμίζω, diagrammismo ludo. Eust. ex Philemone.
Διαγραμμισμός, ὁ, ludi tesserari species, de quo Eustath. & Poll. lib. 9.
Ἐρυθρόγραμμος, rubeis lineis interlinctus. Athen. l. 7. de salpa, ἐστὶ δὲ πολυγραμμος καὶ ἐρυθρόγραμμος.
Εὐγραμμος, ον, ὁ, ἡ, bene delineatus, lineamentis bene distinctus. Luc. σφαιρὶ δὲ ἄγραμμον ἢ εἰς γωνίας.
Εὐγραμμία, ας, ἡ. Athen. l. 5. ἀπεβάλετο τὴν εὐγραμμίαν τῆς ὀνομαστῶν ἐχέλων ζωδίων, i. lineamenta scitè ducta. Bud.
Εὐθυγραμμος, rectis lineis distinctus, directis constans lineis. vt εὐθύγραμμον σχῆμα, Aristot. Philop. Strab. Plut.
Καμπυλόγραμμος, curuas lineas habens.
Μελάνογραμμος, nigris lineis interlinctus. Aristot. apud Athen. lib. 7.
Μονόγραμμος, quasi delineatus tantùm non additis reliquis quæ iustam picturam absoluant. Vide Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 19.
Ὀμόγραμμος, qui earundem linearum est.
Πενταγραμμος seu πεντέγραμμος, qui quinque linearū est. Luc.
Παραλληλόγραμμον, ου, τὸ, spatium quod lineis parallellis continetur. Bud. ex Boethio. Παραλληλόγραμμος πίναξ Ptolemæo tabula est oblonga forma, vt scribit idem B.
Ποικιλόγραμμος, variis seu versicoloribus lineis distinctus. varius, pictus, maculosus apud Athen. lib. 7.
Πολύγραμμος, multis lineis interlinctus, apud Athen. lib. 7.
Ὑπογραμμός, ῶ, ὁ, forma delineata, præscriptum. Damasc. de Christo incarnato. ὑπογραμμὸς ἡμῖν ὑπακοῆς γεγονώς.

ΓΡΑΩ. F. σω, comedo, ἐσθίω. vt apud Callim. Καὶ γόνος αἰζηῶν ἔγραον κυδαίνων. Sic Hesych. Cyprios ait γρᾶ dicere pro φάγε, comede. Etym. & perispomenus γρᾶ dici inuit, cuius fut. esse γράσω. Inde Eustath. deriuat τοῦ γράσω, vtpote ὑπὸ τῶν ζώων γλωσσῶν ἐσθιομένου: deducens inde & τοῦ γρᾶν διεφθαρμένου γρᾶ & τοῦ γράσω σύνταξιν. Etym. vult γράειν significare etiam ξύειν, sculpere. inde deducens γράφω.

Composita.

Πιείγρα ἡ, instrumentum fabile, denominatum ἀπὸ τοῦ πιεῖν καὶ γράειν, i. ἐσθίειν seu γράφειν καὶ ξύειν τὰ ξύλα εἰς ὀπτήματα ἀναγκαῖα. Eust. Latini circinum vocant.
Πολυγράων, hippoc. dixit pro πολυφάγων, multū comedēti, voraci.

Γρηγορέω, vide in Ἐγρηγορέω. Γρηστίζω, vide in Γρῆστος.
Γρύς γρυός, vide in Γρῦα.

ΓΡΙΠΟΣ, ου, ὁ, rete. Ab αἴρω, vt vult Etym. & schol. Theoc. sed Eust. ex veterum grammat. sententia à γρᾶ deriuat, quia ἁλιεύμενος ξύει τὰ ὑπ' αὐτοῦ.
Γρηπεύς, ἱος, ὁ, piscator. in Epigr. Ab Hesych. Etym. & Eust. exp. etiam qui consuit vel farcit retia. Γρηπεύω, piscor.
Γρηπεία τέχνη, piscatoria ars, in Epigr.
Γρήπων, idem quod γρηπεύς, piscator. in Epigr.
Γρηπίζω, piscor Hesych. Γρήπισμα, τὸ, lucrum, Etym. Legitur & γρηστίζω, apud Basil. quod accipitur pro, lucrum seu quæstum facio, sed peculiari quodam modo.
Δυσγρήπιστος, (*comp.*) è quo non facilè lucrum percipi potest. apud eundem Basil. & Liban. in epist.
Γρῆστος, ου, ὁ, idem quod γρῆπος, rete. Sunt qui sagenam interpr. ¶ Item continuatis quæstio ænigmatica, Pol. Hes. Eust. schol. Aristoph. Ad alios etiam ænigmatico & amfagiosos sermones extenditur. Griphos Latini etiam appellarunt Luc. τὰ αἰνιγματῶδη καὶ γρῆφοι καλοῦσι. Vide & apud Athen. Inuenitur & τὸ γρῆστος apud Hesych.
Γρηστώδης, ambagiosus & obscurus more griphorum. Exp. & intricatus, apud Naz. orat. 1.
Γρηστόω, griphos dissoluo. Athen.

ΓΡΟΝΘΩΝ, Hesychio & Poll. li. 4. cap. 10. primum rudimentum tibicinum, modulus quem primùm docentur qui tibias inflare discunt.

ΓΡΟΣΦΟΣ, ου, ὁ, apud Polybium & Plutarchum teli genus est, quod exp. pilum, hastæ cuspis quam terræ infigimus. Polyb. καὶ τοῖς μὲν πλείοσι σφαιρικὴν εἶχον μάχαιραν φορεῖν καὶ γρόσφους. Apud Plat. in Sylla. βελοσφενδόνη καὶ γρόσφοι, exp. sagittæ & glandes. Scribitur & κρόσφος.
ΓΡΥ (vel γρῦ) quicquid minimum est, Hesych. & Suid. Item ab

Hesych. exponitur & sordes quæ sunt sub vngue. Suid. exponit etiam genus quoddam parui numismatis. Sunt qui tuillam vocem esse dicant, quam edere solent ij qui grauantur respondere. Hinc οὐδὲ γρῦ ἀποκρίνασθαι, apud Aristophan. in Pluto, ne gry quidem respondere. id est, ne tantillum quidem. Interdum omittitur verbum, vt apud Dem. de falsa legat. Dicitur etiam de re quauis, vt à Iul. Imperatore, ἐμοὶ τὸ γρῦ μετιδόωεν αὐτῆς.

Γρύζω, grunnio. Item hisco. vt apud Arisloph. in Plut. Γρύζειν ἢ καὶ βλιμάζειν ὦ κακοδαίμονες; Apud Philostr. in vita Apollonij. οὐδαμοῦ ἐφθέγξατο, οὐδ' ὑπέσχετο γρύζειν, Erasm. exp. nequaquam loquutus est, neque adduci potuit, vt vel hisceret. Apud LXX. interpr. γρύζειν redditur etiam, mutire. vt Iosuæ cap. 11. Sed & canis apud eos dicitur γρύζειν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, Exodi cap. 11. Suidas γρύζω exponit ῥόζω, ὠνέω. item φωνῶ.

Γρυσμός, grunnitus. Athen. lib. 9. de sue.

Γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν, hiscere audetis. apud Suid.

Γρυλλίζω, grunnio, γρυλλίζοντες χοῖροι. Aristoph. in Pluto.

Γρυλλισμός, grunnitus. Γρύλλος, eadem signif. Hesych.

Γρύλλος ac Γρυλλίων, porcus. apud eundem.

Γρύτη, ἡ, & γρυτοπωλεῖα, ἡ, scruta, friuola. hinc γρυτοπώλης scrutorum venditor, vilia scruta vendens. Et comp. ἐκγρυτόω, scrutor. Hesychio ἐξερευνῶ.

Γρυσαίνα, peræ quoddam genus. Poll. lib. 10. Hinc γρυσαιοπώλης, apud Luc. in Alexiphane qui peras vendit.

Composita.

Ἀγρυξία, ἡ, silentium quum ne hiscere quidem audemus. οὐδὲ Γρύζειν. Pindarus apud Plut. in lib. Quomodo aliquis ex inimicis vtilitatem percipiat, ἀναμίξαιμι οὐδ' ἐμοὶ ἀγρυξίᾳ δ' ἐδέοιμ', ne mutire quidem audent.

Ἀναγρύζειν, idem quod γρύζειν. Aristoph. & Xenoph.

ΓΡΥΨ, ῠπός, ὁ, gryphs, gryphus. auis genus adunco rostro in morem aquilæ, de quo vide Herodot. lib. 3 & Paus. in Att.

Γρυπός, ὴ, ὸ, exp. qui naso vel rostro est adunco & inflexo, qui naso est aquilino. vt apud Xen. pæd. 8. Cyrus dicitur γρυπὸς εἶναι. Et Plut. in apoch. dicit Persas τοὺς γρυποὺς ἐρᾶν, quod Cyrus fuerit γρυπὸς τὸ εἶδος. ¶ Item incuruus, inflexus, vncus. vt apud Xenoph. pæd. 8. τοὺς μὲν γὰρ μεσῶν γρυπὴ κάγκῃ γίγνεται, τοὺς δὲ καὶ εὐθύνουσι.

Γρυπότης, ητος, ἡ, incuruitas, aduncitas, & peculiariter nasi vel rostri. Xen. ibidem & Aristot. rhet. lib. 1.

Γρυπόω, ῶ, aduncum reddo, incuruum & inflexũ reddo. Alex. Aphr. & Harpocr. Γρύπωσις, incuruatio, inflexio, ὀδηκμός.

Γρυπαίνω, incuruor, idẽ quod γρυποῦμαι. Harpocr. ex Antip.

Γρυπάλιον sive γρυπάνιον, senecio. Hesych. Harpocr. & Suid.

Composita ex γρυπός.

Ἐπίγρυπος, aduncus. vel nasum habens aliquantulum aduncum. Apud Plat. initio Euthyphr.

Ὑπόγρυπος, qui est subadunco naso.

ΓΡΩΝΗ, ης, ἡ, cauerna, saxum exesum, à γράω, vt vult Eustat. Nicand. in Ther. δεῖ γρώνην ἐδ' ὕπνον Μυσοῖσιν. Eustat. refert ex Æl. Dionys. esse locum canum in curru in quo scuticæ reponebantur.

Γρῶν, ὠνος, ὁ, (adiect.) cauus, profundus, capax. Nic. in Alexiph. Πολλίσιν ἐν γρώνοισι, ὅτ' ἔσπερι πῶν ἀμέλξῃς, schol. enim ibi exp. κοίλαις καὶ βαθείαις καὶ ὀλιγοῖς. Et Lycophron dixit, γρῶνον βίρεθρον. Ab Hesychio γρῶνοι exp. qui audiunt & nõ loquũtur.

ΓΥΑ (seu γύη Ionicè) & Γύα, ας, ἡ, arcuum. vt πυροφόροι τε γύαι. Et Eurip. in Hel. de Nilo. Λιβυκῆς ἐκείνης χιὼν ὑγραίνει γύας. ¶ Item arui spatium seu iugerum. Hesych. & Eust. * Hesychio est etiam via & fossa. * Fit ἀφαιρ. τὸ γαῖα, inquit Etym.

Γύης, ου, ὁ, pro eodem. vt testatur Eust. Plato in 1. epist. ex quodam poëta affert, ἢ γῆς ἀρούρας ἐνρυπεῖν τε γόνιμον βοῦς ἀντέρεισε αὐτάρκεις γύας. ¶ Est & aratri pars quam dentale quidam interpr. 1. lignum in quod vomer inseritur. Hesiod. in Erg. Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκαμάτοιο ἰσοβώτας. Δρυὸς ὕλυμα, φορέοι γύης. ¶ In corpore humano dicitur etiam teretum colli officulorum seu vertebrarum cœtus, vt Camer. interpr. apud Poll.

Γύαια, τὰ, funes quibus puppis terræ alligatur. in Epigr. Item vela, antennæ. Hesych.

Composita.

Ἀμφίγυος, ὁ, ἡ, ἢ, aruis nostris vicinus, vicinus. Apoll. Arg. 1. ἀμφίγυοι ἀρόσαιμι.

Αὐτόγυον ἄροτρον, apud Hesiod. in Erg. & Apoll. Arg. 3. dicitur cuius γύης clauis affixus non est, sed ὁλόκληρος naturaliter adnatus.

Δίγυος seu δίγυος, qui duorum iugerum est.

Πεντηκοντίγυος, qui quinquaginta iugerum est. Il. ι.

Τετράγυος, qui quatuor iugerum est, seu quatuor laterum, i. cuius vnumquodque latus est τετράγυον. Od. ν.

Ὑπέργυος, qui iugeri spatium excedit. Hesych.

Ὑψίγυος, aira iugera habens, ὑψίγυον ἄλσος, altũ nemus, Pind.

Ἐγγύη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΥΑΛΟΝ, ου, τὸ, cauitas, κοίλωμα. Eust. Propriè vola, vt Etymol. tradit. Od. ν. Ἡ δὲ θύραθεν γύαλον, i. τὸ θύραθεν μέρος, vt Hesych. & Eust. exp. seu τὸ μέσον τῆς θύρας, vt Poll. Tribuitur & aliis rebus. vt apud Eurip. ἐν κρατήρων γύαλοις. Et apud Soph. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον. Montibus etiam tribuitur & tunc valles significat, vt apud Hesiod. in Theog. γυάλοις ὑπὸ Παρνησσοῦ. Et Eurip. γυάλοις καρποφόροις, i. vallibus.

Γυαλός, ὤ, ὁ qui manu comprehendi potest. vt γυαλὸν λίθον αἰτεῖν, apud Eust. Γύαλος verò ab Etym. exp. κύλιξ λίθου τετράγωνος. Γυάλαι, αἱ, Megarensium lingua pocula dicuntur. vt refert Athen. lib. 11. ex Philera.

Composita.

Ἐγγυαλίζω, F. ίσω, vel ίξω, q. d. in volam seu cauitatem manus do, in manum do. i. ἐγγυῶ, ἐγχειρίζω, vt Etym. tradit (vt expon. Camer.) concilio & tribuo quod quasi manu teneatur. Iliad. α. Τιμὴν ὅς μοι ἔφαλλε ἐλύμπιος ἐγγυαλίξας.

Κρατιγύαλος, ὁ, ἡ, ὸ, per syncopẽ pro κραταιογύαλος, cui γύαλα firmũ & fortè est. Il. τ. Θώρηκες τε κραταιγύαλοι, thoraces firmi.

Ἀνεγγυαλίζω, (adverb.) idẽ. Hesychio etiã est ἀνεπαύσω.

ΓΥΙΟΝ, ου, τὸ membrum. Sed propriè γῖα, pedes, vt scribit Etymol. seu (vt quidam alij) maiora membra, vt pedes manusque: deinde & de reliquis omnibus partibus dicitur. Eustathius in hunc locum. Il. ν. Οὐδ' ἔτ' ἐμαυτοῦ γῖα ποδῶν καὶ χεῖρες ἐρήσασθαι annotat, quum γῖα vocantur manus vt pedes, subaudiri genit. χειρῶν seu ποδῶν. Vtus est hoc nomine alioqui poetico etiam Plutarchus in Aristide. οὐ μόνον τοῦ περιβολαίου καὶ τῶν στίχων ἀλλὰ καὶ τῶν γῖα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ σιδήρου κατεσκευασμένων. Γῖον dicitur etiam totum corpus, apud Hippocr. l. 6. Epidem. vt Galen. comm. 4. annotauit. Scribitur & sine ι, vt in compositis quibusdam videre est.

Γυόω, F. ώσω, membra frango, claudum reddo. Il. θ. Γυώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. Hesiod. in Theog. Ἥ τοι γυωθείς. Item, eneruo & vires exoluo, apud Hipp. vt exponit Gal. comm. περὶ διαίτης ὀξέων νοσ. Significat etiam γυοῦσθαι, apud eundem, idem quod ἐλαττοῦσθαι, γίνεσθαι, decurtari, vt explicat Gal. com. 3. in lib. de artic.

Γυός, ὤ, ὁ, claudus, mutilus. vnde apud Lycophr. γυαὶ μοῖραι. Item νοσώδης morbidus. Hesych.

Γυότης, ου, ὁ, claudus. Hesych.

Ὀργυά, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγλαόγυος, ου, ὁ, ἡ, ὸ, pulchra membra habens. vt ἀγλαόγυια ἔβαν. Pind.

Ἄγυος, membris carens, membris truncus & mutilus. (manicus præcipuè & pedib.) Apud Hipp. ἄγυια, Gal. exp. imbecilla, infirma.

Ἀφύγυος, vnde ἀμφίγυα ἔγχεα. Od. κ. hastæ quæ possunt vtrinque lædere γῖα. i. membra. Aliqui exp. quæ possunt vtrinque γυοῦσαι, i. claudos reddere. Quidã exponũt etiam vtrinq; acutæ hastæ. Sunt & qui exponant turbantes, & trepidæ dum vibrantur. & quasi claudicantes iuxta significationem epitheti Vulcani ἀμφιγυήεις. Vide & apud Eust. & alias expositiones, Il. α.

Ἀμφιγυήεις, ου, ὁ, vtrinq; claudus, vtroque pede claudus. Vulcani epitheton apud Hom. Il. α. quasi qui sit vtrinq; γυός, i. claudus. Suidas autem exp. vtrinque læsa habens γῖα. aut qui vtrinque ferire potest & γυοῦσαι. Apud Etymol. exp. tardus in incessu, tardigradus aut ambobus pedibus claudus.

Ἀμφιγυόω, vnde ἀμφιγυῶσαι, quod exp. ἀκροδηριάσαι, i. extremas partes ampurare. Ab Hesychio exp. etiam ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι, i. vtrinque terræ infigere, vtrinque depangere.

Ἀπογυόω, ῶ, dearuo, delumbo, membra debilito, eneruo. Il. γ. Μή μ' ἀπογυώσῃς. Et Athen. l. 1. ἢ εἶναι ἐκλύειν τοῦ ἰσχυοῦ καὶ ἀπογυοῦν.

Ἐγγυόω, ῶ, in γῖα, (i. manus) do. Hesych. [γεῖρ.

Ἑνόγυος, vno membro seu pede munius aut mancus. Suid.

Θρασύγυος, audax membris θρασύφρων τίνων, fortis vir vicinam, ex Pind.

Καταγυόω, ῶ, idem quod ἐγγυῶ. Gal. apud Hippocr.

Λυσόγυος, artubus destitutus: & βρεσκελίων, destitutus pedibus, mancus. In Epigr.

Λυσίγυος, membra seu artus dissoluens. Λυσιγυΐα, membrorum luxatio & dissolutio, apud Hippocr. in lib. de loc. in hom.

Νεόγυος, iuuenilia membra habens, iuuenis. νεοσίφυος φωτός. Pind.

Ὀβριμόγυος, validos artus habens. ceti epith. apud Oppianum.

Ὑποσίγυος, qui iam quasi in manibus est, seu instans. Item recens. Pro quo & ὑποσί scribitur omisso ι. Isocr. ad lib. Ial. ἵνας μοι ὑποσίγυος τῆς ἡλικίας. Aristot. eth. 3. ὃ δὲ θάνατον ὑποφέρει ὑποσίγυον ὄντα. Apud Herod. lib. ὑποσίγυος μνήμη. recens memoria. Ἐξ ὑποσίγυος (i. χρόνου) subitò, ex repore. Arist. rhet. 1. Ὑποσίγυος, nuper, recens. Isocr. Ὑποσιγυοῦς, nuperrimè.

Ἀγυιά. Ἐγγύων, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΓΥΔΙΟΝ, ου, ὁ, vasculum militare quo milites in itineribus vtebantur ad reponenda sibi necessaria, inquit Etym. Ex Diogene. Itidem schol. Aristoph. dicit γύδιον fuisse vas vinarium, in quo milites asseruabant cibos, quum ad bellum proficiscebantur. Vnde Lamachus dux in Achara. puero suo dicit. Πῶς φέρ'

φῦσιν ἔχω δ' εὖρο τ' γύλιον ἡμεῖ. Itē in Pace, ἐμοὶ γυλίω κρατεντικῶ. κρατιστικὸν πλήγμα. Scholiastes ibi dicit esse ὀλίμπιος ἢ γυνίσκιον. Apud Hesych. scribitur γόλλιος. Est & γόλλος porcus spinus qui & χοιρογρύλλος, teste Suida.

ΓΥΜΝΟΣ. ή. ὸν. nudus. Hesiod. in Erg. -γυμνὸν ἀποιρῆ, γυμνὸν ἐλοῦντεῦν, Γυμνὸν δ' αἰεὶ ἀεῖν, pro quib. Virg. nud° ara, tere nudus. Et cum genit. vt γυμνὸς ὑδάτων, & γυμνὸς ὅπλων apud Herodia. ¶ Item peculiariter, nudus armis, inermis, apud Hom.

Γυμνότης, ητος. ἡ. nuditas. Chrysost.

Γυμνόω, ῶ. nudo, denudo. vt γυμνοῦς τὸ ξίφος apud Herodian. nudato pugione, i. euaginato. Et cum genit. γυμνῶ σε τῆς ὅπλων apud eundem. ¶ Item, spolio, priuo, apud Herodian. Item exhaurio.

Γυμνόομαι, ῶμαι, idem quod γυμνῶ, nudo, apud Thuc. Item pass. nudor. vt ἐγυμνώθη ῥακέων, exuus pannis. Item spolior, priuor. Plat. 2. de rep. γυμνωτέος δὲ πάντων. Affertur & pro, exhauior, ex Nonno. ἀμφιθορὼν ἐγυμνώθη.

Γυμνωστὴς. nudario.

Γυμνάζω. exerceo. Isocr. γύμναζε σεαυτὸν τοῖς πόνοις. Dicitur & γυμνάζω, τί, apud eundem in Hel. enc. Apud Xen. γυμνάζω τὴν ψυχὴν τοῦτο ποιῶν.

Γυμνάζομαι, propriè exerceo me certamine gymnico, apud Thuc. Dicitur & de qualibet exercitatione. Cum genit. apud Philostr. & 2. epist. Per. cap. 2. Cum πρός apud Aristot. Polit. lib. 6. Cum ὅτι apud Isocr. (Athen. 10.

Γυμνάσμα, τὸ. exercitatio. vt τὰ γυμνάσματα τῆς ἀθλήσεως.

Γυμνασία, ἡ, idem. Γύμνασις, εως ἡ, idem.

Γυμνάσιον, ου, τὸ, idem apud Isocr. Aristot. & Luc. Item locus in quo nudi se exercebant. Luc. ὁρῶ γὰρ ὑμᾶς γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ἐσομένοις.

Γυμνασιάρχης, ου. ὁ. qui exercet pueros in palæstra, qui præfectus est exercendis pueris. Xen. Γυμναστικός, exercitatorius, ad exercitationem pertinens, vel exercitationis palæstricæ peritus. Plat. in Protag. Γυμναστικὴ (sub. τέχνη) ars docens quæ ad exercitationem pertinet. Plat. in Gorg.

Γυμνάδιος, ία, ον, exercitationi dedita, qualis est palæstrica. Luc.

Γυμνικός, ῶ. ὸν. gymnicus. vt γυμνικοὶ ἀγῶνες. Aristoph. & Thuc. & γυμνικὰ ὅπλα. Xen.

Γυμνής, ητος. ὁ. item γυμνήτης, ου. ὁ, miles leuis armaturæ. Et γυμνητικὸς βίος, nuda vita, ex Epigr.

Γυμνητικὸν, leuis armatura. i. milites leuis armaturæ. Thuc. 7.

Γυμνητεύω, sum miles leuis armaturæ. Item nudus sum, apud Bat. & 1. Cor. 4.

Γυμνήτιδες νῆσοι, quæ & Baleares & Callarides, ex Dioscor.

Γυμνεσία, eadem Steph.

Γυμνὸς, inops Hesych.

Composita.

Ἀγύμναστος, inexercitatus, qui nondum exercuit corpus, vt equi ἀγύμναστοι. Xen. Pæd. 8. vel qui nō est assuetus exercere corpus. Gal. ad Glauc. 1. Et cum genit. apud Xen. Pæd. 1. ἀγύμναστοι τούτων. ¶ Itē pro πολυγύμναστος, valde exercitat°, Hesyc.

Ἀγυμνάστως, inexercitatè, imperitè. vt Xen. ἀγυμνάστως ἔχοντας πρός τε ψῦχος καὶ πρὸς θάλπος, non esse exercitatos ad tolerandum frigus & æstum.

Ἀγυμνασία cui opponitur γυμνασία, apud Aristop. in Ran. Item pro inertia, & desidia.

Ἀπογυμνόω, ῶ, nudo. Συναπογυμνόω, (decomp.) simul nudo.

Ἀπογυμνόω, ῶ, idem vnde Ἀπογυμνωθεὶς apud Hesiod.

Ἀπογύμνωσις, idem quod γύμνωσις.

Ἀπογυμνάζομαι, exerceor me exerceo. Aristot.

Διαγυμνάζομαι, exercendo me agito. o al.

Ἐγγυμνάζω, exerceo. Cum dat. rei. vt Ἐγγυμνάζω τούτῳ, exerceo hac in re. Plut. in Caes. ἐγγυμνασάμενοι πολέμοις. Sic ἐγγυμνασμένος ἁρπαγαῖς, exercitatus in rapinis.

Ἡμίγυμνος. seminudus.

Καταγυμνάζω, exerceo. Luc. διὰ πολλαῖς ἀσκήσεσι καὶ πόνοις αὐτὴν τὴν νῦν καταγυμνάζουσι.

Παραγυμνόω, ῶ nudo. Metaph. patefacio, reuelo. Naz.

Προγυμνάζω, præexerceo. Luc.

Προγύμνασμα, præexercitatio.

Προγυμναστὴς, qui præexercet, qui præexercēdo præparat. Plat.

Πολυγυμνάστος, multum exercitatus, vel in multis. (& Xen.

Συγγυμνάζω, coerceo, simul exerceo.

Συγγυμνασία, coexercitatio.

Συγγυμναστὴς, socius exercitationis. Plat.

Φιλογυμνασία, amor exercitij, cupiditas exercitationis.

Φιλογυμνασιῶ, ῶ, amo exercitationem, cupidus sum exercitationis. Plut.

ΓΥΝΗ. ἀνός. ἡ, (tanquā à γυναῖξ) mulier, fœmina. Il. λ. Οὐκ ἀλίω ἐς εἰ μὰ γυνὴ βάλε ἕνεκα ἄρνων. Et Θηλυτέρην γυναῖξι. Od. α. velut epitheticè ¶ Item, vxor, vt Il. ζ. ἢ δ' ἐμοὶ ἐστὶ γυνὴ, ἣ μοι κεῖται ἐν μέσσῳ δόμῳ ἐμῷ ἐνὶ χῆρος. Λ'νὴ οὐ γυνὴ. Pro quo dixit Eurip. Ὁ δὲν γυνὴ πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν μὴ διαφέρῃ. Plut. in Poll. pr. ἢ διαλλαττοῦ ἐμοὶ δὲ πρὸς γυναῖκα ἀνδρῶν. Sic ἔθνος γυναικῶν. Od. α. & ἡ ἀ-

γόμην γυναῖκα, Ol. ξ. Passim autem γυνὴ γαμετή. Hes. in Erg. hinc & γαμετὴ γυνὴ pro γυνὴ simpliciter. * Dicta autē γυνὴ, quasi γονὴ, παρὰ τὸ γόνος, vt tradit Etymol. itidémque Plato.

Γυναικεῖος, εία, ον, muliebris. γυναικεῖος κόσμος, mundus muliebris. Plato 2. de Rep. Et γυναικεῖα ἱμάτια, Xenop. Γυναικεία θεός bona dea. Plut. in Caes. & Cic. ¶ Τὸ γυναικεῖον (subst.) gynæceum, i. locus interior in ædib. in quo solæ mulieres versabantur. ¶ Τὰ γυναικεῖα, (sub. πάθη) muliebria accipitur pro menstruis seu mulierum purgationib. Arist. l. 7. de hist. an.

Γυναικῶος, resolutione Ionica pro γυναικεῖος. Γυναικὼν ὠ, muliebre conclaue. idem quod γυναικεῖον.

Γυναικίας, ᾶ. ὁ, muliebris, effœminatus. Luc. μαλθακὸς αὐτὸς ὢν ἢ γυναικίας. [κωτερος.

Γυναικικὸς, ᾶ. ὸν muliebris, effœminatus, vnde εὐφαρα-

Γυναικώδης, ιος, ὲς, ἡ, ὸν muliebris effœminatus.

Γυναικῶν, ῶνος, ὁ, mulierum conclaue, mulierum contubernium Xen. Pæd. 5.

Γυναικωνῖτις, ιδος. & fœm. γυναικωνῖτις, ιδος. ἡ, idem quod γυναικών. Plut. & Dionys. Longin. Aliquando pro cœtu ipso mulierum capitur. Plut. de Herod. μετὰ τῶν γυναικωνίτιδος ὅθεν τὰς Ἑλλάνας ἐγράτθλιζε.

Γυναικάριον, ου, τὸ. muliercula, vxorcula.

Γυναικίζω. F. ίσω. q. d. fœminam ego, cultu gestúque fœminam repræsento, in mulierem degenero. Neutraliter ponitur, vt apud Dionem γυναικίζει καὶ ἐκκαινοῦται.

Γυναικίζομαι, fœmina fio, in fœminā degenero. Luc. ἐγυναικίζω τε ἀπειρεκτὸν fœmina factus es quum prius vir esses.

Γυναικισμὸς, ᾶ. ὁ, superstitio muliebris, meticulus muliebris. Plut. in Caes. [stoph. in Thesmoph.

Γυναικιστὶ, ιος, ἡ, actus muliebris, imitatio muliebris. Ari-

Γυναικιστὶ, (adner.) muliebriter, mulierum more. Athe. l. 12.

Γυάριον, ου, τὸ, muliercula. Dem. de falsa leg. & Od. ε.

Γυῖος, ὁ, ὸν, seminas, semiuir, Plut. in Alex.

Composita.

Ἄγυιος & ἀγυιὼς, ὼ, ὸν, vxore carens, cœlebs. apud Poll. qui ἄγυιος citat ex Aristoph. Ἀγυιὼς ὼ ὸν pro eodem apud Poll.

Ἀνδρόγυιος vel ἀνδρόγυνος, ὁ, ἡ. (q. d. marifœmina) vir pariter & fœmina, vtrumque habens sexum, vel vtriusq. naturæ. Plat. in Symp. ¶ Ἀνδρόγυνοι vocantur etiā illi quibus excisa sunt virilia. Vide Poll. ¶ Item, ἀνδρόγυνος ab Hesych. exp. debilis & imbecillis, inualidus. ¶ Item, effœminatus, muliebri & molli animo præditus. Suid. In parabolis Solomonis capitur pro socorde & parum strenuo, vt scribit Bud.

Δυσγυναικία, εως ἡ, effœminatio.

Ἡμίγυνος. semimulier. Synes.

Καλλιγυναῖξ, ικος, ὁ, ἡ, ὸν, pulchras mulieres habens. Epithetū diuersis locis attributum a diuersis poetis tradit Eust.

Καταγυναῖξ. mulierosus. Καταγυνὴς idem.

Μισογυνὴς, ὁ. odor mulierum, odor vxoris. Apud Athen. l. 13.

Μισογυνία, ἡ, odium mulierum.

Μισογυναῖος, idem cum μισογυνὴς. Hesych.

Νεογυνὴς, qui nuper vxorem duxit, apud Poll.

Ὀρεσιγυνὴς, ὁ. Bacchum poeta quidam dixit pro, concitatorem mulierum, apud Plut. symp. 4.

Πολυγυνὴς, ὁ. qui multas vxores habuit. Bud. ex Athen. 13.

Προσγυναῖκες, qui primum vxores ducunt. Hesych.

Φιλογυνὴς, & φιλόγυνος, ὁ, mulierum amans, mulierosus. Athe. l. 11. & 13.

Φιλογυναῖος, pro eodem. Φιλογυνία ἡ, mulierositas. Scribitur & φιλογυνεία.

Φιλογυναῖξ, ικος, idem quod φιλογυνὴς. Plat.

Λαγνὴς, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΥΡΙΑΘΟΣ. ου, canistrū è vitis qualis è vimine plexus. Luc. ἀρτῶν ἐκπεπλεγμένος ἐν γυρίαθῳ ξύλῳ. Athen. l. 5. τοῖς δ' ἐν πλεκτοῖς γυρίαθοις ἀφ' ἀρχαίων εἰς τὰ θυρίδια λίθοι παρεβάλοντο, in qualis è vimine plexis, Poll. l. 7. c. 30. & l. 5. c. 35.

ΓΥΡΙΣ, εως, ἡ. pollen. Ira autem appellant (inquit Plin. l. 18. initio cap. 10.) in trinco quod flotem in filigine. Diosc. ἡ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πυρῶν γυρὶς. Athen. lib. 3. εἰ δὲ γυρίνας ἄρτοι γίνοιμοι ὀλιγοτροφότεροι καὶ εὐκατάπεπτοι.

Γυρεῖτης, ου, ὁ, vt γυρεῖτης ἄρτος, panis è polline, in Geopon. l. 10.

ΓΥΡΟΣ. ὲ. ὸν. curuus incurvus. Item rotundus. Od. τ. γυρὸς ἔλυ ὠμοιοιν. In anth. epigr. γυρὸν ὀφρύοιν. exp. incurvum supercilium, vel in flexum. ¶ Item, pro scrobe, ex Theophr. γυρὸς φορούντων. de caus. l. 3. c. 5. ¶ Γῦρος autem, gyrus, circulus, vel ambitus, vt exp. Bud. apud Plut. τὸ κλίμακι γῦρον ἐφεῖ αὐτὸ ὁ Ποσειδῶνος ἐφεστηκέναι. Item placentæ quoddam genus, Athen. Scribitur & Γύρος in omnibus significatis.

Γυρόω, ῶ. incurvo, vt exp. apud Op. de venat. l. 3. Αὐχένα δ' ὑψόσ' ἄνειρε καὶ ἀμφὶς γυρόσασα. ¶ Item in gyrum colligo, in orbē vel in Γυρώσαι φυτὰ apud Aratum stirpes in scrobes condere. [apud Theophr.

Γυρωθεὶς apud Greg. exp. volut.

Γύρωμα & Γυρωσις, circumactio in orbem. Expon. & circuit

Γυρόω, αῶ. pro Γυρίω. Et Γυρόω. p fossione, Gaz. apud Cic. de se.

Γυρός, orbicularis & in gyrum se reuoluens. περιφερὴς apud Suid.

Γυρῖνος, ranæ rotundæ species, cui videlicet nondum sunt pedes: inquit Eust.

Περιγυρόω, (comp.) exp. περιφερείας, circũferentias. Hes. & Suid.

ΓΥΨ, υπός, ὁ, vultur; qui & αἰγυπιός. Iliad. γ. - ἔγχε κόν ἐ κυνός τε γύπας τε ἴδοιτο) Κείμενον. Plut. εἰ γύπας δεῖ τοὺς ἐσομένους τῶν διαφθορέων σωμάτων φέρειν).

Γυπινος, η, ὁ, vulturinus qui è vulture est. Cuius fœm. Γυπίνη, vulturina.

Γυπιὰ seu Γύπη ἡ, vulturis nidus. Hesychio Γύπαι sunt etiam, cuguria, lustra, domicilia subterranea, spelunce, quas & Γυπάρια, nominari ait, vt apud Aristoph. in Equit. - οἰκοῦντ' ὀν τοῖς πιδύαις καὶ γυπαρίοις καὶ πυρριδίοις.

Γυπάριον, vide Γυπιὰ præcedens.

Γυπώδυπες, ες, (comp.) qui magnis vulturibus inuehuntur, vt Luc. in vera hist. tradit populos esse quosdam.

ΓΥΨΟΣ, ου, ὁ, gypsũ, cognata calci res, maximi vsus in albariis, teste Plinio. Vnde apud Pausaniam ἄλειμμα ἐκ γύψου & apud Athenæum ἀλείφαι γύψῳ. Apud eundem lib. 1. vinum zacynthium, ὅ τε γύψον λαβὼν κεφαλῇ ἀδικεῖ: vt apud Dioscoridẽ quoque l. 5. c. 9. ὁ τῶν γύψον ἔχων οἶνος est καρηβαρικός.

Γυψόω, ῶ, gypso illino, gypso induco & dealbo.

ΓΩΛΕΑ, ᾶς, ἡ, spelunce & latibula seu lustra ferarum. vt apud Nicand. in Ther. Ἢ ὅτε σιὼ τίκτουσι θηρεμόβοιον ἀθεσπὶς φωλεοῖ λοχάδ' ἔνι ὑπὸ γωλεὰ δίψας ἱκέσθαι.

-ΓΩΝΙΑ, ας, ἡ, angulus Aristoph. in Vespis. Κοπὸ ῥᾶς γὸ εἰς τὴν γωνίαν. Plut. de dæm. Soc. εἰς τινα γωνίαν ἢ φεύγουσι. Idem lib. de frat. char. Γωνίαν pro angusto loco dixit. ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ γωνίας ἔρις ἀδελφὸς διαμονομαχοῦσιν. ¶ Ponitur etiam pro loco abdito, vt Act. cap. 26. λανθάνειν γὸ αὐτόν τι τῶν τούτων οὐ πέπρακται οὐδὲν· οὐ γὰρ ἔστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο. Contrà verò, apud Matth. cap. 6. Γωνίαι τῶν πλατειῶν sunt loca in quibus desinunt plateæ in angulos, vnde & quidam exp. angiportus.* Quidam grammatici à Γόνυ deducunt.

Γονιόομαι, ῶμαι, vnde Γεγωνιωμένος, apud Dioscor. l. 3. c. 9. (q. d. angulatus) exp. angulosus.

Γωνίδιον, ου, τὸ (q. d. angulus) paruus angulus, Luc. Sæpe pro loco non solùm angusto, sed pro abdito ponitur.

Γωνιαῖος, angularis.

Γωνιαμός angulus concurrentium parietum apud Suid.

Γωνιώδης, angularis, angulosus, in angulum seu angulos exiens.

Γωνιωδῶς, in formam anguli. Eust.

Composita.

Ἀγώνιος, ον, ὁ, ἡ, angulo seu angulis carens, vel non angulosus. Theophrast.

Ἀκρογωνιαῖος λίθος, in extremo angulo positus lapis, summus vel imus angularis lapis. Ad Ephes. cap. 2. & 1. Pet. c. 1. significat potius imum angularem quàm summum.

Ἀμβλυγώνιος, obtusum angulum habens.

Ἀπογωνιοῦσθαι exp. in angulum se colligere, apud Theophr.

Διαγώνιος γραμμή, linea ab angulo ad angulum perducta. Vitr. l. 9. cap. 1.

Ἐγγώνιος, angulos habens.

Ἑξάγωνος, sexangulus, sex angulos habens. Greg. Ἑξαγώνιος, idem. At ἑξάγωνος, vide in comp. ex Ἀγών.

Ἑπτάγωνα, quædam organa musica, q. d. septangula, apud Aristot. lib. 4. Polit.

Εὐγώνιος in quo anguli recti cõstãt, vt interpr. B. ex Xen. in Oec.

Ἰσογώνιος, q. d. æquiangulus, æquos seu pares angulos habens. Exp. & rectangulus.

Ὀξυγώνιος, acutum habens angulum. Aristot. in 3. de cœlo.

Ὀρθογώνιος, rectangulus.

Παγγώνιος q. d. omniangulus, i. ab omni parte angulos habens.

Πενταγώνιος, quinque angulos habens. vt πενταγώνιος λίθος.

Πολύγωνος, & πολυγώνιος multos angulos habens.

Τετραγώνιος, quadrangulus, quadratus. vt τετραγώνιος ἕξις, Thuc. 4. τετράγωνα βέλη, sagittæ quadruplici acie armatæ, Hippocr. Et metaph. τετράγωνον σῶμα. item τετράγωνος ἀνὴρ apud Aristot. eth. lib. 1. & Rhet. 3. pro bono viro. Item τετράγωνον, locus quidam in manu. Cam.

Τετραγωνίζω, quadro, in quadram formam redigo. vt apud Philop. τετραγωνίζω λίθους. Et τετραγωνίζομαι γραμμαί, neutraliter apud Proclum in Euclidem. Τετραγωνισμός, quadratio.

Τρίγωνος, triangulus, qui est triangulari seu triquetra forma. Et τρίγωνον, pro figura triãgulari. Et instrumentum quoddam musicum, à triangulari forma ita vocatum. Athen. lib. 4.

Τριγωνίζω, in trigonum formo, seu triãgularem formã. Plut.

Ἀγών, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΙΩΡΙΑΩ, ῶ, verbum est Laconicum quod exp. subdanno, amarulenter irrideo. apud Plutarch. in Lyc.

Δ

Δ, Quartæ apud Græcos literæ signum est numeri etiam quartenarij nota: acuti autem accentus apice præfixum à sinistri anguli ima parte, quaternarium millenarium denotat, hoc modo. Δ seu Δ Dores, & in primis Bœoti, ea geminata vtuntur in medio dictionum loco ἢ ῥ, dicentes θερρὸ δ' εὖν pro θερεῖν. Abundat etiam in compositis, euphoniæ causa. vt πολυδίψιον pro πολυίψιον.

Δ Ἀ, particula est quæ per se nihil significat: sed in compositione auget, vt δ ἀφοινός.

ΔΑΓΥΣ, ὔδος, crystallus, vel glacies. Sunt enim qui δ ἀγοῦδι interpretentur κρυσταλλῳ apud Theoc. Idyl. 2. Ἀλλ' ἐπάγλου δ' ἀγοῦδι καλὸν χρόα πάντ' ἐβάφη. Alij volũt esse ornamentum quoddam muliebre, quod & νύμφιον & πλαγγὼν dicitur. Alij corollam caput ambientem stringentémque. Alij bradem in pectus virginum pendulam intelligunt. Scribitur & δ ἀγοῦ.

ΔΑΔΙΞ, ικος, mensura sex chœnicum capax. Poll. l. 4. c. 3.

Δαδίον, δ, ἀφ' ου, ὅς, vide in Δᾳς.

Δαίζομαι, δ' ἀκμὴν, in Δαίω.

ΔΑΗΡ, ήρος, ὁ, leuir, mariti frater. Il. γ. Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἐστι.

Δαί, vide in Δέ.

-ΔΑΙΔΑΛΟΣ, ου, ὁ, Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretensis à poëtis celebratus: ita vocatus à δαίω significante γανόω, quasi δαιδαλός, teste Gaza. Item pro δαιδαλόεντι Il. ξ. τοῖσιν δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά. Et δαίδαλον substantiuè pro δαιδάλμα & ποίκιλμα, Od. τ. πάροιθε γὸ δαίδαλον ἦεν.

Δαιδαλόεις vel δαιδάλεος, ου, ὁ, artificiosus, artificiosè factus, varius, elegans, affabre factus, vt ζωστὴρ δ' αὐ δαιδάλεος. Il. δ. Et κεῖνο δ' δαιδάλεον, Hesiod.

Δαιδάλλω, artificiosè facio, magna arte elaboro. Item vario artificio distinguo, variego. Il. σ. πάντοθε δ' αὐ δαίδαλλον.

Δαίδαλμα, τὸ, artificiosum opus, opus summa arte elaboratum, opus vario artificio confectum.

Δαιδάλεω, à Pindaro dicitur pro δαιδάλλω.

Composita.

Ἀδαίδαλος, ου, ὁ, ἡ, artificio carens, non variegatus.

Λογοδαίδαλος, ου, ὁ, orationum ingeniosus cõcinnator, orationum peritus artifex, qui orationes vario artificio elaborat, & quasi variegat. Plato in Phædro, τὸν γε εἰλικρινῶς λογοδαίδαλον βυζάντιον αὐδρα.

Πολυδαίδαλος, opsoniorum apparandorum peritus artifex. Epitheton Archestrati apud Athenæum: quod esse potest & cuiuslibet periti coqui.

Πολυδαίδαλος, multo & vario artificio elaboratus. Od. σ.

Χρυσοδαίδαλος, ου, ὁ, ἡ, auro variegatus. Suidæ est pretiosus. Aliis, ex auro fabricatus.

Δαΐζω, vide in Δαίω.

ΔΑΙΜΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, deus, (quasi δ' ἀκμὴν, vt & Plato vult in Cratylo:) quidã tamẽ & δαίμονας dictos ἀπὸ τοῦ δαίειν ceredicerũt, quod διακρίνουσι καὶ διανέμουσι τοῖς ἀνθρώποις. Sæpe autẽ generaliter δαίμων vocatur (à poëtis præsertim) quiuis deus: vt Il. τ. Οὐδ' ἀπιστοκόπω πρὸς δαίμονος. Itẽ Il. ρ. δαίμονα & θεὸν pro eodẽ in vna eadẽque sententia dixit. Ὁ πατὴρ ἀνὴρ ὀδυλλ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι. Ov. ex. θνὸς τιμᾷ θεὸς εἰ μέγα πᾶσα κυλίσθω. Et de dea Venere Il. η. θῆσε γὰρ δαίμων. Plato vniuersi moderatorẽ deũ μέγιστον δαίμονα appellat. Interdũ δαίμονες & θεοὶ tanquã diuersa ponuntur: vnde apud Aristoph. in Pluto. καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες. Æl. in Cref. ὦ γῆ καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες καὶ ἀνθρωποι εἴθε σωθεῖτε ἀπαντες θαλάσσῃ. Sic & Plato in Timæo & lib. de rep. 3. atq; alibi. Sic & apud Plut. sæpe. In hac autẽ signif. quidã deos indigetes vertũt. Philo existimauit ἥρωας & δαίμονας à Græcis appellatos fuisse quos Moses angelos vocauerit. Hesiod. in Erg. δαίμονες ἰσόθεοι vocat aureæ seculi viros postquã vita functi sunt, qui & φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων ab eo appellãtur. Vide & Plat. de rep. lib. 5. Sæpe exp. genius: vt ὁ δαίμων τῆς Σωκράτους apud Plat. & Athen. Bud. δαίμονα esse dicit cuiusq; genii præsertim conciliatricẽ fortunæ vel bonæ vel aduersæ, vnde εὐδαίμονας & κακοδαίμονας esse appellatos. Interdum pro genio bono dicitur ἀγαθὸς δαίμων, pro malo κακὸς [vt Od. κ.] βαρὺς γὰρ ἐμοὶ δαίμων apud Soph. ¶ Et pro fortuna sæpe accipitur, vnde κακὸν δαίμονα, apud Lac. sorte fortuna, adeoq; interdum copulantur τύχη & δαίμων, apud Dem. Æsch. & Plut. tanquã ἐκ παρεμβολῆς. Apud Hippocr. in epist. ad Damag. ἀπεὶ κὴ δαίμονα τῶν ἐστι ἐγκεκρεμάσθαι ἡ ναῦς. Bud. exp. quando omnino pro periclitatur nauis velificata est. Est etiam fors vitæ, vt idem Bud. interpretatur apud Plat. lib. 10. de rep. ¶ In sacra autem Scriptura semper de